

IRINA DENEJKINA

Votka-Cola

*Irina
vodka*

IRINA DENEJKINA

Votca-Cola

Traducere din limba rusă de DENISA FEJES

*Curtea
veche*

BUCUREȘTI, 2007

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României DENEJKINA, IRINA

Votca-Cola / Irina Denejkina; trad.: Denisa
Fejes.

— București: Curtea Veche Publishing, 2005,
2007

ISBN 978 - 973 - 669 - 305 - 2

ИРИНА ДЕНЕЖКИНА *ДАС МНЕ!*

Limbus Press, St. Petersburg, 2003

Byblos

Colecție coordonată de LIVIA SZÁSZ

Publicarea acestei cărți a fost sprijinită de
Uniunea Europeană, în cadrul Programului
Cultura 2000

Culture 2000

Lui Niger, lui Lenăik, Nasskăi și lui Kasper

BESTSELLER NAȚIONAL

Când Leapa își vâra limba în gura lui Punks, Valerka îi privește cu dispreț. Chestia asta îi iese de minune – disprețul. În acel moment se situează deasupra tuturor.

L-am cunoscut pe Valerka în urmă cu un an. Volkovei i-a displăcut categoric. Și mie, dar mai puțin categoric. Am stat amândoi pe o bancă și el mi-a povestit o întâmplare dintr-o tabără pentru copii. Ulterior, din povestirea asta a ieșit o nuvelă. Tot atunci el mi-a spus că are o „iubită a lui” – iubirea cea mare. Și pentru totdeauna. Ca să vezi, pocitania.

Mi-am intitulat nuvela *Valerocika*, și nuvela respectivă, laolaltă cu altele, a fost nominalizată pentru premiul „Bestseller național”. Nominalizată a fost mai târziu. Mai întâi i-am trimis-o lui

Valerka.

„Interesaaaant, îmi scrisese el drept răspuns. Dar de ce ai schimbat numele tuturor celorlalți viței și juninci?” Hm! Ca să fiu sinceră, nu am amintit nici un nume în afară de al lui.

Valerka e mai mic decât mine. Pe geaca lui scrie „Mers 67”. Pe pomeți are niște bujori de-a dreptul copilărești. Are nas fin, cu mărgelușe de transpirație pe el. Buzele, ca un mic romb. Obrajii-i are rotunzi, și totuși pare tras la față.

Așadar, a rămas o vreme în picioare, îngropându-și fața în gâtul meu și respirând încetisor. Apoi s-a depărtat puțin și, ținându-mă de umeri, m-a analizat ca pe-un tablou. Mai în amănunt. Mi-a spus pe un ton vinovat:

— Mi-a fost dor de tine...

Auzi la el, parșiv ticălos!

Deci mi-au publicat cărțulia și m-au invitat la Sankt-Petersburg la ceremonia decernării premiului „Bestseller național”. Primăvară. Totul

în floare, totul o mireasmă. La Piter e cald. Zbor pentru prima oară cu avionul. Ce-i drept, mi-e frică să zbor. Și totuși, am zburat și am aterizat. Îl sun pe Valerka.

Și iată-l aici, șade pe iarbă. De fapt, nu - e deja agățat de mine, ne strângem în brațe unul pe altul. Și-mi spune: „Mi-a fost dor de tine”. Păi, cu fata iubită cum rămâne?

Seara trebuie să mă înființez la hotel Astoria, unde, de fapt, va avea loc ceremonia. Îl pot lua cu mine pe Valerka. Și pe Radja cu Müller. Dar am vaga senzație că Radja și Müller, beți, reprezintă un pericol social. Pe când Valerka singur nu reprezintă un astfel de pericol. Îi lipsește susținerea.

De ce Radja și Müller trebuie să fie obligatoriu beți? Ha! Bizară întrebare, dacă luăm în considerare că la ceremonie băutura va fi pe daiboj. Și o să-l mai iau cu mine pe Leapa. O să-l sunăm de pe mobilul lui Valerka.

Leapa se înființează la hotel. Frizură cu țepi, tricou de culoare deschisă, șort. Are agățat în spate un rucsac.

— Aaa!!! Leapa!!!

Și Leapa este erou. În povestirea *Dă-mi!* el este, chipurile, soțul meu virtual, asta-i chestia.

Dă-mi! este o povestire inclusă și ea în cărțulie. Așadar, alături de mine se află două din cauzele care m-au adus la Sankt-Petersburg. Nu-i rău.

Și iată-ne vânturându-ne și prostindu-ne. Valerka și Leapa nu au, în general, teme comune de discuție. Leapa e punkist, în vreme ce Valerka. Valerka? De fapt, nu contează.

Mergem să luăm bere. Baltika-7. Apoi ne plimbăm cu tramvaiul.

— Ce-ai la gât? îl întreb eu pe Leapa.

Are la gât, agățat de un lanț, un semn zodiacal.

— Vreau să spun, ce zodie e?

— Una de rahat, îmi răspunde autocritic Leapa.

— Daa, face Valerka, rânjind.

Noi bem Baltika, el bea Nevskoe. Pentru că Valerka are un principiu. Nu bea Baltika și nu mănâncă produse McDonald's. Două principii. Și, în plus, lui Valerka nu-i place Leapa. Pentru că-i superficial.

Vreau să-mi cumpăr niște adidași. Mi s-a pus pata, de-aia. Umblăm prin magazine, Leapa o ține tot într-o fugă în față, Valerka merge mai în spate și mă prinde de mână, cu degete fierbinți. Apoi îmi dă drumul. Ciudat, băiatul ăsta.

— Ce-ți mai face iubita? îl întreb eu ca-n treacăt. Arunc momeala.

— Bine, răspunde Valerocika.

— Tot iubire mare? E ceva serios?

— Nici că se poate mai serios. Mda. N-a mușcat momeala.

Hoinărim prin magazine, ce-i drept, nu

cumpărăm nimic. Și ce dacă. Nu asta-i problema.

— Toți gagiii se împart în homo și lepădături, anunță Leapa. Eu fac parte dintre lepădături. În formația BANDerlog toți sunt lepădături.

— Acum ce-ți veni? spune Valerka, strâmbându-se.

Se pare că în creierul lui ras au răsărit gânduri despre homosexuali. Valerka urăște homosexualii. Cât despre lepădături - expresia e din romanul lui Sakin, *Mai mare ca Ben*. Așa se pare. Lui Valerka nu-i place asemenea asociere - Sakin și Leapa. Dar tace, doar sprâncenele spelbe i se adună spre rădăcina nasului. Albul ochilor sclipește îndărătul lentilelor. Valerka are ceva respingător. Dar și ceva atrăgător. Numai că mi-e neclar care este acest ultim ceva. Poate faptul că iubește o fată pe care nu o cunosc? Dar eu n-am treabă cu asta. Oare? Oare? Da... aha... vai, vai.

Ne-am plimbat. Am băut bere. Apoi ne-am întâlnit cu Punks, prietenul lui Leapa. Punks e un

tip negricios, cu o chică de păr des. O poate purta iarna pe post de căciulă. Se sărută cu Leapa. Pătimaș. Îl cunoscusem pe vremuri pe Punks. Nu se schimbase, doar pântecul, nu se știe de ce, i se mai rotunjise. O figură.

După pupăturile lor, am cumpărat al treilea rând de bere. Leapa și Punks se vânzoleau și se sărutau, iar Valerka izbea cu picioarele coșurile de gunoi, sticlele goale și alte mizerii. Leapa și Punks erau ocupați unul cu celălalt. Adică începuseră să dezvolte propriile lor teme: muzica, fetițele cunoscute, bla, bla, bla. Valerka mi s-a alăturat. Deja nu-mi mai lăsa mâna, ba în timpul ăsta mi se uita în ochi. Credeam că-mi scapă mie ceva. Ciudat sentiment. Dar, cum să spun eu, plăcut. Conștiința faptului că „nu e al meu” nu face decât să-mi stârnească mai abitir interesul – un fel de freamăt în plex, niște descărcări electrice. La fiecare atingere a mâinilor lui Valerka.

Luăm al patrulea rând de bere. Iar achiziția

este însoțită de elan sufletesc: „Tu ce iei, pisoiaș?”, și aproape ni se ating nasurile. Al lui Valerka și al meu. M-a luat amețeala. Leapa e luat de un val de simpatii năstrușnice. Îmi expune părerea lui despre *Dă-mi!* O părere pozitivă. Excelentă, ca s-o spun pe șleau. „N-o să i-o dau fetei mele s-o citească, spune el. Că o apucă gelozia și nu mă mai lasă s-o regulez”. În continuare, Valerka este înștiințat de Leapa că el, Valerka, e un „puști cool”. Ho, ho!

Colindăm iar prin magazine, intrăm la Fish Fabric. Să ne ușurăm. Că au acolo o toaletă uriașă, garsonieră, pur și simplu. Ca în visele mele de coșmar. În visele astea, prin încăpere se preumblă niște indivizi, și eu sufăr de rușine ce-mi e. În sfârșit, am intrat. Cine știe de ce. Ca să stau pe pervaz, pe genunchii lui Valerka, să-i simt mâna pe talia mea. Ca din întâmplare. Da. Nu e rău, între noi fie vorba. Nu e rău chiar deloc. „O fetiță plânge. Fetițele râd”.

Punks vrea și el la Astoria. Cum să nu-l iau pe Punks? Mai ales că, după atâta bere suptă, între el și Valerka se contura o anume înțelegere reciprocă. Alcoolul face minuni.

Mergem la hotelul la care am fost cazată. La hotel urmează să vină un autocar și să-i adune pe toți literații, criticii și Dumnezeu știe pe mai cine ca să-i ducă la festivitate.

Pe drum, începe literalmente povestirea *Dă-mi!* De la coadă. Coadă, în carte, este următoarea: „Și limba-i era deja în gura mea”. A cui limbă – nu se știe. Adică, potrivit textului, era limba lui Leapa. Dar Leapa este o hiperbolă, o exagerare artistic exprimată. Iar NE-exagerarea pășește alături de mine, îmbrăcată într-o geacă pe care scrie „Mers”, și mă ține de mână cu degete fierbinți. Începe deja. „Hai, dă-mi, hai, dă-mi, hai, dă-mi un pic de soare, la-la-la.”, Valerka.

Inițial, toate discuțiile dintre noi se poartă nas în nas și obraz în obraz. Apoi îi cer guma de

mestecat. Care-i în gura lui. Mi-o dă. Apoi, normal, i-o dau înapoi. Momentul primului sărut este pierdut și uitat. Încerc să mi-l reamintesc. Aha. Mi se pare, a fost așa: Punks și Leapa s-au dus să se ușureze. Iar noi doi am rămas. În picioare. Foarte aproape unul de altul. Eu spun ceva, sau Valerka spune – asta mi-e deja tulbure și n-are importanță. Și, uite. Limba și buzele, deja. Au început să interacționeze. Vin Punks și Leapa. Valerka îi trimite să se mai ușureze o dată, mai îndelung. Principalul este că îi trimite acolo cu voce blândă. Care i se frânge nițeluș. Devine șoaptă.

Valerka. Cum e acolo? „Vaalerocika”. Ciudat, băiatul ăsta.

Ne apropiem de hotel.

— N-o invidiez pe iubita ta, îl iau eu pe departe – chipurile, cum stăm cu morala?

— Dar ce-i cu ea? întreabă plin de ifose Valerka.

— A, nimic. Doar așa. Valerka înțelege unde

bat.

— Și ce vrei să fac? Să nu merg lângă tine?
întreabă el pe un ton suav.

Ai fi zis că i s-au tulburat mințile.

— Dar ea ne vede?

Oh. ce plăcut e când ți se încordează nervii.

— Nu.

— Atunci, poți merge lângă mine.

Pur și simplu să meargă. Atâta doar. „Atâta doar nu există niciodată”, îmi repetă adesea Volkova. Dar, poate, există?

Intrăm în hotel. Leapa, Punks și Valerka sunt deja un grup solidar. Fac nebunii, răstoarnă cactușii. Vreau să spun, florile. Pe culoar. Sau sunt ikebana?

Îi rog din suflet pe diavolii ăștia să nu se producă în timpul ceremoniei. Iau o mină serioasă. La banchet ca la banchet, dar măcar la ceremonie fiți băieți buni. Nu știu de ce, dar sunt absolut convinsă că pe Punks nu-l costă nimic să arunce

cu o gheată în juriu, iar pe Valerka, să urle în momentul culminant: „White power!” Este și motivul pentru care expresia pe care o afișez este cea corespunzătoare. Îmi promit toți, cu convingere, că vor fi băieți buni. Niște lepădături model. Vocea mi se frânge. Ajunge o șoaptă. Nu știu din ce cauză. Valerka privește în jur. Are mina pe care a făcut-o atunci, în cafenea, când, împreună cu Radja, cu Corbul și cu Müller au snopit în bătaie un gruzin care-i făcuse Volkovei mele cu ochiul. Asta se întâmplase vara trecută.

Mă dau pe buze cu blistex, mă pieptăn. În tot timpul ăsta, Punks și Valerka zac nemișcați în cameră, pe pat, iar Leapa – pe podea.

Urcăm apoi în autocar. Ne așezăm pe ultima banchetă. Pasiunile se încing. Leapa lipește guma de mestecat pe geam. Nici Punks nu-i băiat cuminte. Valerka mă așază pe genunchii lui, mădularul i se scoală. Își freacă obrazul de umărul meu. Toarce ca un motan: „Sfrrr”. „Cerul are

cerul, marea are marea”.

Se înghesuie în autocar și literații. Plecăm, în sfârșit. În față stau literații, vreo douăzeci de bucăți, în spate – noi. Tustrei. Punks și Leapa cad la intervale regulate de pe scaune sau cu ele cu tot. Naiba știe ce scaune *second hand* au în autocarul ăsta. Se tot prăvălesc pe spate.

Mergem. Și, la un moment dat, Tatiana Nabatnikova, o tipă care se ocupă de organizare, se întoarce și face un gest cu mâna:

— Priviți, e Irina Denejkina!

Privesc cu toții. Valerka mă mușcă din spate de umăr. Nu tare. Dar, oricum, e o porcărie.

— Este posibil ca ziua aceasta să fie cea mai fericită din viața ta! îmi spune, solemn, Tatiana Nabatnikova.

— De ce? întreb eu cu un aer stupid.

— Pentru că toți or să tragă la măsea, răspunde Punks pentru Tatiana, arătând spre literații din față.

Ca să vezi, lepădătura. Dar o lepădătură de gașcă, naiba să-l ia.

Valerka nechează în spinarea mea.

Ajungem la Astoria. Intrăm. Lume puhoi. Mi se iau interviuri, se face cunoștință cu mine, sunt trasă de mână. Diavolii mei se topesc în mulțime. Sug șampanie.

De mine se apropie o tanti cu un aer profund confidențial. De la ziarul *Trud*. Deși nu țin minte exact. E foarte înaltă și are o constituție impresionantă. Se înalță lângă mine, se apleacă. Pune întrebările cumva intim. Secretos. Se uită pe furiș împrejur. Să juri că e în spatele frontului inamic.

Mai e și o fetișcană cu ochi mari. De la o televiziune. Are permanent ochii mirați prosteste. Și cu ochii ăștia îmi ia interviu. Mie. Valerka stă în spatele ei și râde. Diavol pleșuv.

Uite-l și pe Zelvenski. Mi se face cunoștință cu el.

Zelvenski este cel care m-a nominalizat. El reprezintă încă una dintre cauzele pentru care mă aflu aici, la Sankt-Petersburg. Nu o cauză atât de importantă ca Valerka sau Leapa, dar oricum.

— O! spune Punks. Are buzele siliconate!

— Tipul și-a tras o pizdulice pe față, adaugă Leapa cel beat. Leapa cea beată. Hâc.

— Și precis nu e rus, se exprimă țâfnos Valerka.

Pare gata să se ia la bătaie cu Zelvenski chiar aici și chiar acum. Pentru ca Zelvenski să zacă cu mutra-n podea, ca bărbatul acela caucazian. Fiecăruia ce i se cuvine, cum se spune.

Dar mie, Zelvenski mi se pare un tip *cool*. Fumează. Își flutură genele negre și dese. Are ochii cât jumătate de față. Despre buze s-a vorbit deja. Expresie gânditoare. Și toți spun că-i poponar și vorbesc despre bani. În afară de asta, e slab ca o vergea. În pauzele dintre contactele cu tanti secretoase și Zelvenski, sărut gura fierbinte

a lui Valerka. Valerka are ochi turmentați. De-a binelea. Mă apucă de mâini, de parcă s-ar teme că voi dispărea. Și nu știu ce știrist cretin ne filmează cu o cameră. Punks se bucură-n neștire, Leapa are o moacă fericită.

„Plânge fetița. Fetițele râd...”

Ne așezăm la măsuțe. Zelvenski ia loc la o măsuță vecină, lângă scena improvizată. Lepădăturile mele stau în fundul sălii. Ceilalți se apropie de mine. Iuzefovici îi transmite, prin intermediul meu, salutări lui Zașihin. Zașihin e proful meu de literatură de la facultate. Iar Iuzefovici îi e prieten. Folosește oportunitatea, cum se exprimă cei de la „Terenul minunilor”¹. Fotografii fotografiază.

Prohanov² aduce cu un cadavru. Are piele de cadavru. Ar putea juca roluri de răposat în filme.

---

1 Emisiune-concurs TV de cultură generală, foarte populară în Rusia.

2 Aleksandr Prohanov a fost, de fapt, câștigătorul trofeului „Bestseller național 2002”, pentru romanul *Domnul Geksogenom*.

Catharsis total. Începe Ceremonia!

În juriu e și Șnurov³. Are mobilul agățat de un șnuruleț. De gât. Este singura persoană din juriu pe care o cunosc. Pot să fredonez și-un cântecel de-al lui: „Unde dracu-mi sunteți? E-e-e! Ajutați un biet bătrân!”

Privesc scâfârlia rasă a lui Valerka, din fundul sălii. Toți vorbesc despre mine, dar votează de-a-ndoaselea. Apoi votează Șnurov și vine și votul de la Hakamada. Doi la doi.

Iar bancherul⁴ pune a treia cruciuliță pe Prohanov. Șnurov face o mutră compătimitoare și-și desface brațele. Mie nu-mi pare rău. Dar lui Zelvenski îi pare, după cum se vede.

— Ce-i, te-ai supărat? îl întreb pe Zelvenski.

---

3 Serghei Șnurov („Șnur”), component al formației muzicale Leningrad.

4 Bancherul Vladimir Kogan, președintele juriului, a fost cel care, în conformitate cu regulamentul concursului, în condiții de balotaj (2 - 2), a decis câștigătorul, acordând un al treilea vot în favoarea lui Prohanov.

El clatină din cap. Adică – ce înseamnă asta?

— Te cred, îi zic, ți-au trecut trei mii de parai pe lângă. Zâmbește.

Și Punks s-a ofuscat. Rău de tot. Iar Leapa și Valerka înjurau de mamă. Așa mi s-a relatat ulterior. Dacă Radja și Müller ar fi fost aici, l-ar fi căsăpit pe bancher. Câtă pileală se putea cumpăra de zece mii de parai! Mă rog, de șapte. Că trei s-ar fi dus la Zelvenski. E bine că Radja și Müller nu sunt aici.

Valerka, Leapa și Punks mă felicită. Le-au luat foc mutrele de fericire. Sunt foarte emoționați. Foarte, foarte. Mă felicită Korovin, redactorul care a lucrat la cărțulia mea. Și Nina, nevastă-sa. Sosește apoi în fugă Toblin, directorul editurii, mă ia în brațe de bucurie. Valerka se bosumflă. Fruntea și obrazii i se fac trandafirii.

Apoi iarăși mi se iau interviuri pentru tot felul de canale – RTR, Kultura și nu mai știu care. În vremea asta, Punks.

Leapa și Valerka înfulecă salate și se distrează. Punks se pierde sincer în complimente. Ce face Leapa, nu țin minte. A, ba da! îl prezintă tuturor. „E chiar Leapa acela”. Uimire și recunoaștere unanime. „El e eroul din *Dă-mi!* Oo!” Pe Valerka nu-l prezintă. Valerka are mania persecuției. Până și-n fotografiile de pe net are mutra mâzgălită. Spionul lu’ pește! De-asta nu vrea să se prezinte. Pe când Leapa – cu plăcere.

Apoi se pierde. Leapa, vreau să spun. Punks se agită. Valerka, nu. De-asta Punks nici nu-i cere mobilul. De cinci ori am luat celularele lui Zelvenski și Korovin. Îl sunăm pe Leapa. „Sunt lângă Astoria”, răspunde el. Ieșim – nu-i. Îl sunăm iar.

În pauzele dintre căutări am stat puțin de vorbă cu Șnurov. „Bravo, Denejkina”, spune el. Sau nu el. Nu mai țin minte. Dacă mi-a plăcut în mod deosebit ceva la Șnurov, aceea a fost soția lui, Sveta. La început mi-am zis: „Ce-o fi cu puștoaica

asta? E vreo admiratoare?”

Apoi mi se face cunoștință cu Prohanov. Iar mi se scutură mâna și mi se spune ceva. Din spate se apropie de noi, cu o față congestionată, Zotov, cel care l-a nominalizat pe Prohanov. Îmi pune o mână pe umăr:

— Cum te cheamă, fetiço?

— Irina, îi răspund.

Zotov îi dă un ghiont lui Prohanov și zice:

— Hai să-i donăm ei zece mii. Prohanov răspunde:

— I-am donat deja Fondului „Limonov”.

— Aha, zice Zotov.

Ha-ha. Punks mi se-nvârte printre picioare și mi face semne: ia-i mobilul lui Prohanov! Ca să-l sune pe Leapa. Valerka strâmbă din nasul delicat.

Îi luăm mobilul lui Zelvenski, o pornim cu el în căutare și îl găsim pe Leapa în tufișuri. Vezi dumneata, băuse și el o bere acolo. Ne întoarcem. Pe drum, Punks îi spune lui Leapa:

— Ce știi tu! Păi, NOI NE DROȘPĂIM ACOLO CU ȘNURU'!

Auzi, „ne droșpăim cu Șnuru'” – asta e ceva. Sigur e.

Zelvenski, Șnurov și Sveta Șnurova se duc la Red Club. Zelvenski mă invită și pe mine, dar eu „meditez”. Să merg sau nu? Sigur nu.

Ne întoarcem și ne așezăm la o măsuță. Punks și Leapa termină vinul lăsat de Șnurov. Suntem invitați la măsuța vecină. Acolo e o actriță care a făcut parte din juriu, plus Bortnikov ș.a.m.d. „El e chiar acel Leapa”, spune bucuroasă actrița celor așezați în jurul mesei. Simt pe gât respirația lui Valerka.

Îmi iau rămas-bun de la actriță și de la restul trupei, ieșim, observ că Leapa se tăvălește pe jos în poziție de embrion. Draci! Valerka vrea să-l pocnească pe Leapa. Uite de-aia. Când e aghesmuit, Valerka îi pocnește pe toți cei care stau urât culcați, sau stau urât în picioare, sau se

uită urât.

Korovin îmi înmânează o uriașă pancartă cauciucată pe care scrie „Bestseller național – 2002”. Se poate folosi pe post de față de masă. Ieșim. Leapa izbește retrovizoarea unei mașini. Mașina se pune pe urlat. Punks emite un lucru inteligent:

— Hai s-o ștergem mai repede de-aici.

Diavolii mei se distrează și mai iau bere. Leapa își bușește periodic rucsacul de asfalt. Traversează strada, să zicem, și în mijlocul drumului dă de pământ cu rucsacul. Punks zbiară și i-l adună. Valerka nu i-l adună, dar se repede după rucsac. Punks agită fața de masă, îl bate cu ea la fund pe Leapa. Poponari. Cad în genunchi, răcnesc: „Steaua noastră!” Mari figuri. Leapa ne roagă să ne sărutăm în cinstea lui. Mergem înainte, și Valerka mă strânge lângă el. Ca într-un clește. Păi, unde-i e „veșnica iubire”? Sunt foarte interesată de subiect, dar îmi țin gura.

Ajungem la hotel. Este deja seară. Niciunul nu vrea la Red Club. E departe, în mă-sa. Îl sun pe Zelvenski.

— Vino mâine, zic, la lansarea de la Casa de Comerț „Borei”.

Valerka se dezbracă în pielea goală și se duce la baie. Pur și simplu. Probabil jena i s-a deconectat. Sau poate n-o are în general?

Anul trecut, Valerka mi-a povestit, pe o bancă, despre tabără, despre cum l-au cotonogit pe el „maimuțoii” și despre cum a găsit el după aceea pe unii „de-ai lui” și i-au făcut una cu asfaltul pe maimuțoi. Momentul acela – i-a găsit pe ai lui!

— Era pentru el esențial. Și el se mirase de unde răsăriseră niște băieți ca el într-un mic orașel meridional. Iar episodul care mie îmi plăcuse cel mai mult era cel în care „cei doi se opriseră locului și îl priveau”. Îi privisem atunci profilul ascuțit. Uite ochelarii, uite buzele ca două

râme grase, uite nasul delicat, jupuit, alunița de pe frunte, gâtul. Pe gât are o aluniță dublă, ca o hartă microscopică a emisferelor. Mi-am zis atunci că vreau să-l ascult întotdeauna. Să-i ascult glasul ăla cretin și dogit. Să văd mutra lui Valerka zi de zi. Se aplecase spre mine și îmi spusese ceva – nu mai țin minte ce. Se apropiase și mai mult. De ureche. Vrusese să repete, dar amuțise. Îi simțeam respirația pe gât. Buzele mele îi atingeau abia-abia obrazul. Am rămas așa o vreme, totul în mine se prăbușise, încremenise.

— Știi, storsese din el Valerka, cu vocea lui dogită, am o fată. O iubesc.

Ce puteam să-i răspund? „Poate nu facem ce trebuie?”

— Oare așa să fie?

Valerka e încă în baie. Leapa-și întinde mâinile pofticioase. Vrea să mă mozolească, probabil. Mă trage de tricou, îmi respiră în față și se străduiește, în general, să mă cunoască mai

îndeaproape.

— Leapa!

— Ce-i? întreabă el și ochii i se rostogolesc languros.

— Tu ce... ce tot... zic eu nervoasă, pentru că Valerka are un doar mania persecuției, ci și simțul proprietății. Plus o permanentă dispoziție să sară la bătaie. O combinație a-ntâia. Din Leapa ar rămâne cel mult ștromeleagul.

— O, o!

— Du-te și te masturbează!

Leapa dă îndărăt la auzul acestor cuvinte, altminteri deloc ofensatoare. Face o mutră jignită și pleacă în necunoscut (adică pe coridor). Umilit și obidit. Of, of!

— Îl văd pentru prima oară pe Leapa în halul ăsta, mi se confesează Punks.

— În care „hal”?

— Respins de o femeie. Nu l-am văzut niciodată așa. E în stare de șoc.

Nu se poate: și alde Leapa pot suferi?

— Ce femeie? mă interesez eu. Punks se ofuscă:

— Tu!

— Eu? Oho!

Valerka iese într-un sfârșit din baie.

Se întoarce Leapa, el și Punks descifrează un rap, așezați pe pervaz. „Sunt un negru negru, sunt negru, sunt pur și simplu negru... Pentru că sunt negru... Yow...” și tot așa, în același stil. Nu știu de ce, dar am impresia că or să rupă storurile. Iar Valerka vrea să se ridice și să-i pocnească pe-amândoi în cap. Dar se abține. E culcat lângă mine. E slab ca un adolescent. E cald. Mâinile-i sunt fierbinți. Și buzele. Ce-i aia morală? Ceva care ține de fabule, da?

Valerka și cu mine stăm culcați, nasul lui îmi atinge obrazul. Se uită sașiu. Pentru că se holbează la mine de la mică distanță. Da. Vreau să-i văd zi de zi ochii sașii. Încă mai vreau ca

atunci. În ochii aceștia sașii stă sensul vieții mele. Dacă ei vor fi, nu-mi va mai trebui nimic. Valerka se strânge în mine – ciudat, băiatul ăsta.

Ciudatul băiat sare brusc din pat și ia mobilul lui Leapa. Fără să i-l ceară. Lui Leapa i se fâlfâie.

— Radja? zbiară Valerka în telefon. Dă năvală la Matisov gomik. Ei, unde. Lângă balamuc! Pe scurt, hai încoa'!

Peste o oră, Radja, Müller și Corbul stau proțâpiți cu berile lângă patul meu. Radja a mai crescut, tricoul stă să-i crape pe umerii rotunzi. Pare de-a dreptul exploziv. Corbul a rămas la fel de mărunțel ca înainte. Cu un zâmbet lățit pe jumătate de față. Müller ne arată tuturor tatuajul de pe umăr. O cruce uriașă. Nefinisată. Müller arată cel mai înfricoșător. Zdrahon, chel, pe mutră-i apare din te miri ce o expresie ostilă. Lui Müller i-a fost cel mai dor. Mă strânge în brațe și mă sărută pe obraji. Pe Leapa și pe Punks nou-veniții nu-i bagă în seamă în mod demonstrativ.

Apoi ne așezăm pe pat, Corbul extrage beri din rucsac. Lui Leapa i se oferă o sticlă, lui Punks – nu. Valerka mă ține de mână. Mă îmbrățișează. Buzele lui îmi ating părul. urechea. fruntea.

Amicii îl privesc cu un aer nedumerit. Văd în ochii lui Radja uimirea, pe care încearcă să și-o ascundă. Precis o cunosc toți pe iubita lui Valerka. Au auzit și ei despre „iubirea veșnică”. Toți se simt prost. În afară de Valerka și de mine.

Ca să destindă atmosfera, Radja mă înșfacă de gât (asta, probabil, se cheamă la el îmbrățișare) și se apucă să povestească principala noutate, care-l lăsase crăcănat de mirare:

— Ne-am dus la finala cupei, TSKA – Zenit. Ei, unde, la Moscova. Și acolo am nimerit pur și simplu într-o ambuscadă!

Radja își rotunjește ochii albaștri:

— O *flash mob* de vreo treizeci de inși, probabil din galeria lui TSKA, fugărea niște capete-rase și niște negri pe Ohotnîi Read! Nu-i

văzusem, ce-i drept, dar stătuseră chiar lângă noi. Cum ziceam. Și dă buzna spre noi o gașcă de vreo patruzeci de trupeți! Toți înarmați, cu bare de fier, cu cuțite! Vin tipii și încep să ne reguleze la cap, că de ce ne-am luat, cică, de frații lor. Tâmpiții! Noi nu ne-am luat de nimeni! Cum ziceam. Le spunem: ne confundați, alții v-au belit, noi suntem din Piter! Suntem, vedeți bine, la odihnă, aici.

Radja respiră adânc ca să-și tragă sufletul, și continuă:

— Am plecat, ce ne-am zis: e vremea s-o tulim din loc. Mai aveam trei ore până la tren, n-aveam chef să nimerim sub cuțit! Ne uităm, tipii se năpustiseră deja pe noi! Am luat-o la sănătoasa! Îți dai seama, în centrul Moscovei, niște negri să fugărească huliganii din galerii! Ceva de comă! Eram zece: șase din Piter și patru din galeria TSKA. Iar ne-am încăierat, când vin niște sticleți. Voi, ăștia, zic ei, cărați-vă de-aici. Că dacă se-mpute treaba, pe voi vă legăm! Dar ce, zicem noi,

aveți orbul găinii, jigodiile dracului? Mă rog, n-am zis noi chiar așa, dar cam pe-acolo. Uitați-vă la ei, toți au cuțite! Și ei, de colo: noi nu știm nimic. Îți dai seama? Ceva de comă! Sticleții-s cumpărați de negri! Și-atunci noi am adunat niște sticle goale, ni s-au alăturat încă șase... filiala din Tula a galeriei ȚSKA... Așa. Lângă noi - sticleții. Ne-am zis că nu mai avem ce prinde. Plecăm, deci de-acolo. Am tot mers vreun kilometru încotrova. Ne-am oprit. Și vine deodată spre noi o rablă, patru negri erau în ea. nu puști, bărbați în toată firea! se uită la noi, scot o țeavă, și zic: „Îi vedem!” și pleacă. Eh, sula mea, s-o luăm mai repede la sănătoasa!

Radja răsufală iarăși din greu, își linge buzele uscate.

— În general, suntem în stare de șoc! Galeria ȚSKA, fugărită la Moscova! Sigur, sunt toți înarmați și sunt mai mulți, dar oricum. Și sticleții-s niște japițe! Suntem încă în stare de șoc,

întotdeauna am crezut, așa s-a și povestit, că la Moscova negrilor le e frică de *schinheads* și de huligani... Și că o vorbă nu poți să scoți contra lor. Și când colo. La noi, în Piter, nu există așa ceva, dar tare mi-e teamă că va exista curând.⁵

Radja pronunță ultimele cuvinte cu voce stinsă, de parcă tot aerul îi zburase din piept. Leapa surâde mulțumit de sine, dar nu peste poate. Valerka mă îmbrățișează de la spate și îmi respiră în păr. Radja, Müller și Corbul fac cunoștință cu Leapa și cu Punks. Îi oferă, în sfârșit, o bere lui Punks. În timp ce ei chefuiesc în bună tovărășie, Valerka și cu mine ieșim din camera de hotel. Din hotel. Undeva, pe un pod.

E întuneric. Asfaltul emană căldură, miroase plăcut a frunze și a apă. Apa din micul râu sușotește ritmic, parcă respiră.

---

⁵ Relatarea se referă la o serie de manifestări și incidente cu caracter rasist, petrecute cu ocazia meciului respectiv – echipa Zenit Sankt Petersburg are în componența sa mai mulți jucători de culoare.

— Valerka.

— Da? îmi răspunde el și-mi sărută buzele și obraji. Miroase a băutură.

— Nimic. Valerka și-atât. Îi sună mobilul.

— Da... Eu... Bună, Katea.

Ghicesc că e iubita lui Valerka. Deci Katea. Bun. Mă uit fix la Valerocika. Interesant, ce-o să-i spună?

— Da. Te sun eu. Nicăieri. Cu băieții.

— Oare? întreb eu.

Încerc să-l iau la mișto. Totul în jur devine greșos și înăbușitor. Mă doare, nu știu de ce. Crezusem probabil că o să-i spună altceva. Ce?

Valerka își vâă mobilul în buzunar. Își proptește coatele pe parapet și se uită în întuneric. La mine nu se uită.

— Ce mai face Katea? El tace.

— Și în ce constă, la urma urmei, această „veșnică iubire”?

Valerka se întoarce către mine, îi văd chipul.

Buzele mușcate. Obrajii palizi.

— Și cum de.

Valerka nu mă lasă să termin, își apasă smucit buzele pe ale mele. Nu le sărută. Doar le apasă.

— Și ce să fac? Îi aud eu vocea dogită.

— Nu știu.

Mobilul îi sună din nou. Are o melodie caraghioasă: „Ole-ole-ole-ole”. Valerka privește ecranul. Și eu. Scrie:

„Sună Kat EnoK”. Valerka își întinde mâna cu telefonul și își desface degetele.

Cu ecranul clipind încă, mobilul se scufundă în apă cu un plescăit. Câteva fracțiuni de secundă se zărește în apă o luminiscentă tulbure, verzuie. Și gata.

— Te-ai scrântit?

Valerka neagă printr-o clătinare a capului. Și eu pot da reprezentații la beție, dar nu atât de stupide. Valerka mă privește cu ochi turmentați,

apoi își ascunde fața în umărul meu. Mă mângâie pe păr. Întreaga lume este concentrată pe podul de peste micul râu cu nume idiot – Priajka⁶. Mi se taie răsuflarea. Nu pot respira. Nu pot gândi. Nimic nu pot.

E stupid. E visul meu.

Mă trezesc prima. Mă strecor pe sub brațele lui Valerka. Mă târăsc până la baie. Apa din cabina de duș curge direct pe pardoseală. Capul îmi trosnește de parcă mi-ar învârti cineva o linguriță prin creier.

Leapa se trezește și fumează. E un tablou foarte puțin atrăgător. Pe fondul unor zori cenușii. Are o mutră cătrănită. O lepădătură. Mi-e milă de el. Nu știu ce s-a întâmplat, sau, poate, așa arată Leapa dimineata. Peste Leapa stă aplecat Valerka. Bea dintr-o sticlă de gin tonic. Și Valerka are o mutră cătrănită. Mai exact – alienată. Ochii-i privesc înăuntrul lui. Nu reflectă nimic în afară.

---

⁶ Cataramă (rus.).

Apoi se trezesc toți ceilalți, se spală. Țopăie prin cameră. În toiul Țopăielilor, Leapa și Punks dispar pe nesimțite. Au înțeles, probabil, că Radja, Müller și Corbul nu stau bine cu capul. Müller aleargă prin cameră și zbiară: „Galeria e stăpânul stadionului!”

Se distrează, afurisiții. Și vor să și mănânce. Își aduc aminte de la cine pot lua optzeci de ruble. Valerka nu participă la distracție și la aducerea-aminte. Se pregătește în tăcere de plecare. Aflu că Radja, Müller și Valerka merg în aceeași direcție spre casă. Și cele optzeci de ruble îi așteaptă taman la jumătatea drumului.

Valerka e parcă izolat de mine. De Țopăielile lui Radja și urletele lui Müller. Îmi vine să-i cuprind obrazii lui Valerka între mâini și să-l studiez.

Müller, Radja, Valerka și Corbul au de gând să meargă la agățat. Îi gonesc. Chiar eu.

— Nu vă mai cărați odată?

— Dar ce-i? întreabă impertinent Valerka.

— Mă doare capul! E adevărat.

Müller, Radja și Corbul se cară. Valerka mai rămâne. Stă proțăpit aici. Și diavolii pleacă fără el.

Valerka se așază pe podea. Eu stau pe un scaun. Îmi mângâie picioarele. Se gândește. Cine știe la ce. El e în general un tip gânditor.

— De ce ai avut nevoie de asta? mă întreabă el, gânditor. Expresia de pe fața lui aduce cu a lui Zelvenski. Deși mira-m-aș ca Zelvenski să fie nevoit să mă întrebe asemenea ineptii. Dar dacă voi da glas acestei observații, Valerka nu mă va mai întreba nimic. Va fugi, înjurând furios. Eu așa cred.

— Îmi placi, îi răspund eu, după ce mă scotocesc prin creier. Dar tu?

— La mine totul a fost spontan, îmi răspunde în doi peri Valerka.

Bine-ar fi fost să pot spune și eu asemenea vorbe. În doi peri. „Portrete în culori, rafturi cu

casete... și...”

— De ce ai aruncat mobilul? Lui Valerka îi tresar umerii.

— Uită asta.

Tac o bucată de vreme. Apoi îl întreb așa, ca-n treacăt:

— Și ce-o să-i spui feței cu care ești?

— Dacă ne-am fi regulat, sigur, îmi spune tărăgănat Valerka, atunci trebuia să mă gândesc ce să-i spun.

— Bun, mă învoiesc eu pe un ton revendicativ. Deci noi doi suntem doar prieteni.

Valerka mă privește cu luare-aminte. Îmi mângâie un picior. Pocitania.

Mă ridic și mă bag în pat. Sub pătură. Mă doare capul, totuși. Valerka se ridică în genunchi, alături. Își lipește obrazul de umărul meu. Mă întreabă din nou:

— Ai nevoie de asta?

— De ce anume?

— De legătura cu obiectul?

— În ce sens?

Sunt eu idioată, sau ce vrea să zică? Valerka îmi explică, schematic:

— Asta ești tu, ăsta e obiectul. Ai nevoie de el? Dacă, să zicem, obiectul ar fi, ăă, cineva, nu știu cine, omul pe care-l iubești!

— Aș avea mare nevoie! îi răspund eu bucuroasă: sâc, am priceput despre ce e vorba.

— Exact!

Și pe Valerka îl bucură capacitatea mea de înțelegere.

— Și acum, pune-mă pe mine în locul acelui om. Ai nevoie?

— Am, îngaim eu. Așa. Un pic. Dar tu?

— Și eu.

Moment triumfal, ce mama dracului!

— De ce? întreb eu, nu se știe de ce.

Valerka nu-mi răspunde. Are un aer cătrănit. Apoi pleacă. Mă îmbrățișează și mă sărută. Stă în

picioare, nehotărât. De ce stă așa? Se vede treaba că-i place nu doar să sară la bătaie, să calce-n străchini, să arunce mingiuci prin geamuri, să umble în una și aceeași geacă în toate anotimpurile anului. Valerocika. Numele i se potrivește perfect. Ar trebui să-și radieze numele de familie și să scrie în buletin „Valerocika”. Nici de fotografie n-ar mai avea nevoie.

Acesta și este premiul meu la „bestseller”.

Găsesc pe ușă o tăbliță cu un număr de cameră (pocitanile mele îl smulseseră de pe coridor), pe el e trecut numărul de telefon al lui Punks. Ca să-l sun. Punks mi-a promis că mă duce la Teatrul Mariinsk. Asta-i tot.

Vine apoi redactorul Korovin, îmi dă o pastilă neagră. Îmi redactează dispoziția sufletească. Din cap îmi este extrasă lingurița nevăzută. Sunt gata pentru lansări de carte, futangeli și alte attribute ale „vieții de scriitor”.

Asta însă, de-acum, fără Valerka.

Dă-mi!

Ai înghețat, tu, bucurie, ochii mi s-au deschis când zăpezile dalbe ne-au cotropit în vis. Ne căutam unul pe altul, nu ne-am aflat. Sub pătura ei groasă zăpada ne-a-ngropat...⁷

— Tu ce vrei? Cafea?

Leapa stătea în mijlocul camerei, gol până la brâu, buimac și asudat. De sub pantaloni i se ițeau chiloții. Am vrut să-i spun: „Pe tine”, dar bănuiam că după asta va fi încă și mai buimac și va rămâne pur și simplu înțelenit locului. Și-o să-mi stea acolo ca stâlpul. Și ce-o să fac atunci?

— Cafea sau ceai?

— Cafea, cafea.

Leapa și-a târât alene picioarele spre dulăpior, a conectat ceainicul, a cotrobăit prin frigider, a scos de acolo o cutie de lapte. A

---

⁷ Textele care aparțin formației BANDerlog, ca în acest caz, sunt urmate de un asterisc.

deschis-o, a băut nervos, a pus-o jos. S-a târât iarăși până la frigider, a scos o sticlă de bere. Și încă una. A deschis una, a supt-o pe nerăsuflăte.

M-am așezat la masă, mi-am sprijinit capul în mâini. Leapa are o frizură cu țepi, parcă-i arici. Într-o ureche are două inele de argint, are un nas mare, ochi rotunzi, ca de cățel. De altfel, e tot ca un cățel: se zbugiumă, țopăie, e moale, suplu, cum spune prietena mea, Volkova, „îți vine să-l smotocești”. Leapa e băiat frumos. Visul lui: să meargă pe stradă, fetele să se repeadă la el zbierând „Leapa! Leapa!” și să i se-atârne de gât. Leapa e cântăreț punk-rock și vrea să devină celebru. Și mai vrea ca eu să nu-i șed aici ca o momâie și să-l deranjez. Sau, poate, nu vrea așa ceva. Nu știu ce zace pe tema asta în sufletul lui.

Ceainicul a dat în clocot. Leapa mi-a pus cafea, zahăr și a turnat apa clocotită. S-a așezat în fața mea și a început să fumeze, concentrat. Și-a pironit privirea pe rădăcina nasului meu. Câte

ceva despre mine: sunt cu cinci centimetri mai înaltă decât Leapa, am păr lung, negru, ochi căprui, o părere excelentă despre mine însămi și un corp de manechin. Mi-a zis mie chestia asta un tip, dar eu știu că n-ar strica să mai slăbesc un pic și că am abdomenul plat nu de prea mult sport, ci de prea puțină hrană.

Într-un fel, Leapa e bărbatul meu. Ne-am căsătorit virtual, mai exact, el a fost cel care s-a căsătorit cu mine, eu doar am tastat, pasiv, pe „Da”. El, mizerabilul, îmi văzuse pozele, dar pe-ale lui nu le-a trimis. Îmi scria ba că n-are poze, ba că n-are scanner, ba că nu mai știu ce. Volkova și cu mine ne-am sfătuit și am ajuns la concluzia că tipul e, probabil, vreo pocitanie și se jenează să se arate. Mai dă-l în mă-sa, am decis noi. Când el a propus să ne întâlnim la metrou, Volkova a emis un oftat teatral și a dat a lehamite din mână. Dar eu n-aveam de lucru. Și ne-am dus la întâlnire, pregătite pentru o decepție. Ne-am postat acolo,

la metrou, gătit super: eu purtam un tricou mulat și un șort care se termina după ce abia începea. Volkova purta o rochie lungă, albastră, care arăta oricui voia să privească: uitați sâni aici, uitați fund aici – totul mare, succulent. Volkova are părul blond, netezit cu grijă și înecat în gel. „Păi, ce, tu îți piepteni un pic chelia, și la drum”. Are nasul mare. Dar n-o urăște. Îi conferă personalitate. Toți bărbații își întorc capul și se holbează după ea. Iar când suntem împreună, e sfârșitul lumii, ce mai.

Și uite-ne vizavi de escalator, pe lângă noi se perindă mulțime de popor. De tot felul.

— Ia uite-acolo, tu, ce moacă!

— Hait!!! Se uită la noi! Văleu!

— Numai ăsta să nu fie, nu ăsta!

— Oh, la draacu'... nu, nu veni înapoi!

— Nu, nu pocitul ăsta, te rog, te rog!

Stăteam și șopoteam acolo, și-atât eram de amețite, încât într-un final era cât pe ce să ne

luăm picioarele la spinare. Dar, nu știu de ce, am mai rămas un pic. Și, deodată, ce văd: spre noi vin doi puștani. Unul mai nasol, aducea cu un câine sovietic de pluș. Al doilea – pepsi, pager, MTV, frizură cu țepi, buze ca dropsurile mentolate, expresie vulgară. Arătos ca un poster de revistă.

— Care din voi e bărbatul meu? am întrebat eu cu voce pierită de emoție, în vreme ce Volkova digera informația: „N-are rost să fugiți. Concursul de frumusețe a venit el însuși la voi”.

— Eu, a răspuns cu modestie Leapa. El e Craze. Craze și-a scuturat pletele și a zâmbit cam rustic. Față rotundă, simpluț, pântec sferic. Leapa era sclipitor.

Și iată-mă acum în bucătăria lui, și el fumează și nu dă vreun semn că l-aș interesa. E cu doi ani mai mic decât mine. Ei și? Mi-am băut hotărâtă cafeaua, mi-am opărit limba, m-am ridicat și am pornit spre ușă.

— Încotro? m-a întrebat Leapa, deșteptându-

se.

— Acasă!

— E noapte-afară, unde mergi?

— Și aici ce să fac?

Leapa a căzut pe gânduri. Poate întrecuse măsura atunci, pe net, când mă copleșise cu mesaje de genul: „Fetița mea! Te iubesc tare-tare!” Poate n-ar fi trebuit s-o facă? Au trecut deja două luni de la întâlnirea aceea de la metrou, ne vedem o dată pe săptămână, de vreo două ori am fost la repetițiile lui. Țin minte că Vitea, chitaristul, a cântat o dată un cuplet în locul lui Craze, și Craze s-a ofuscat la culme, pentru că vocalistul ei era, nicidecum Vitea. Vitea n-are decât s-o facă pe bengosul când cântă la chitară. Și-n plus, Craze fusese umilit în fața mea și a Volkovei. De parcă stătea și el pe-acolo așa, în general, ca să se afle-n treabă. De parcă n-ar fi fost vocalist, ci unul pe care-l poți schimba când ți se scoală. Leapa însă, ei bine, Leapa nu poate fi

schimbat, nimeni nu cântă la baterie ca el. Pe când Craze. Mă rog.

În sinea ei, Volkova i-a caracterizat scurt și cuprinzător: băieței frumoși ca o colecție de păpuși, dar „simple cunoștințe, punct”. Volkova are contingentul ei: bărbații bogați. Pe-alde Leapa & Co. mi-i pasează mie. Dar și pentru mine ei erau „simple cunoștințe, punct”. Nu înțeleg de ce. Auzi acolo, „bărbatul meu”!

— Să te conduc?

Am decis s-o fac pe înțepata și l-am informat:

— Ajung și singură, nu-s copil mic!

Ce-i drept, de la Leapa la metrou sunt doi pași. Dar de-acolo am de bătut cale de aproape o oră până în raionul Vîborg. Leapa și cu mine locuim în capete opuse ale orașului.

— Bine, du-te. Să mă suni.

Nu i-am răspuns și am trântit ușa. Puțin îmi pasă mie. Ha, ha. De fapt, mi-era cam frică.

Din stație m-a agățat un puști abțiguit rău,

înăltuț, cu plete și cu ochelari negri, cu o sticlă de bere Petrovskaja în mână. Mergeam fără să scot o vorbă, blestemându-l și pe Leapa, și pe mine, fiindcă dracu' știe ce vreau de la Leapa. Ce-mi este el, la urma urmei?

Între timp, jegul ăla ordinar a început să mă ia de mână, să bălmăjească ceva pe un ton ridicat. M-am speriat. Era beat totuși.

— Donș-șoa-a, cum te cheamă? Se nu-mi spui? Hai, spune-mi! Io-și Vova!

Din față a apărut un pâlc de adolescenți. „Poftim, mi-am zis. Asta-mi mai lipsea, să mă agațe și ăștia. Că atunci chiar o să-l blestem pe Leapa și-o să-i presar și roze pe mormânt”.

Pâlcul se apropia. În față se agita un zgâmboi mărunțel și murdar, de vreo doisprezece ani. A zis:

— El e, băieți!...

L-au smuls de lângă mine pe Vova-abțiguitul printr-o lovitură dată cu sete în plin portret. Sticla de bere s-a bălăbănit, a țâșnit din mâinile asudate

ale lui Vova și a zburat încotrova. Stăteam acolo, privind perplexă cum câțiva inși îi sar lui Vova în cap, cum alții își iau avânt și îl izbesc în burtă. Aș fi vrut să fac ceva, dar mâinile și picioarele parcă-mi paralizaseră. Ce s-a întâmplat mai departe îmi amintesc că prin ceață. Douăzeci de inși îl pisau cu înverșunare pe unul singur, iar acela gema și urla. Se apăra cu mâinile, se clătina dintr-o parte în alta, dar pica tot pe bocancii lui marca Dr. Martens. Sângele începuse să se adune pe asfalt într-o băltoacă întunecată.

În jur se adunase popor curios: doi bărbați grași, o băbuță cu o plasă, o fetiță cu o înghețată. Am tresărit când am auzit un urlet sălbatic. Jegul ordinar, ferindu-și capul cu mâinile, se târa în patru labe și răcnea. Fața nu i se mai vedea, era năpădită de șuvoaie de sânge. Un tip în pantaloni de rapper îl lovea zdravăn cu un lanț.

— Tu ce faci?

Lângă mine era zgâmboiul de doisprezece

ani, mă privea țintă drept în față. Un zgâmboi ca toți zgâmborii. Murdărel, tuns scurt, într-un tricou cu inscripția *Fuck the stupid chicks*. Avea niște ochișori senini, atât de nevinovați, încât m-am simțit ca o madamă înțeleptită de experiență și i-am zis pe un ton sentențios:

— Eh, jigodii nerușinate.

După o clipă de gândire, am reluat:

— Jigodii. Și labagii.

Totuși, douăzeci contra unu e nașpa. Chiar dacă e vorba de jegul ăsta de care putea să mi se rupă. Dar oricum! Chestie de principiu.

Zgâmboiul a căzut pe gânduri, schimonosindu-și buzele, după care mi-a spus voios:

— Păi, ăsta și gașca lui i-au spart capul lui Denea. I-au crăpat capul!...

— Oricum, am făcut eu fâstâcită.

— Cum adică, oricum? Ce-ți veni?

„Chiar așa, mi-am zis, nimeni n-are de gând

să mă bată, din contră, vorbesc toți cu mine atât de politicos, se poartă ca oamenii”.

Am ridicat din umeri.

S-a apropiat de noi, zăngănindu-și lanțul, un rapper înalt.

— Salut! a zis el cu voce gravă.

Hopa. Urechile i se zburleau de sub șapcă, avea fața ascuțită, privirea insolentă. Mâini frumoase – mâinile, da. Mâinile mi-au plăcut.

— Salutare, tovarăși, am zis și am luat-o decisă printre zgâmboi și rapper.

Mâinile cele frumoase mi-au barat imediat drumul.

— Unde stai?

— Pe Jenea Egorova!

Rapperul și-a rotunjit ochii și a icnit. Altfel, rămânând în continuare pe post de barieră de cale ferată, cu brațele desfăcute.

— Asta-i la dracu-n praznic, Niger, l-a informat voios zgâmboiul.

— Dă-mi numărul de telefon, mi s-a adresat rapperul, fără să-l ia în seamă pe ăla micu’.

Am ridicat iar din umeri și i-am turuit numărul. Cu cât îl spui mai rapid, cu atât mai rapid te lasă în pace. Niger și-a scris cifrele în palmă, mi-a dat pixul înapoi. Zgâmboiul și-a fâlfâit genele, pironindu-l cu privirea pe rapper.

— Denea stă prin zonă, o conduce el, i-a spus ferm Niger, ținându-mă în continuare ostatică.

Peste jumătate de oră stăteam cu urechile înfundate în metrou, și lângă mine stătea și privea în spațiu numitul Denea în persoană. Căruia jegul ordinar îi crăpase țeasta. Cicatricea era cât se poate de vizibilă – era cusută și unsă cu tinctură. Denea aducea cu actorul Ryan Gosling din *Danny Balint*. Tuns ca el, cu ochi apropiați, nas drept, buze ca un plisc. Dar, în general vorbind, tipul era în regulă, era simpatic. Nu m-a agasat – asta era bine. Pentru că deja îmi făceam probleme pe chestie de picioare dezgolite și de tricou mulat.

Stăteam totuși încordată. Parcă poți să știi!

Denea m-a condus tăcut până acasă, mi-a făcut cu mâna și a făcut cale-ntoarsă. Am zbughit-o în holul de intrare, am văzut a suta oară cu coada ochiului inscripția de pe perete - „WU-TANG Clan” - și, după ce am sărit în lift, am oftat ușurată.

— Te-a sunat Ilia, m-a anunțat mama. De fapt, cât mai poate continua așa? E noapte-afară, și dumneaei îmi umblă nu se știe pe unde! Să fie pentru ultima oară! a început ea să se dezlănțuie treptat, montându-și de una singură indignarea. Să nu mai aud de nicio. de niciun Ilia.

Mi-am închis ușa camerei, am pornit computerul. În murmurul lui, am format numărul.

— Da? a răspuns Leapa.

— Ai sunat?

— Am sunat.

— Sunt acasă.

— E bine. Sună-mă totuși. Avem în curând

concert la Lăptărie. O să trec să te iau.

— Bine.

— Pa.

— Pa.

Am pus receptorul în furcă. Mai dă-o-ncolo, Leapa! Cât mai poți să-mi stai așa, ca un pește mort? Mai exact, nu mort, ca unul căruia nu-i pasă de mine. Cum vine asta? Oricărui băiat, o privire mai lungă să-i arunc, i se aprind călcâiele. Pe când la Leapa mă uit și mă tot uit - aiurea. Stă, fumează, se uită-n partea cealaltă. Sau la repetiții, se întrec toți care mai de care să mă distreze (mai ales Craze), pe când el îmi tot bate acolo în tobe și-mi întoarce spatele. Odată și-a tăiat un deget într-un talger spart. Îi curgea sânge pe șortul verde-închis, și el, furios, a început să-și sugă tăietura, și a mânjit și peretele cu sânge. Tobe erau pline de stropi brun-roșcați. Stăteam acolo și-mi ziceam: să-i dau o batistă? Volkova m-a împuns cu cotul - dă-i, adică. Dar, mi-era peste mână, nu

puteam să-i spun: „Leapa, ține, leagă-ți rana”. Nu știu de ce. Nici nu se uita la mine. Precis n-avea nevoie de batista mea.

În căști a început să urle vesel: „Să fumezi fără-ncetare, să nu știi ce e odihna, să te distrezi, ziua-ntreagă să bântui cu gașca, noaptea-ntreagă fii vioi. Să-nvârți banii cu lopata, și să-i bei, să-i dai pe prafuri, și ca porcu' să te-mbești”.

Asta chiar că era despre Leapa. Sigur, el nu le are cu drogurile, dar bea ca un cal, fumează țigară de la țigară, nu se odihnește, bântuie cu gașca lui cât e ziua și cât e noaptea de lungă atunci când are concerte. O să devină faimos cândva, și eu o să mă umflu-n pene – ia uitați, ăla-i bărbatul meu. Inițial m-a agățat pe net, îmi trimitea zilnic mesaje cu majuscule: „MI-E URÂT” și cu o mulțime de semne de exclamare după. Acum, pe bune, eu sunt cea care încerc să-l trezesc la viață și să-i dau de-nțeleș că vreau să continui începutul atât de furtunos al relației

noastre. Suntem ca-n povestea cu Cocorul și Bâtlanul, la naiba... Fumează. Și se uită-ntr-o parte. Bea bere. Și se uită-ntr-o parte. Dă în tobele alea ca un diavol. Și-n tot timpul ăsta eu parcă nici n-aș exista pentru el. Atunci, de ce-mi mai spune să-l sun? De ce ne duce, pe mine și pe Volkova cu Craze, la grădinile Petergof? Ne-am distrat grozav acolo, am intrat în toate fântânile în care scăldatul era interzis, chiar era să ne fugărească un milițian. Apoi, în ultima fântână, era alunecos și Leapa m-a luat de mână. Sau eu l-am luat. Nu țin minte. Și-am stat așa, sub jeturile transparente, strângându-ne unul altuia palmele, și era atâta veselie în jur! Freza cu țepi a lui Leapa se pleoștise, tot capu-i era un gel. Stăteam așa și ne țineam de mână, și Volkova nu reușea nicicum să ne pozeze. În sfârșit tăcănise din aparat și ne întorsesem, fără să ne dăm drumul la mâini. Și după asta, gata. Am mers separat. Și de atunci, tot separat. Ne plimbăm separat, suntem „simple

cunoștințe, punct”.

„Numai hituri să compui, să-nțeleagă gașcantreagă. Fără predici, prostioare, fără pic de odi-ihună. Și bătut să nu te dai, visele să-ți îplinești. Asta-i viața rock’n roll!...”

A sunat vesel telefonul. Am tresărit. M-am uitat la ceas – aoleu! Unu noaptea!

— Hipopotel! a glăsuț alintată, spre recunoaștere, Volkova.

— Cașaloțel?!

— Ghici de unde te sun!!!

Mi-am încordat auzul. În receptor se auzea, pe lângă fonfăiala Volkovei, bubuit îndepărtat de muzică.

— De la o discotecă!

— Exact! Dar ghici de pe ce telefon?

— De pe un mobil.

Cum ghicisem repede totul, Volkovei i-a pierit interesul și a început să-mi turuie cu vocea ei de

toată ziua:

— Am făcut aici cunoștință cu un bărbat. Treizeci și șapte de ani. Și bogaaat. M-a dus de la slujbă pân-acasă cu mașina, după aia ne-am dus la un bar, și după aia aici. E ȘI Tarasova cu mine. Tipul ei e mai nasol! Hi-hi!

— Normal, am aprobat-o eu dând din cap, deși Volkova nu mă putea vedea.

— Dar tu pe unde-mi umbli, meclă? a decis Volkova să se intereseze de soarta mea.

— Am fost la Leapa.

— A. Clar, a melițat, fără să mă audă, Volkova. Bine, Hipopoțel, te sun eu mâine de la serviciu. Pa.

— Bine, pa.

Volkovei îi place să mă umilească, dar fără mine nu poate trăi. Îi place să fie în centrul atenției, să se folosească de un bărbat, să se culce cu el (la ea, asta se cheamă „victime colaterale”), după care să descrie la nesfârșit, în culori vii, cât

a mâncat ea în echivalent bănesc, și ce a băut, și cu ce mașină super a umblat, și cu ce dobitoc de bărbat a fost, și cât e ea de fermecătoare și de minunată.

Eu o ascult neatentă, nu mă interesează chestiile astea. Dacă ar fi să mă distrez în felul ăsta, aş muri de plictiseală. Pentru ideile astea Volkova mă disprețuiește și consideră că nu iau tot ce oferă viața. Și totuși mă iubește și se plictisește de groază dacă nu mă vede mai multă vreme.

Denea ședea pe o bancă, cu mâinile vârâte în buzunare. Am ieșit și m-am împiedicat de privirea lui. M-am oprit.

— Salut, mi-a spus el vesel și s-a apropiat. Ziceam să te conduc până unde mergi.

— Mă rog, condu-mă, am zis, am ridicat din umeri și m-am pomenit gândind că în ultima vreme ridic des din umeri.

Viața devine inaccesibilă înțelegerii mele de

nivel standard.

Denea m-a condus până la metrou, s-a mai gândit puțin și m-a condus până la facultate. Pe drum mi-a povestit o mulțime de chestii interesante. Deci are douăzeci de ani. Astă-primăvară s-a întors din armată. A făcut serviciul militar în Divizia Tuman, a fost în Cecenia, și chiar sub ochii lui teroriștii i-au împușcat toți prietenii, numai el a scăpat. Acum lucrează ca agent de pază, dar se plictisește în orașul ăsta și, în general, se plictisește „în civilie”. Iubita nu l-a așteptat să se întoarcă din armată și s-a măritat cu altul. Într-un final, Denea mi-a explicat, volubil, că ar trebui să se întoarcă în Cecenia.

În sinea mea, eram contra ideii. Denea îmi plăcea. Nu știu de ce anume. Avea în priviri un mi-se-rupe uluitor, vădit. Și praful de s-ar alege de lumea asta, el n-ar face decât să privească, să-și vâre mâinile în buzunare și să se ducă în treaba lui. Era greu să-l atingi cu ceva. Despre tipi ca el

se spune: „Nu pune la inimă”. Măcar de-aș fi și eu așa.

Toată ziua am încercat să adopt stilul miserupist, și chiar mi-a reușit de minune. Adică am chiulit cu inima ușoară de la cursul de limbă rusă, ba chiar și de la seminar.

Denea mă aștepta lângă catedrala Kazan, așezat, cu o figură impasibilă, pe bancă. Mi-a zâmbit. Mi-am descrescit și eu fruntea. Și ne-am dus să ne plimbăm.

Seara a venit la mine Volkova, fierbând de indignare.

— Pe unde mi-ai umblat toată ziua, cap de popice? m-a întrebat ea furioasă, instalându-se pe patul meu cu o sticlă de bere în mână și pornind televizorul. Pune-mi *Familia Simpson*. Te-am tot sunat azi.

— Ne-am plimbat.

— Care „ne-am”?

— Denea și cu mine. Închipuie-ți, când am

plecat de la Leapa am cunoscut un băiat. Locuiește pe-aici, prin apropiere.

Volkova a așteptat nerăbdătoare să termin și a început imediat să-mi înșire amănuntele întâlnirii ei din seara trecută, care trecuse armonios în noapte și, la fel de armonios, în dimineață.

— Se scaldă-n parale! Mașină BMW. Mi se sâsâia întruna: „Ah, Lena, pur și simplu nu mă satur să te privesc!” Mi-a plătit un stripper cu o mie de ruble! După aia ne-am dus la el, Tarasova și tipul ei s-au culcat pe jos, că al meu n-avea decât un pat, și-n patul ăla eram eu! Tu, are tipul o sculă, bătă de baseball, ce mai! Uite-atâta! M-a dus azi-dimineață la serviciu, mi-a cerut numărul de telefon.

— O să mai vină?

— Nu știu, mi-a răspuns dezinvolt Volkova. Dar Denea ăla al tău cum e? Sărută meseriaș?

— Nu știu, n-am încercat, am recunoscut eu.

Volkova s-a scărpinat sceptică pe obraz și a anunțat:

— Gata, facem o plimbare.

Se întunecase. Ne pusesem în gând să mergem la cafeneaua La Grăsunul - eram destul de dezbrăcate, pe tocuri, ce mai, super, dar la jumătatea drumului am fost somate:

— Stai! Nicio mișcare!

Volkova s-a oprit derutată, privind gașca din fața noastră. De noi s-a apropiat, zâmbind, Denea.

— Bună.

— Bună, m-am bucurat eu.

— Bună, a rostit cu răceală Volkova, dând de înțeles prin întreaga-i înfățișare că ea e demnă de aplauze, de limuzină și de flori, și nu de un „bună” venit din partea unui „minor”. Așa-i consideră ea pe toți tinerii sub douăzeci și șase de ani și fără mașină. Mașina înfrumusețează un bărbat. Îi dă clasă.

Între timp, s-au apropiat și ceilalți: niște

puștani pe care nu-i cunoșteam – o fată cu un cap ca un ou învelit în păr blond și Niger. Tipul cu lanțul. Chestia asta, pare-se, nu intra în planurile Volkovei, așa că tot restul serii a afișat o mină acră.

Ne-am plimbat până la stațiunea Ozerki și înapoi, am băut bere, după care ne-am dus în parcul din spatele căii ferate, și gașca lui Denea s-a pus pe cântat. Au aprins un foc. Fata cânta cu voce pițigăiată: „Asta e lumea în care trăiesc. Aici trăiești tu, trăiesc prietenii noștri”, și ciupea strunele chitarei. De Volkova s-a lipit Mișa, un puști mărunțel și pletos. Stăteam vizavi de ei, pe o bancă. Denea a luat chitara:

„De ce mă privești așa stăruitor? De-acum eu nu mai sunt a ta. În cei doi ani, câți au trecut, am întâlnit mulți, mulți flăcăi”.

M-am ridicat și m-am dus după un tufiș, pentru că berea se cerea impetuos golită. Apoi m-am întors și am zărit ceva mai departe de gașcă,

pe mal, o siluetă în pantaloni de rapper. Silueta îi aparținea lui Niger.

— Salut din nou, i-am spus eu cu veselie exagerată, aruncându-i o privire turmentată.

„În beznă trăsăturile se topesc, topesc, topesc în beznă. Cu buzele-mi îți caut buzele, dar îmi dau seama, nu sunt ale tale”.

Nu mai țin minte cum s-a întâmplat totul, dar peste un minut eram în brațele lui Niger și îi simțeam răsuflarea, printre buzele întredeschise. Apoi m-a sărutat. Am ezitat puțin, după care m-am lăsat dusă de val. Niger era puternic, plăcut la pipăit, ca un armăsar tânăr. Din ochi, năvălea asupra mea privirea lui impertinentă, amestecată cu ceva copilăresc, și eu, bolborosind în semn de adio, m-am înecat în ea. Cu alte cuvinte, Niger și cu mine ne-am sărutat până a dat peste noi Mișa, venit să se ușureze. Mișa a emis un „oh” politicoș și s-a îndepărtat. Niger și cu mine, abțiguiți, ne-am uitat fix unul la altul, năuci, după care ne-am

întors la foc.

Mizerabila de Volkova pricepuse totul și mi-a tot făcut cu ochiul până i s-a învinețit. Parcă se dilise. Iar Denea cânta înainte, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat – și toate cântecele erau din cele de jale, de cătănie, de genul „toți m-au părăsit, amărât și necăjit mai sunt pe lumea asta”. Dar ochii tot doldora de miserupism îi avea. Eu, una, n-aș putea să fiu așa tot timpul. Nu pot să le iau pe toate așa, la futu-i mă-sa, pentru că nu știu în spatele cărui motiv anume să mă ascund. Pe când Denea știe – în spatele tuturor acelor prieteni uciși. Au fost și nu mai sunt. Sub ochii lui. De-asta privirea lui e vidă.

Cânta și se uita la mine. Eu – la el. Și-mi ziceam: „Mare bulibășeală e-n capul meu!”

Iar am ajuns târziu acasă. Iar a-nceput: „De fapt, cât mai poate continua așa? E noapte afară, și dumneaei îmi umblă nu se știe pe unde! Să fie pentru ultima oară!” Am dat din cap. Ce era să

fac? Păi, chiar, doar nu era să-i promit că o să vin devreme. Pentru că n-o s-o fac.

Totul e pulbere, e vânare de vânt. Totu-i minciună... nebunie, neant! Totul e țipăt de strună plesnită.

Lumea întreagă de azi e un vis. Vis despre nimic, Vis despre vis.

Denea ședea cocârjat pe bancă, cu ochii pironiți într-o tufă. Cu capul limpede fiind, mi-am amintit tot ce se petrecuse în ajun și mi-am zis: „Eeeh”.

El s-a ridicat și mi-a spus, simplu:

— Bună. Te conduc.

În tot timpul cursului, în locul profesorului l-am avut în fața ochilor pe Niger. Și aveam senzația că lăsasem să treacă pe lângă mine ceva important și că trebuie neapărat să întorc din drum acest ceva important. Altfel. Altfel, ce? Nu se știe. Niger locuiește într-un cartier din sud-vestul orașului. La o oră cu metroul de mine. Pe

când Denea e aici, la-ndemână. Mă conduce.

Uite-l iar, așteptându-mă lângă catedrala Kazan. L-am zărit de departe și am cotit spre metrou. Am sărit peste turnicheți, alarma a zbierat cu furie. N-a luat-o nimeni la goană după mine. N-o ia nimeni niciodată la goană după mine. Leapa m-a învățat metoda asta de făcut blatul la metrou.

Am ajuns acasă, și iar am zărit în holul de la intrare „WU-TANG Clan” (curând, cuvintele astea o să-mi apară-n coșmaruri). M-am așezat pe pat și am început să mă gândesc ce să fac. Drept răspuns, a sunat telefonul.

— Căminul? Chemați-o, vă rog, pe Liudocika! s-a sâsâit cineva în receptor.

— O! m-am bucurat eu. Volkova! Chiar aveam nevoie de tine! Am o problemă!

— Te-ai înamorat de rapper, este? mi-a dezlegat rapid Volkova ghicitoarea.

— Cum să dau de el?

— Ei, cum. Mergem iar să ne plimbăm cu suferindul ăla, cu Denea. Am impresia că a venit cu o doagă lipsă din Cecenia. Și-o să poți să te mozelești acolo cu tipul tău.

— Dar s-ar putea să nu vină! Stă taman în sud-vestul orașului!

— Dacă nu vine, îi cerem cuiva numărul de telefon. Cuiva din gașca lui.

Volkova era încântată că e atât de isteță și dă sfaturi.

— Bine. Numai că numărul tu îl ceri. Mie mie jenă.

— Biiine, Hipopoțel, mi-a spus Volkova concesiv. Dar Liudmilocika nu-i acolo?

— Vedeți dumneavoastră, dânsa face baie! Asta e! Tocmai se șterge.

Niger nu era. Erau fata cap-de-ou și Mișa. Și Denea. Ne-am dus la Grăsunul și am băut bere. Ne-a făcut cinste Denea. Se înveselise și era frumos în miserupismul și-n generozitatea lui.

Volkova căuta din priviri un bărbătuș oarecare, pentru ca mai întâi să-l privească fix, și apoi să-i respingă avansurile. Eu stăteam ca pe ace. Ai fi zis că pe bune mă înțepa ceva undeva anume. Voiam să sar din loc și să alerg, să alerg, să alerg răcnind cât mă ținea gura, ca să vărs din mine nerăbdarea aceea monstruoasă.

Volkova a răspuns, într-un sfârșit, privirilor mele disperate, a așteptat până când Denea și Mișa s-au dus să se ușureze și, cu prefăcută indiferență, a întrebat-o pe fata cap-de-ou:

— Dar ăsta, cum îi zice, tipul cu pantaloni lăbărțoși.

— Pașa!

— Îhî, Pașa... Nu-i știi telefonul? Frate-meu vrea să discute ceva cu el.

Isteață găselnița Volkovei cu fratele, bravo! Fata s-a scotocit în gentuță și a găsit pentru Volkova chiar și un petic de hârtie, pe care a scris: „Pavel, 142 – 34 – 75”.

Volkova i-a mulțumit cu un aer rezervat și și-a vârât hârtiuța în buzunar. S-au întors Mișa și Denea. Când ne-au condus, ne-am împărțit: Mișa cu Volkova, Denea cu mine și cu cap-de-ou. Fata s-a evaporat rapid, și Denea m-a luat de mână. M-a condus până la intrare, a stat acolo, m-a privit în ochi, apoi m-a îmbrățișat și a vrut să mă sărute. Eu m-am răsucit ca o șopârlă, am fâlfâit vinovat din gene și am zâmbit. Am zburat spre lift, fără să mai văd în drum inscripția. Am stat apoi mult timp la etajul al doilea, așteptând să plece Denea.

Și după zece minute sunam la ușa Volkovei. A ieșit pe jumătate dezbrăcată, căscând să i se rupă fălcile. Mi-a întins hârtiuța.

— Ce te-ai face fără mine! mi-a zis ea plină de importanță și, ștergându-și imediat expresia de moleșeală de pe față: Dac-ai ști cât m-am chinuit să mă descotorosesc de idiotul ăla de Mișa! Să mă ia dracu' dacă mai ies eu cu disperați ca ăștia.

— Să mă ia dracu' și pe mine, am repetat eu

mecanic.

Mama a fost iar cuprinsă de un acces de indignare, iar eu mi-am zis că am destul timp să-l sun și că, oricum, ar fi aiurea să-l sun eu.

Asta, pe de o parte.

Dar pe de alta, mi-era dor de el. Sufletul mi-era, cum să spun eu, pustiu, sau, mai exact, ticsit de vechituri. Totul era îngrămădit claie peste grămadă. Ar trebui să iau o cârpă, o mătură și-un făraș și să mătur afară tot ce prisosește, să șterg bine tot ce e bun și să așez cele bune, în ordine, pe rafturi. Asta-i Denea, ăsta-i Niger. Pe-ăsta-l mătur, pe-ăsta-l pun pe raft. Sau invers.

A ridicat receptorul Niger. M-am fâstâcit și am amuțit.

— Cine e? a întrebat el încrezător.

— Eu.

— Hm. Care eu anume?

Mi-am amintit instantaneu că Niger nu știe cum mă cheamă. Atunci, cine sunt eu? Unde sunt

eu? De ce eu? Uf. uf. uf. Poftim, proasto, l-ai sunat.

— A! Tu ești! a ghicit Niger brusc, nu se știe cum, și a rostit „tu” pe un asemenea ton, încât mi-am dat seama că e vorba de mine.

— Ce mai faci? m-am interesat eu cu întrebarea standard. Ei, da, sigur, e un clișeu. Dar nu puteam să-i spun de-a dreptul: „Mi s-a făcut dor de tine”. Ne cunoșteam abia de două zile, și foarte sumar.

— Bine, mi-a răspuns Niger. Dar tu?

— Tot bine, am repetat eu mecanic. De ce n-ai venit azi?

— E mult de mers! a răspuns cu veselie Niger.

Mi-au căzut toate alea. Dispoziția, colțul buzelor, până și mâinile mai să-mi cadă din umeri. *Papier mâche*. Îi dai un ghiont și se sfarmă. „E mult de mers!” Pentru el e mult de mers până la mine. Raionul decide. Nici gând să fie ceva între noi. „E mult de mers”. Mi-a pierit cheful de vorbă.

Mi s-a contractat gâtulejul, abia și-a croit drum prin el un „Pa”.

— Bine, pa, a zis mirat Niger.

Am pus telefonul în furcă. Ce baftă pe mine cu sud-vestul ăsta!!! îl am pe Denea. „Da, îl am. Tipul e-n regulă. Simpatich...”, am început eu să mă autoconving. La modul superficial, chiar m-am convins. În fond, tipul e chiar simpatic. Și a venit și din război. „Cu o doagă lipsă”. Volkova are dreptate. N-are umor. Fumează și privește-n gol. Cântă ca apăsător de-o idee fixă: „Fata să fie credincioasă! Eu sunt soldat, apăr ale patriei fruntarii. Ceilalți sunt toți niște netoți. Eu însă am dreptul la iubire”. Are. La a mea?

Oricum, în seara următoare stăteam în bucătăria lui Denea cu fruntea sprijinită în mâini și mă uitam la pozele lui din armată – înainte de asta ne grizasem, normal, așa că ochii-mi pluteau în ceață. Denea, gol până la brâu, fuma aplecat peste pervazul ferestrei. Pe umărul stâng avea

tatuată o gagică goală și cuvântul „Taman”. Pe cel drept – niște arabescuri. Fotografiile: uite-l pe Denea fără tatuaje, uite-l de-acum cu „Taman”. Aici sunt mama și tata, uite-l și pe el, cu automate agățate de jur-împrejur. Amici. Alți amici. Vehicule blindate.

Denea a aruncat mucul de țigară în întunericul de afară și s-a așezat pe un taburet.

— Fără război, îmi lipsește duritatea aia țapănă care să-mi țină nervii înfășurați în jurul pumnului. Nu să picure sânge din niște zgârieturi, să curgă de-a dreptul. din răni. din carnea sfâșiată.

„Și ochii-i sunt limpezi, mi-am zis. Fier, fum, înjurături, și totuși ochii aceștia în continuare limpezi. Ai tăi. Și nu vă veți bate cu prieteni dacă voi, dacă voi, dacă voi prieteni n-aveți!”

Dacă voi nu trăiți. Eu trăiesc?

— Dacă tot e să mori, măcar s-o faci pentru o cauză măreață, își continua gândul Denea. Nu în

noroi, eu vreau ceva total. Nu să tot modelăm un cocoloș prăpădit din plastilină. La ce bun? Eu vreau la război. Ca să fiu ucis acolo. Ce sula mea.

— Și eu, eu ce-o să fac?

În secunda aceea, chiar aveam impresia că, odată dus la război, eu voi rămâne plantată lângă fereastră într-o poză îndurerată.

— Tu o să trăiești, a prins Denea curaj. O să-ți găsești un tânăr cumsecade, nu un țicnit ca mine, și-a dat el, cu satisfacție, lovitura de grație.

„Vrea să m-audă protestând”, am ghicit eu.

Așa se întâmplă întotdeauna. Tipilor le place să exagereze, pentru ca apoi să li se răspundă: „Vai, dar nu-i așa, ce tot spui? Ești un tip super”. Numai că eu i-am răspuns:

— Ce nevoie am eu de un tânăr cumsecade?

Denea a lăsat să-i treacă pe lângă urechi remarca, sedus de propriile gânduri:

— Cel mai de bază e-n armată și-n pușcărie. Acolo vezi imediat câte parale face individul. Fără

nicio. aia, cum îi zice. autoexprimare. Acolo ești tu cu tine. Nu mai e vorba nici de patria străbună, nici de teroriști.

— Dar despre ce e vorba?

— Despre oameni! Că băiețași de-ai mamei s-au puit cât cuprinde, tot soiul de șmecheri de bani gata, care se-ascund după spinarea tăticilor. Ia să rămână unul de-ăsta singur, față-n față cu mine, vedem noi atunci ce mare sculă este el, mama lui. Și mi se rupe mie de cât e el de mare sculă, nenorocitul. El, oricum, n-a văzut cum i se tăvălesc alături prietenii cu carnea smulsă de pe ei. Otrepe nenorocite. Plozi de bani gata. Ar trebui futuți toți și gata. Să-i trimită pe toți în armată, ce pușca mea.

Îl priveam țintă pe Denea, el însă nu mă vedea, în fața ochilor minții lui defilau băiețașii mamei și prietenii. Iar prietenii, probabil, îi regulau pe băiețașii mamei cu cozi de mătură. Sau cu țevi de arme automate.

M-am trezit cu greutate.

Nu eram amețită, dar simțeam rămășițele acelea plăcute de oboseală, ca atunci când nu ți-ai făcut somnul din cauza unei probleme importante pentru tine. M-am așezat pe pat și am redesenat tabloul zilei precedente. Erau bucătăria, țigările, parcul, sărutările lui Denea, ilogice, dar parcă așa și trebuiau să fie. Ce-mi este el mie? Ei, asta-i bună. Păi, pur și simplu. nu e simplu. E complicat. Chestia asta mi-a încâlcit creierii, totul s-a complicat, așa cum și era normal să se-ntâmple. Ca o unică variantă corectă printre o mulțime de variante, calde, însorite, gândite până la ultimul amănunt. Punct ochit, punct lovit. Ceva exista. Înăuntru. Și în afară. Și spatele lui, cicatricea de pe capul ras. Și tatuajele. Ce bine că-l am pe Denea. Ce bine că l-am avut. Doar câteva zile, dar mi s-a părut mai mult. M-a sunat Volkova.

— Of, fir-ai tu, a dat ea să tragă o înjurătură, apoi însă s-a răzgândit și a trecut la subiect: Azi e

concert la Lăptărie. M-a sunat Leapka-Şapca, mi-a zis să fim lângă Gribanal dacă vrem să mergem. (Volkova a accentuat pe „dacă vrem”, de parcă s-ar fi putut să nu vrem.).

— Şi concertul la ce oră e?

— Ce contează la ce oră, a debitat rapid Volkova, nemulţumită. Noi mergem pe la cinci, ca să aibă ei timp după aia să se pregătească, să nu-i apuce pandaliile. Ştii ceva, vin imediat după slujbă pe Gribanal, azi scăpăm mai devreme.

— OK, o să vin.

— Asta ar mai lipsi, să nu vii!!! Ce-ţi mai face Niger? s-a interesat ea aşa, printre altele.

— A, a, am bâiguit eu, fâstăcită.

— Bine, pe diseară, scumpete.

Volkova, se pare, nu avea vreme să aştepte până născoceam eu ceva.

— Pa.

Volkovei i se rupe de concert. Merge la Lăptărie ca să pilească pe de-a moaca şi să se

amuze. Să vadă cum niște fete cherchelite or să vrea să se reguleze cu Leapa, cu Craze, cu Sam și cu Vitea. Pe ea tipii ăștia o lasă chiar mai rece decât pe mine. Că doar eu sunt cea care stă acasă la Leapa și se opărește cu cafea, nu ea.

Și-atunci, de ce Leapa o sună pe Volkova și nu pe mine?

Hm.

Mi-a venit o idee: „Leapa are doar optsprezece ani, el n-a făcut armata. Nu cunoaște viața”.

Poate că Leapa nu cunoștea viața, dar cânta de-ai fi zis că s-a născut cu instalația de percuție în brațe. Volkova se îmbuibase cu bere și acum trăgea moleșită cu ochiul spre mulțimea de tineri, iar deasupra capetelor tuturor se înălțau Sam, cu obrații lui dolofani și limba scoasă, cu chitara bas înclinată; Vitea-chitaristul, oacheș, cu bretonul lui des, negru; Craze, răcnind în microfon. Și chiar lângă perete – talgerele strălucitoare, bețișoarele

licărind fugar și moaca transpirată a lui Leapa.

Zorește ea desculță... pe drumul dinspre Rai... Dar pietrele picioarele-i rănesc. E-un drum fără sfârșit! *

Totul îmi tresălta și-mi bubuia în stomac. Muzica mă străbătea, nici un singur gând de-al meu nu-mi rămăsese în cap, de aceea fericirea îmi tâșnea din ochi. Transparentă, fără nimic altceva.

Volkova avea niște ochi smintit-drăgăstoși. Iar sprâncenele i se curbaseră grațios.

Eu mă vânturam încioace și-ncolo cu un pahar de bere de jumătate de litru în mână. Leapa și-a lins febril buzele, a băut apă minerală dintr-o sticlă de plastic și l-a privit țintă pe Vitea. Vitea a început rar, aproape silabisit:

Ochii tăi întredeschiși mi-au explicat unde-am ajuns. Și vântul beat a început s-ațâțe iar războiul stins. Anume cerul nopții noastre s-a înroșit de vâlvătăi. Iar eu șoptesc fără de sens, captiv himericei idei.*

Moment în care Craze a început cu voce dogită:

Hai!... Dă-mi! Hai!... Dă-mi! Dă-mi doar un pic de soare!!!

Hai!... Dă-mi! Hai!... Dă-mi! Un strop de apă reeece!!! *

Mulțimea a început să țopăie zbierând ceva, dădea energia pe-afară din toți, eu mai să-mi ies din minți de fericire. Așa arată deci fericirea pe care ți-o dă muzica: devin cu toții un întreg, toți, dintr-o parte în alta, sunt străbătuți de „Hai! Dă-mi! Hai!... Dă-mi! Dă-mi!!!” Aaaa!!!

Tot restul nu contează.

Ne-am dus apoi la apartamentul lui Sam. Ne-am îmbătat ca porcii. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc: Volkova îmi spune „dulcea mea fetiță”, Sam se tăvălește pe canapea cu o tanti pe care o dezbracă în prealabil oacheșul Vitea.

Dimineața aveam să aflu că, în timp ce eu mă distram la Lăptărie, venise „un tip ras în cap, cine-

i ăsta, cu el stai până noaptea?” E clar, i-am trezit amorul lui Denea. Sau, poate, și altceva.

După dispoziția infernală din ajun, Denea mi se părea un tip bătrânicos, care nu știe să se distreze. Demodat. Dar cine-i la modă? Cel care nu cunoaște viața? Înăuntrul meu totul cânta și răcnea, mi se rupea în șaispe de toate. Viața-i frumoasă și uluitoare. „Totul e pulbere, e vânanare de vânt! Totu-i minciună. nebunie, neant!” * Lui Leapa ar trebui să-i dau una după ceafă pentru că nu mă vrea, ticălosul. Da, trebuie să-l snopesc în bătaie!... „Oh, mamă, cât mi-e de bineee!!!”

În chiar acel moment de elan sufletesc a sunat telefonul și vocea lui Niger, de la celălalt capăt al firului, s-a înscris perfect în această stare. Mi-a spus pe loc, fără protocol:

— Tu ești? Hai la plimbare.

„O-ho-ha!!!”, mi-am zis în gând, la care el mi-a răspuns urgent:

— Vin. Hai să ne vedem peste o oră la

escalator.

— Hai!!!

Deci tabloul era următorul: eu, în picioare, privesc escalatorul, de-acolo apare un rapper înalt, cu o șapcă de culoare deschisă cu inscripția „NY”, cu urechile ițindu-i-se din ea, cu ochi impertinenți și cu un zâmbet vesel lățit de la o ureche la alta. Umeri largi, zdravăn din cap până-n picioare ca un armăsar. Apare deci și acțiunea asta nu se mai sfârșește. Oh, în sfârșit. Vine spre mine. Sub cămașa galbenă în carouri poartă un tricou alb, iar mai jos, pantaloni de rapper, pe care se leagănă un lanț. La faptul că, la un moment dat, cu lanțul ăsta se năpustise asupra unui oarecare individ agasant mi-am dat silința să nu mă gândesc.

Îl văd pentru prima oară pe Niger în stare de trezie și la lumina zilei. Este cu un cap mai înalt decât mine. Chestiune esențială, dat fiind că băieții din anturajul meu sunt în cel mai bun caz

de înălțimea mea. Lui Leapa, de pildă, dacă mă străduiesc, pot să-i pun mâna pe creștet. Mai ales dacă sunt pe tocuri.

— Salut! a spus bucuros Niger. Salut, pisoi!

Mă încânta prezența lui alături. Am mers cu metroul, eu îl priveam de jos în sus și zâmbeam ca un turist american. Apoi ne-am plimbat pe Nevski Prospekt, am acceptat toate înghețatele pe care mi le-a luat până ce, într-un final, mai să mi se aplece. Ne-am dus în Piața Palatului, am admirat puștimea care se chinuia să facă breakdance. Ne-am așezat într-un parc din apropiere, lângă o fântână, am cumpărat bere. În fântână se bălăceau copii și turiști.

Niger mi-a vorbit despre rap, mi-a cântat: „Nu cred ochilor, nu cred urechilor, au dat hip-hop-ul pe mâna idioților”. Apoi s-a fâstâcit. M-a privit cu ochii lui insolenți și m-a sărutat.

Puștimea a-nceput să chiuie de bucurie. Turiștii țacăneau din aparatele de fotografiat. *We*

gotta make a change...

Totul a fost pus în ordine, bulibășelii din capul meu i-au luat locul rafturile ordonate. Totul e pur și simplu „fără predici, prostioare, fără pic de odihnă”.

Numai că acolo mai era un răftuleț pe care erau aruncate de-a valma și la repezeală gânduri despre război și pușcărie, despre băieți transpirați și voci dogite.

N-am mai trecut pe la Volkova. Ba ajung târziu acasă, ba uit. Volkova nu s-a ofuscat, mai ales că tocmai se distra cu un „bărbat bogat” și făcea cu el turul stațiunilor de agrement și al șașlîkăriilor.

Ne-am așezat pe mal, cu picioarele atârânănd. Pe râu pluteau în sus și-n jos vapoare și șalupe cu turiști. Ne așezasem cum era mai bine, toți turiștii care voiau să pozeze Palatul de Iarnă n-aveau încotro și trebuiau să ne pozeze și pe noi. Sigur, în fotografii o să arătăm minusculi, ca niște muște.

Dar, oricum, gândul era haios.

— Ce-ar fi să mă îmbrac normal? m-a întrebat nitam-nisam Niger, privind fix înaintea lui.

— Adică?

— Adică așa, ca un breaker. Jeanși strâmți, tricou... Niger și-a strâmbat abia perceptibil buzele delicate. Când se gândise la asta i se păruse, probabil, o idee normală. Dar după ce îi dăduse glas, se dezmeticise. „Ptiu, ce tâmpenie!”

— Dar ce te-a apucat așa, deodată?

— Păi, i-a lovit pe toți damblaua asta. Ce-și zic: ia uite la mine, sunt mare fan DeȚi! S-au înmulțit de n-ai loc de ăștia cu pantaloni de rapper... Gata, ți-ai tras niște pantaloni largi pe tine, și se cheamă că ești rapper. Și nu de-aia că-s acum la modă.

Niger și-a strâns pumnii, belicos:

— În primul rând, e vorba de o cultură-rap. Că altfel, orice bulangiu care ascultă Eminem sau, mai rău, formația DeȚi, își trage pantaloni largi pe

el și gata – ia uite la mine, sunt mare rapper. Păi, eu umblu îmbrăcat așa de patru ani. Rap ascult de cinci. M-apucă damblaua când trece pe lângă mine nu știu ce fan DeȚi, și se uită la mine ca la unul de-al lui, adică, vezi tu, e și el rapper. Deși, de fapt, nu-i decât un încuiat de breaker și mai are el până să m-ajungă, ce pana mea.

— O!... a fost tot ce-am găsit eu de spus. Niger a tresărit.

— Oh, pisoii, debitez numai tâmpenii! Iartă-mă.

— De ce tâmpenii? La urma urmei, tu nu ești un piciulică, fă ceva pe toți ăștia.

— Just, a zis Niger bombându-și pieptul și m-a îmbrățișat, și-a lipit obrazul rece de al meu. Pisoii, pisoiaș!

— Ce-i?

— Te iubesc!

Ne-ndurător, ca un călău, îmi strânge tâmplele durerea.

Mai trebuia să fac un pas, dar m-am oprit la jumătate. Nu înțeleg ce nebunie-mi încețoșează judecata. Ce vorbe spun? Cine-mi explică noimile lor? *

— Hipopotel!

— Cașaloțel?

Volkova și cu mine ne-am întâlnit, în sfârșit, și am sărbătorit evenimentul. L-am sărbătorit acasă la Volkova, turnându-ne gin în pahare. Și-am sărbăăătorit pe cinste! Afară spânzura o negură caldă, dar la noi ardea veioza, mârâia micul frigider și gălgâia alcoolul turnat din sticla de doi litri. Pe mine, ca de obicei, asta m-a predispus la sinceritate. Și pe Volkova o luase apa. Ședeam deci în bucătărie, cu picioarele adunate sub taburete, fără să ne auzim una pe alta, vorbeam „ca între noi, fetele”. Ca între hipopotel și cașaloțel.

— Rapperul lu' pește! Nu vrea s-audă nimic în afară de rapul lui. Mă rog, rapul ca rapul. Dar

eu nu mai am voie să zic nimic despre Zemfira. Că el imediat, de colo – e un rahat! mă plângeam eu, teatral.

— Un smardoi, l-a ștampilat pe loc Volkova și a continuat cu ale ei: Dar să-l vezi pe-al meu: „Nevastă-mea nu mă satisface!” Ha! Un cretinoid. Și-atunci i-am spus că vreau la ăsta. localul ăla scumpul. Dracu’ să-l ia, cum îi zice. Ce mai, ne-am dus! Cinci miare a spart acolo! Pentru o masă! a spus Volkova și ochii i s-au rotunjit.

Mi-am zis că a sărit peste cal, ca ce chestie să mi-l facă așa, din senin, „smardoi”. Am decis să adaug și niște plusuri.

— De fapt, tipul n-are nimic contra altora. Numai că eu nu sunt fana nimănui. Ascult câte puțin din de toate, tu ai văzut ce MP3-uri am... Și-apoi, Niger mă conduce întotdeauna până acasă, și stă lângă mine pe bancă până la două dimineața! Nu știu cum ajunge el după asta acasă! Până-n sud-vestul orașului!

— Brută nesimțitoare ce ești! s-a luat de mine Volkova. Metroul nu circulă la ora aia! Cum ziceam. M-a dus, vasăzică, la apartament, continuă Volkova, turnându-mi gânditoare gin. Nu la ăla în care stă cu nevastă-sa. La unul închiriat. Altfel, mișto apartamentul, echipat ca lumea. Televizor. Video... Da să vezi ce sculă are, a chicotit Volkova în pahar. Să mă pufnească râsul, tu, când am ajuns în pat. Comedia dracului!

„Totul e privirea orbitelor goale! Totul e cânt de păsări uitate demult! E tot pentru ceea ce am trăit lungă vreme – întreaga lume de azi – oh, vise! ... Vise despre nimic, vise de dragul viselor”.

A venit rottweilerul Volkovei, a privit cu interes. Două gagici mângă.

Am avut baftă în viață. După liceu, n-am urmat niciun fel de cursuri pregătitoare și, pac! am intrat la filologie. Profii mei au spus într-un glas: „Aah”. Cred și eu – o elevă mediocră, inodoră-incoloră în opinia lor, care nu s-a

evidențiat prin nimic, și – hop! intră la filologie. Până și premiantele școlii picaseră și umblau cu ochi roșii de plâns. Și eu – dat, luat, și umblam cu mutra mea cea de toate zilele, ai fi zis că nici nu mă bucuram.

Băieții nu cădeau pe spate la vederea mea. Dar ce arunca apa la mal, al meu era. În anul întâi mi l-a aruncat pe studentul fruntaș Saharov. Toate fetele îi iubeau, dar el mă iubea pe mine. La început, amorul a fost reciproc, mai târziu, după jumătate de an, mi s-a urât. Saharov purta cămăși albe și pantaloni reiați. Zi de zi: cămașa și relații. Pantaloni, purtați și răspurtați, le atârna turul ca o parașută. Îi schimb, îi știa pe dinafară pe toți alde Socrate. Dar ce treabă aveam eu cu de-alde Socrate? Eu aveam poftă de bere și de sex în cantități nelimitate, nu cu cinci minute înainte ca mama lui Saharov să se întoarcă acasă. Am auzit un cântec, avea niște cuvinte cam așa: „E prea târziu să mă mai gândesc la ceva, ai nevoie de aer,

simt asta. Trăim într-o mult prea gigantică hazna”. și am decis că, totuși, e timpul să spun: „tu să mă ierți, iubirea mea”. Toți au aplaudat. Saharov a stat luni de zile în casă, arăta ca o stafie. Avea o privire de câine bolnav.

În locul lui Saharov a eșuat la mal Iașnikov, din anul cinci. Solid, blond, cu un mic surâs fermecător. Și pe Iașnikov îl iubeau toate fetele, dar el nu iubea pe nimeni. Mă strofocam toată și plângeam în pernă. Apoi, într-o bună zi, a apărut la orizont Andrei, și Iașnikov a naufragiat pe undeva, în necunoscut. Andrei, spre deosebire de Iașnikov, n-avea nicio treabă cu facultatea de filologie. Era agent de pază și era ras în cap. Și, între noi fie vorba, nu el a eșuat pe mal, el doar a înotat pe lângă malul meu năpădit de scoici, mi-a făcut un semn cu mâna, și eu am înțeles pe loc: da, o să fiu cu el. Îl iubesc. N-am ce face. Andrei vedea lucrurile diferit: i-o trag o dată, încă o dată, și după aia. Ne-am întâlnit toată toamna. De două

ori pe săptămână. De fapt, și el mi se părea super! Doar era vorba de Andrei, ce naiba! Perfecțiunea întruchipată. Mai mare cu șase ani, lingvistica era tărâm virgin pentru el. Avea, în schimb, propria filozofie: „Să-i tragi clapa prostului, bucuria omului!” și „Caftește-i pe mișei”.

Termenul „mișel” era aplicabil tuturor, mai puțin fetelor și amicilor. Mă sedusese romantismul interlop. Până una-alta.

Andrei a fost cel care mi-a pus lațul zdravăn de gât, și de data asta eu eram cea transformată în câine bolnav. Mă târâiam pleoștită toată. Volkova nu se putea dumiri: cum dracu’ mi s-a putut înfige în creier unul ca el?

Andrei mi-a stat înfipt multă vreme în creier, aproape un an. În răstimpul ăsta, Saharov a reușit să-și găsească o tipă și să-i dea și papucii. Umbla bombându-și pieptul costeliv. Mă încerca bănuiala că în pieptul acela încă mai pâlpâie amorul pentru mine, dar n-o spuneam cu voce tare. Saharov era

înzestrat cu o sensibilitate patologică. S-a afundat în studiu, strângând cureaua pantalonilor lui cu tur tocit și atârându-i ca o parașută. Uneori mă privea umil. Sincer vorbind, stăteam la îndoială: poate ar trebui să mă întorc la el? Să-mi aflu odihna lângă el. Oricum, nimeni nu mai eșuează pe mal. Andrei e o canalie. Și nimeni altul nu mai e pe lume.

Leapa a eșuat la finele epopeii mele cu Andrei. Îmi scria tot felul de mesaje haioase, de genul: „Te pup tare, al tău din naștere”. Al meu. Al meu oare?

Și acum, Niger. Sunt la pământ. Credeam că nu se mai fac dintr-ăștia.

Uite că se fac.

Despre fostele mele pasiuni, Niger se exprimă cam la modul: „un dobitoc”, „un fraier”, „un amărât de avorton”. Ajung să nu mai înțeleg cum de mi-am pierdut atâta vreme cu de-alde Andrei. Și Saharov ăsta – brrr. Iașnikov e în fond

un limbric. Ne-am întâlnit cu el la VMȚ. Iașnikov s-a repezit să mă salute, scuturându-și cărlionții. Niger l-a privit cu dispreț, de sus în jos. Numai că nu l-a scuipat.

Cu Leapa am făcut cunoștință la mine acasă, prin mijlocirea computerului, mai exact, a programului Winamp. Leapa e punkist, nu rapper. Și chiar dacă lui Niger i-ar fi plăcut punk-rock-ul, în veci n-ar fi ascultat cântecele «bărbatului» ăsta al tău, ce-i cu pozele lui aici?” E gelos puștiul. Nu am decât o fotografie. Leapa, la „Poligon”, cu limba scoasă. Instantaneu dintr-un concert.

— Și pe Zemfira dacă mi-ai pune-o, și asta aș zice că e mai bună decât. Leapa ăsta.

E clar, ce mai.

A trecut jumătate de an.

Nu-l mai văd pe Denea. Unde-o fi? Nu se știe. O fi plecat în Cecenia. Poate are un program de lucru foarte încărcat. Sau, poate, cum spune Volkova, s-o fi însurat. Măcar să fie asta.

Niger este dragostea mea. Devin o interlocutoare înfiorător de plicticoasă când vine vorba de Niger.

Nefericirea - asta da, îi interesează pe toți până în amănuntele cele mizere. Fericirea este banală. Este la toți la fel. N-are niciun rost să vorbești despre ea: în primul rând, nu vei fi înțeles, în al doilea - e plicticos.

Volkova și-a lăsat părul să crească și a slăbit trei kilograme. Acum vine acasă în jeepuri, plesnind de îngâmfare și aproape dezbrăcată. Vecinele oftează, sunt pizmoase, pe la spate îi spun „curva”, dar pe față sunt dulceag-binevoitoare. Vecinele nu sunt frumoase ca Volkova. E clar. Volkova a început să-și dea aere. Dar eu știu că ea este Cașaloțel.

Pe Leapa nu l-am mai văzut toată jumătatea asta de an.

Și uite c-a venit primăvara. Totul e-n floare, totu-i mireasmă.

M-am dus în sud-vestul oraşului, la Niger, şi în metrou mi-am întâlnit „bărbatul”. E neschimbat – drăgălaş ca un căţel. Ochii îi strălucesc năstruşnic, buzele i se lăţesc într-un zâmbet vinovat şi neînfrânat. Îşi ţine umerii ridicaţi – probabil, ca să susţină rucsacul, sau, cine ştie, de emoţie. E răcoare, dar nu poartă şapcă. Freza cu ţepi îi stă arici.

— PISOIAŞ! s-a bucurat el cât îl ţinea gura, cu privirea rătăcindu-i pe undeva pe lângă mine.

Şi iată-ne iarăşi în aceeaşi bucătărie. În cameră îşi făcea de cap restul trupei. Sam şi Craze se păruiau, Vitea juca GTA2. Înjura cumplit de mamă. Ca să vezi, sticleţii pun mâna pe el tot la cinci minute. Nu e bine făcut jocul, asta e.

Toţi sunt trotilaţi. Sunt după repetiţie. Leapa încă nu e criţă.

— Tu ce bei? Cafea?

— Dă-mi o bere.

S-a înveselit, mi-a deschis cu pocnet

asurzitor o „Petrovskaaia”.

Îmi priveam „bărbatul” și-mi tot ziceam: un tâmpit de punkist. Un caraghios. Și nasol pe deasupra. Ca să vezi, „bărbat”. Ba încă și al meu. Ce-ar fi să divorțăm?

— Leapa, hai să, pe scurt, hai să divorțăm! am glumit eu stângaci.

— De ce? a tresărit el. Te-ai plictisit de mine? „Te-ai plictisit!” Nu ne văzusem de șase luni.

— Îți sunt indiferentă, i-am răspuns grăbit și mi-am terminat rapid berea.

Privirea lui Leapa a devenit gânditoare. Ochii lui căutau nu într-o parte, se uitau drept la mine. Nu înțelegea. Glumesc? Dar părea că nu e vorba de bășcălia obișnuită. Atunci, ce e? Nu înțelegea, nu înțelegea, nu înțelegea. Apoi, a înțeles.

— Pur și simplu, nu mi-am închipuit că te pot interesa în vreun fel.

Falca mea lăuntrică mi-a căzut – trosc, pe podea. „Nu și-a închipuit!!!” Ei, taci!

— Și de ce, mă rog? m-am interesat eu.

— Pentru că sunt o pocitanie de punkist mic și prost. Mi s-a părut haios. Numai Leapa putea cerși atât de fățiș un compliment. Ce vrei, Leapka-Șapka! Un tip simplu și complicat în același recipient. E superficial și haios, dar ce-o fi înăuntrul lui? Doar „Hai!... Dă-mi! Hai!... Dă-mi! Dă-mi un pic de soare?” Auzi, „o pocitanie de punkist”.

— Nu cerșesc complimente, a continuat el, înțelegând că a cam sărit peste cal. Poate exagerez, sigur, dar, în linii mari, așa sunt.

A intrat Sam, a scotocit zgomotos prin frigider, a surâs placid privind la mine și la ochii holbați ai lui Leapa. A ieșit.

Leapa s-a ridicat, mi-am zis că se duce după Sam. Foarte bine, în fond, pe mine mă așteaptă Niger. Dar Leapa a închis ușa bucătăriei și s-a întors spre mine.

— Te iubesc, pisoiaș.

— Poftim?

Croindu-și drum prin propria fâstâceală ca printr-o sârmă ghimpată, lepădându-și expresia aceea de secătură, care făcea ca fața să-i pară urâtă și tensionată, Leapa s-a apropiat de mine, respirând greu.

— Ei, ei. Leapa.

— Gata, gata cu toate prostiile astea, mi-a spus, cu un aer grav.

Și limba-i era deja în gura mea.

Valerocika

Urcarea în tren a decurs mai mult sau mai puțin organizat, Lidia număra capetele, mamele își ștergeau lacrimile și, pe ici, pe colo, rimelul, tații strângeau mâini, băteau copiii pe umeri cu urări de „vezi să nu mă faci de rușine”.

Puștimea se lipi de ferestre, săltându-și sprânceioarele și zbierând: „Pa, mami!” Cei mai măricei se preumblau pe traversele de pânză de pe culoar, trăgeau cu coada ochiului spre compartimentele deschise, se analizau reciproc, nu mai aveau răbdare. Stasik Galkin își schimonosise buzele și plângea molcom, deja nu mai voia în niciun fel de tabără și-n cot îl durea pe el de misterioasa mare.

Lidia îl prinse de mână pe neobservate, îl conduse la o fereastră, îi șopti: „O să-i scriem mamei o scrisoare. Îi aducem o scoică frumoasă, nici nu știi tu ce-o să se bucure!” Stas smârcâi din

nas și făcu șovăielnic cu mâna spre peron. Era de acord.

Tampoanele clănțăniră, roțile se urniră, zburară îndărăt părinți, peron, gară. Copiii încă se buluceau pe culoar, priveau pentru ultima oară orașul, apoi se împrăștiară prin compartimente.

Olesea se schimbă, își îndesă sacoșa sub banchetă. Le zâmbi politicos celor trei fete de pe cușetele vecine. Îi zâmbiră și ele politicos, o priveau cam temătoare. Apoi făcură cunoștință. Olesea ieși din compartiment și se rezemă de bara din fața ferestrei. Prin fața ochilor goneau copaci, când luând-o în jos, când urcând. Soarele clipea fugar printre frunze. Stasik Galkin stătea în fața ferestrei vecine și se uita la storuri.

Roțile țacăneau ritmic, mirosea a șine încinse și a tăitei chinezești. Olesea auzi:

O să-i stâlcesc mutra oricărei pocitanii, oricărei javre.

O să-i pun cu botul pe labe pe toți amatorii

de droguri.

Orice tâmpenie spusă despre mine

O s-o întorc cu vârful și-ndesat.

Viața mea: sport, sex și lapte.

Și n-o să fiu cățel pentru nicio cățea.

Iar tu, stârpitură, care puți a vin și-a tutun

Vino un pic cu mine, te fac praf unu-doi!...

Vocea aparținea unui puști de treisprezece ani, cânta agitându-și brațele, cu privirea intens concentrată. Îl ascultau, așezați lângă el, alți doi băieți, ceva mai măricei. Unul era îmbrăcat în pantaloni de trening, era gol până la brâu, purta un lăntișor de aur, avea părul tuns perie și față pistruiată. Celălalt – cârlionțat, într-un tricou cu două numere mai mare decât măsura lui și în niște pantaloni așijderea.

Tustrei și-au întors capetele simultan spre Olesea când s-a apropiat de ușă. S-a apropiat cu un interes atât de vădit întipărit pe figură, încât pe respectiva figură nu rămăsese loc de jenă. De

după cotul ei privea Stasik. Se pare că el era cel de-al patrulea ocupant al compartimentului.

— Salut, spuse Olesea.

— Salut, răspunse cârlionțatul.

Cel de treisprezece ani privea cu ostilitate: se simțea stânjenit, pentru că Olesea îl surprinsese în momentul său de inspirație.

— Scuză-mă, îi spuse Olesea. Am auzit și mi s-a părut interesant.

Băiatul se dezgheță. În priviri apăru automulțumirea.

— Și ce anume e interesant? întrebă el plin de importanță.

Pe puștiul cu pricina îl chema Ignat. Ignat avea urechi translucide, aduceau cu două palmuțe de bebeluș lipite de cap. Părul blond îi era tuns perie, dar nu-i stătea ca atare, și capu-i părea acoperit cu un puf lins. Avea o bubă pe buză. Ignat și-o atingeă întruna, trăgându-și zgomotos nasul.

Pe cel cu lăntișor îl chema Taras. „Un nume

mai cu moț ca altul, te pomenești că le-or fi scotocit în vreun dicționar?” ricană Olesea în sinea ei. Încât nu se miră defel când cârlionțatul îi întinse mâna și se prezentă:

— Innokenti.

— Buclos de buclos, o lămuri Taras, pufnind în râs.

— Joci cărți cu noi? o întrebă Buclosu.

Olesea înțelese că Buclosu și Taras erau cunoștințe mai vechi și că Ignat merge, la fel ca și ea, în tabără și abia făcuse cunoștință cu ei. Buclosu și Taras, se pare, nu practicaau obiceiul cunoscut sub expresia „împotriva cui vom fi amici”. Înțelegeau avantajul situației lor. Și, cu un gest regal, îi invitau pe ceilalți în gașca lor.

Olesea se învoi să joace cărți cu ei. Buclosu îi plăcea. Și Ignat. Și Taras. N-avea de gând să-i vrăjească, știa că tunsoarea ei scurtă, stil „vrabie jumulită”, ochelarii cu ramă subțire, silueta plinuță nu erau atuuri cu care să te înfințezi la o

întâlnire.

În compartiment se strecură Stasik, încă nu i se uscaseră cărăruile jilave de pe obraji. Buclosu, surprinzător și pentru el însuși, îl săltă și-l așează pe genunchi, spunându-i:

— Dacă te necăjește careva, să-mi spui.

— Îți spun, îi promise Stasik.

Pe când Olesea reveni în compartimentul ei, fetele se împrieteniseră de-acum și se pregăteau de o gustare la comun. Puseseră pe măsuță tăiței, roșii umede, un pui fript, salam și prăjiturele. Săriră vesele la vederea Olesei. Olesea scotoci prin sacoșă și adăugă bucatelor un snop de banane, o sticlă de Sprite și pâine.

Seara, spre toaletă se înșiră o coadă de copii cu prosoape și periute de dinți. Lidia verifică dacă au toți așternuturi, le spuse să-și ia toți păturile și să nu iasă fără treabă pe culoar, să nu alerge, să nu facă gălăgie, să nu fumeze.

Trenul își țacănea ritmic roțile, fețele de

pernă și cearșafurile miroseau proaspăt-răcoros. Olesea stătea culcată pe o cușetă de sus, privea pe fereastră goana luminilor. Fetele dormeau. Olesea simțea în stomac o dulce-dureros furnicătură stârnită de ambianța plăcută din compartiment, de țâcănitul roților, de mirosul covorașelor. Deasupra ferestrei lumina, palid, o mică veioză. Pe tavan era scris cu carioca: „Aici Lara și Tania au călătorit spre casă”.

Olesea se sculă binișor, împinse ușa grea, pășind în vârful picioarelor. Pe culoar era pustiu, storurile se legănau. Indicațiile Lidiei erau urmate: avea parte întâmplător de niște copii grozav de înțelegători. Grupul ăsta era format din băieți și fete de-ale angajaților uzinei, copii destul de înstăriți și de aceea îngăduitori cu tot ceea ce îi înconjura. Olesea se temea să nu apară fără veste Lidia sau conductorul și s-o trimită la culcare. De aceea se furișă rapid până pe platforma vagonului.

Pe platformă mirosea a fum de țigară, a fier

și era frig. Olesea tresări. Nu era singură: un puști mărunțel înaintă spre ea de lângă perete.

— Salut, îi spuse el.

— Salut.

Băiatul era îmbrăcat cu o geacă scurtă, neagră, era ras în cap și purta ochelari. Un „biciclist” ca și Olesea.

— N-ai somn? se interesă el.

— Nici tu? răspunse Olesea la întrebare cu o întrebare.

— Îmi plac platformele, spuse puștiul. Pe platforme te zgâlțâie, trage curentul și se fumează tot timpul. În compartiment e ca acasă. Pierzi plăcerea călătoriei.

— Ba nu pierzi nimic, zise Olesea, prinzând puțin curaj. În compartiment e mai bine. Stai pe cușeta de sus și vezi pe geam peisaje care se schimbă întruna. Și te zgâlțâie și acolo.

— S-ar putea să fie și așa, se învoi fără ifose băiatul. Se așternu tăcerea, spartă doar de

țacănitul roților.

— Și tu mergi în tabără? întrebă Olesea.

— Da, încuviință băiatul, dând din cap.

— Și cum te cheamă?

— Valeri, răspunse el, dar nu fu curios să afle cum o cheamă pe Olesea.

Chestia asta îi zgândări amorul propriu. „Poftim de vezi”, pufni în sinea ei.

Fără să acorde vreo atenție mutrei ofuscate a Olesei, Valera scoase din buzunar o mingiucă de ping-pong din celuloid. Mingea emana o luminiscentă lăptoasă în întuneric.

— Uite-aici.

Olesea își strânse buzele, dar privi totuși cu coada ochiului. Valera lovi mingiuca de pământ, apoi își luă avânt și o azvârli pe fereastră. Mingiuca zbură prin spațiul ferestrei și Olesea tresări de surpriză. De ce-o fi aruncat-o?

Dar Valera zâmbea larg, dezvelindu-și dinții ca de iepure și mijindu-și ochii cu gene răzlețe.

Olesea își încruntă sprâncenele. Ca să vezi, a aruncat-o și-i pare și bine. Ciudat, băiatul ăsta.

— Atinge-l, spuse el.

— Ce? nu pricepu Olesea.

— Geamul.

— Care?

Valera îi luă mâna și i-o lipi de geamul prin care cu câteva secunde în urmă dispăruse mingea. Mâna ei simți sticla rece. Olesea își plimbă palma în sus și-n jos, geamul era zdravăn fixat în rama cauciucată.

— Și mingea unde-i? întrebă ea prostită.

— Nu-i, îi răspunse Valera cu veselie.

Noaptea, Olesea visă tot felul de prostii: că mama îi pune niște lucruri în sacoșă, apoi îi pune cărțile de pe rafturi, apoi acvariul, și-n vremea asta îi spunea: „Vezi să te îmbraci mai gros! Să mănânci fructe! Să nu bei apa nefiartă!”

Lidia inspectă toate compartimentele, dădu

copiilor instrucțiuni severe – să nu se prostească, să facă adunarea, să se îmbrace și să arunce la coș toate resturile de mâncare și hârtiile unsuroase.

Peste o oră, trenul se opri în gară și copiii se buluciră cu larmă mare spre ieșire. Buclosu și Ignat târau geamantanul pe roțițe al Olesei, iar Taras îi târa pe Stas și rucsacul lui. Lidia era nervoasă, dar încerca să-și ascundă starea. Le comandă, strigând din răsputeri, să se alinieze în coloană – și, din nou, „copiii uzinei” o ascultară, n-o luară la goană pe peron zbierând, cum i se întâmplase Lidiei cu alte serii. Îi înghesui în două autocare, într-unul din ele o lăsă pe post de șef pe Klara Petrova – o fetiță de paisprezece ani, severă și responsabilă, cu codițe strâns împletite și cu cercei în nas. Cerceul n-o împiedica să fie responsabilă și să învețe bine. Klarei i se încredințau întotdeauna posturi de răspundere: la început, la grădiniță, fusese sanitar-șef, trebuia să verifice dacă s-au spălat sau nu copiii pe mâini

înainte de masă. La școală lua cuvântul la toate festivitățile și învăța mai bine ca toți ceilalți. Fusese numită redactor la gazeta de perete, și Klara aflase astfel puterea cuvântului scris: elevii deveneau răi sau buni nu pentru că se purtau rău sau bine, ci pentru că se scria astfel despre ei. Iar titlurile la gazetă erau scrise cu carioca. Toți încercau să-i intre pe sub piele, să-i fie prieteni. Dar Klara se străduia să rămână imparțială și, firește, din cauza asta până și marele dur dintr-*a noua C*, Taras Eremeev, nu se lega de ea și îi recunoștea autoritatea.

Acum, Taras stătea pe scaunul din spatele Klarei, ochii lui insolenți priveau în cei severi ai feței prin oglinda retrovizoare a șoferului. Klara își încruntă sprâncenele. Taras își răsuci lăntișorul pe deget.

Olesea stătea lângă Ignat, care-și legăna vesel picioarele și fredona pe sub nas: „Viața mea: sport, sex și lapte...” În sinea ei, Olesea se îndoia

că toate aceste componente chiar sunt prezente în viața lui Ignat, mai ales cea de-a doua, dar zâmbea pe mutește. O așteptau marea însorită, bucuria, stropii sărați, munți de struguri transparenți și pepeni mirosind a zăpadă. Soarele se înălțase deasupra orizontului, scaldând autocarul într-un portocaliu mustos, copiii clipeau și râdeau fericiți, așteptările Olesei erau și ale lor.

Ieșiră într-o șosea largă, de o parte și de alta se perindau în goană căsuțe. La început fusese interesant să le vezi trecând așa, în viteză, mai apoi însă deveni plicticos. Olesea examinează autocarul.

Buclosu stătea lângă Stasik și ținea în mână o roșie mușcată. Taras privea pe geam absent, fără să clipească. Fetele - vecinele ei de compartiment - chirăiau și chicoteau. Lângă o fată obeză, îmbrăcată într-un tricou mulat care-o făcea din cauza asta și mai rotofeie și mai bucălată, stătea Valera, cu mâinile încrucișate pe un rucsac

ponosit. Lângă fata rumenă și bine hrănită, el părea încă și mai sfrijit și mai palid, ai fi zis că tocmai se topise la trecerea iernii.

Valera o văzu pe Olesea și îi zâmbi, apoi începu să se uite pe geam.

Valera nu-i plăcea Olesei. Nu-i plăcuse încă de-atunci, de pe platformă. Prea era slăbănog, avea buzele dezgustător ieșite în afară, pomeții proeminenți, capul ras îi sclipea în soare și-l făcea să semene cu o râmă.

„Un limbric”, își zise Olesea.

Klara îi anunță că au ajuns. Copiii începură să se agite. Buclosu se trezi și scăpă roșia pe jos.

Olesea fu repartizată într-o cămăruță confortabilă de patru locuri, cu paturi suprapuse. Cu ea în cameră mai erau Irka Kriukova – o fetiță vioaie, roșcată, cu voce guturală, Polinka – veșnic zâmbitoare și dulce, toată-n lila și roz, și fata aceea obeză în tricou – Olia Kliueva.

Polinka le informă cu un glăscior plăcut și

subțirel că se bucură că se află într-o „companie atât de drăguță”, că precis „o să ne împrietenim”, și toate se simțiră mai în largul lor. Ai fi zis că pe bune se împrieteniseră pe loc. Își așternură rapid paturile, își aranjară bagajele în dulap și, după ce-și traseră nerăbdătoare pe ele costumele de baie, se năpustiră, înarmate cu prosoape, mai jos de complexul de căsuțe, spre mare. Era foarte aproape, la vreo sută de metri.

Olesea își miji ochii de plăcere. Soarele sudului o prinse în îmbrățișarea lui, marea fremăta aprobator. Se aruncă din goană în apa sărată, abia vălurită. Celelalte fete îi urmară exemplul, Polinka scotea chiote de bucurie, Olia Kliueva se stropea.

După micul dejun, Lidia își adună grupul în careu. Examină copiii uzi, palizi în comparație cu seria precedentă.

Lidia nu iubea copiii. Ba nu, la început îi iubise. Citise reviste în care se descriau diferite

metode de educație. Știa cum trebuie să se poarte într-o situație sau alta. Știa că un copil nu minte așa, de florile mărilor, și că e mai bine să nu-i interzici să fumeze - în acest fel, dorința va dispărea de la sine. Că, la urma urmei, ce sunt copiii - sunt oameni ca și adulții, trebuie înțeleși și respectați. Potrivit acelor broșuri, toți copiii erau niște ființe curajoase și bune, iar obrăznicia și grosolănia lor nu erau decât reacții la comportamentul nepedagogic al adulților.

Lidia intrase la Institutul Pedagogic. Lucrase apoi la o grădiniță. Își văzuse copiii pe care urma să-i educe: îndărătnici, nesociabili, plângăcioși, zvăpăiați. Dar pe toți îi va învăța să fie buni și înțelegători. Doar iubea copiii. Iar iubirea face minuni.

În prima zi, Kolea Ejikov o făcuse „cățea împutită”. Lidia nu știuse cum să reacționeze. Îi venea să pocnească mutrișoara aceea schimonosită într-un zâmbet otrăvit. Dar nu era

pedagogic să lovești un copil și, oricum, era ceva reprobabil.

— Du-te și spală-ți gura cu săpun, îi ordonase ea lui Kolea, fără vlagă în glas.

— Ștoarfă! strigase el cu veselie.

Venise îngrijitoarea copiilor, Nadejda Semionovna, o femeie mare cât un baschetbalist, cu o claie înaltă de păr cărunt. Îl apucase pe Kolea Ejikov de guler și îl dusesese în dormitor. Kolea așteptase în dormitor până la prânz, apoi începuse să amenințe că o să i se plângă lui taică-său, și taică-său „o să vă reguleze pe toți”. Îi dăduseră drumul.

Dar surprizele nu se sfârșiseră aici. Aliona Griman adusese la grădiniță un dildo din cauciuc, și toată grupa se jucase cu el pe ascuns, până îi văzuse Lidia și le confiscase obiectul. Se îmbujorase toată, Aliona făcea tărăboi și-l cerea înapoi, iar Kolea Ejikov râdea să plesnească. Roșie, transpirată și nervoasă, Lidia se dusesese să i

se plângă Nadejdei Semionovna, dar auzise în spatele ei vocea lui Pașa Zaițev:

— S-a dus să și-o tragă!

Lidia se răsucise brusc în loc și îl pocnise pe Pașa între ochi cu mărul de cauciuc.

Se speriasse în aceeași secundă, pentru că tatăl lui Pașa era dintre cei care-i „regulează pe toți”. Dar, oricât ar părea de ciudat, nu venise nimeni să-i „reguleze”, deși Lidia tremurase de spaimă aproape o săptămână. În schimb, grupa se cumințise. Și Lidia înțelesese atunci un lucru: într-un colectiv de copii, și forța reprezintă o autoritate. A început să-i stăpânească, să-i încurajeze și să-i pedepsească, devenind una din acele educatoare grosolane pe care le disprețuise atâta pe vremuri.

Apoi începuseră taberele. Lidia se prezentase la o firmă, alesese un grup, îl dusesse în sud. La început, își zicea că o să îmbine frumosul cu folosul, odihna cu munca, adică. Dar avusese parte

de niște copii care nu-i lăsaseră loc de odihnă. Își cheltuise tot timpul și nervii ținându-i permanent din scurt și sub control. Copiii fumau în spatele căsuțelor, se scăldau fără să ceară voie și cumpărau de la chioșc bere cu gust de scrumbie.

Lidia îi ura și se temea de ei ca de câini – le dai un șut, dar ce te faci dacă se reped și te mușcă? Măcar că potaia e mai mică decât omul. Într-un final, Lidia se transformase într-un „comandant”, le dădea copiilor libertate în schimbul cumineniei. Se schimbase.

Iar acum, Lidia avea în față o nouă serie. Știa deja că acești copii sunt aidoma celor de dinainte – obraznici, grosolani, vulgari. Că printre ei se vor afla câțiva turnători, cel mai probabil fete, care o vor flanca și-i vor șopti: „Kozlov fumează în căsuță. Popova i-a băut compotul Gusevei. Lavkin a înjurat de mamă”. Dar că se vor găsi și „duri”, cu tătici ca al lui Kolea Ejikov.

Lidia se străduia să-și ascundă spaima și

ostilitatea. Nu era totuși plătită ca să strâmbе din nas. Și-n plus, Lidia îi cunoștea pe câțiva dintre ei. Pe Klara Petrova (fica unei colege de școală), pe Taras Eremeev (coleg de clasă cu Klara), pe Liova Dînin (nepotul unei cunoștințe de-a mamei), pe Stasik Galkin (locuiau în același imobil) și pe Valera Setkin (la grădinița aceea de tristă amintire fusese înscrisă sora lui, Nastea Setkina - Valera venea după ea).

Iuri Faddeevici Setkin, tatăl lui Valera și al Nastei, era directorul adjunct al uzinei (chiar al celei care distribuise biletele pentru tabără la preț avantajos). Era un bărbat masiv, cu obraji căzuți, scorojiți și cu ochi rotunzi. Părea că se miră sau te sperie înainte de a vorbi. Nastea semăna cu el, era la fel de dolofană și obrajii-i atârnavu la fel. Era urâtică. Guriță mică și ochi mici, ca semințele de pepene. Nastea era fetiță cuminte, nu se exprima indecent, nu urla, dormea în orele de odihnă și nu făcea caz de „baștanul” de taică-său. Lidia era

încântată de fetiță. Nu și Nadejda Semionovna. „Ce copil, e înspăimântător de molâu și de leneș, își dădea ea cu părerea. Măcar un scandal să facă și ea, sau să se bată”. Dar Nastea nu făcea scandal, iar de bătut se bătea într-un stil aparte: își trăgea, în tăcere, mânuța în spate, apoi își imprima pumnișorul drept în nasul adversarului. În felul acesta dobândise respectul colectivului de la grădiniță, iar Kolea Ejikov umbla după ea ca o piticanie, clipind din genele-i spelbe.

Pe Nastea veneau s-o ia de la grădiniță, cu un Volvo, mama ei și Valera. Mama, frumos parfumată, rămânea în mașină, cu fața îngropată în guler, iar Valera venea după Nastea și se semna în registru. Nastea se repezea spre fratele ei, erau unicele momente în care-și îngăduia să fie vioaie. Fratele o lua de mânuță și pleca în tăcere.

Setkinii își puteau permite o bonă, dar mama Nastei era categoric împotrivă.

— Educată acasă, fata nu se va putea adapta

la viață, spunea ea. În colectiv, numai în colectiv. Unul de mucoși ca ea.

Pe mamă o speria până la panică gândul că fiica nu va învăța să socializeze.

Lidia trecu în revistă cu privirea careul multicolor și anunță:

— Pentru micul dejun, prânz, gustarea de după-amiază și cină ne adunăm cu zece minute înainte de masă. În rest, nu aveți restricții. Sunt interzise fumatul și băutura în incinta taberei. La fel, prezența în stare de ebrietate. Disciplina nu-i vorbă-n vânt. Sper că vă veți comporta cu toții cuviincios, nu ca niște ocnași evadați. Veți avea obligatoriu grijă de îmbrăcăminte și de igiena corporală. Ia uitați: Valerocika s-a ras în cap, nu ca alții! Se vede imediat că e un băiat îngrijit!

Lidia arată spre Setkin. Copiii chicotiră, iar Ignat spuse tare, cu răutate:

— Nu de-atâta îngrijire s-a ras el, s-a ras fiindcă-i un încuiat de schinhead.

— Mitnikov! îl întrerupse Lidia.

— Mitnikov e-o pocitanie, un maimuțoi împutiț! replică răspicat Valerocika.

— Setkin și Mitnikov fac astăzi curățenie în căsuțe, spală podelele, spuse Lidia pe un ton care nu admitea replică - între noi fie vorba, „copiii uzinei” nici n-aveau de gând să replice.

Cu asta, careul se încheie.

Pe Valerocika îl pândiră în spatele cantinei, unde un lăstăriș de corcoduși ascundea o mică platformă pietruită. În sud se întunecă devreme chiar și vara. De aceea Valerocika pică fatalmente în cursă.

Taras îl pocni imediat în nas, ochelarii trosniră. Valerocika se dădu câțiva pași îndărăt ca să nu cadă, dar oricum căzu - Ignat îl lovise pe la spate cu o ladă de scânduri goală. Valerocika se agăță de cataramă, dar nu-l lăsară să-și scoată cureaua - Buclosu îl izbi în stomac, drept în plex. Valerocika se încovoie, ferindu-și fața și stomacul.

Taras, Ignat și Buclosu îl loviră cu picioarele, luându-și avânt, încât fiecare lovitură se repercuta în tot corpul.

Apoi Taras îl ridică pe Valerocika de geacă (nu-și scotea geaca asta nici pe arșiță), iar Ignat îi suflă în fața zobită:

— Ia zi, pocitanie cheală, care din noi doi e maimuța?

— Tu, îi răspunse Valerocika.

Nu-și amintea ce se întâmplase după asta.

Polinka își curăța pantalonii albi cu periuța de dinți.

— Ia uite, m-am așezat nu știu pe ce! Cred că pe o gumă de mestecat! i se confesa ea dezolată Olesei, care tocmai intrase.

Irka Kriukova stătea întinsă pe patul de sus și cânta cu voce guturală:

— *Don't speak, I know just what you're saying, so please stop explaining...*

— Fetelor, am auzit c-o s-avem discotecă!

vorbi de pe patul de jos Olia Kliueva.

— Și ce dacă?

— O să facem cunoștință cu băieți!

„I-auzi. Cu gabaritul tău!” ricană Olesea în sinea ei. Irka se opri din cântat și începu să se scotocească prin geantă:

— Păi poți să faci cunoștință cu ei oriunde ai chef, pe plajă, de exemplu! Unde dracu' sunt? A, uite-le... Și-n plus, aici nu-i niciunul mai de Doamne-ajută! Trebuie să ne odihnim și să luăm pauză și de băieți! Fetelor, e vreo problemă dacă fumez? Că dacă e, pot să ies pe balcon!

I-au dat voie să fumeze în cameră. „Păi, sigur, își zise Olesea. Irka poate s-o facă pe nebuna, ea e mișto, i-au rămas probabil o grămadă de tipi în oraș. Pe când puținica asta de Kliueva numai pe-o idilă de vacanță poate conta!” Își aminti, cine știe de ce, de Valerocika. Fața lui respingătoare o contraria, și ea se vârî sub pătură și începu să se gândească la cât e marea de frumoasă și de caldă,

la cât sunt de drăguțe fetele, și că Lidia Mihailovna este și ea OK, măcar că o face pe dura, și că la prânz au avut cotlete cu sos, și pepene, și...

Și adormi.

La micul dejun, printre fete se răspândi un zvon: lui Valerocika i-au rupt nasul, i-au spart capul și are un ochi vânăt. Ba nu, ambii ochi.

Olesea se sperie. Cine l-a aranjat în halul ăsta? Se spunea că niște localnici.

— Ce debandadă! comentă Kliueva cu gura plină.

— Ce porcărie! comentă și Irka. Nici aici nu poți trăi liniștit.

Polinka, măcar că era cea mai delicată ființă, își curăța dinții și pantalonii cu aceeași periută și nu ieșea niciodată nemachiată din cameră (nici chiar la plajă), replică:

— N-au fost localnici!

— De ce?

— Cred că a fost Mitnikov. S-au bălăcărit la careu. Pe chestie de prejudecăți rasiale.

— De care, de care? făcu Kliueva, ridicându-și ochii din farfurie.

Polinka n-o auzi și continuă:

— Așa că, fetelor, eu zic că putem să ne petrecem liniștite vacanța aici, dar pe Valerocika ăsta-l băgăm în mă-sa.

De mai mare mirarea cum se putea exprima astfel Polinka, toată numai lila și parfum.

Olesea îl reîntâlnise pe Valerocika după trei zile, pe plajă. Când fusese discoteca. Toți copiii dansau lângă cantină, ea vruse să rămână o vreme singură și trecuse de împrejmuirea taberei, luând-o spre mare.

El stătea pe o bancă, un întuneric violet învăluia totul în jur. La început, Olesea nu-l recunoscuse, apoi el o strigase:

— Salut!

— Salut.

— Stai aici, îi propusese Valerocika.

Olesea se așezase. Nu înțelegea ce simte. Ciudă? Ostilitate? Indiferență? Olesea tăcea. Deschisese vorba Valerocika:

— Ce-i? Ai auzit, probabil, ceva despre mine?

— Da.

— Nu-ți fă probleme, nu mi-au rupt și nu mi-au spart nimic.

— Păi, mie, ca să spun așa.

— Ți se flutură? ghicise el.

Nu se supăraseră. Începuse să privească marea în depărtare prin lentilele crăpate. Olesea se rușinase de propria nesimțire. Îl întrebase:

— Dar ce ți-au făcut?

— Mi-au rupt un zgârci din nas, răspunsese calm Valerocika, fără s-o privească. Atâta tot. Nimic altceva. Nu-ți fă griji. Deși, nici nu-ți făceai.

Vorbea pe un ton degajat, fără ranchiună, deloc forțat, cu veselie chiar.

Cineva alerga pe plajă, nisipul foșnea. Se

auzise vocea Irkăi:

— Les! Ești aici?

— Da! răspunsese Olesea. Păi, eu mă duc.

— Du-te, îi permisesse Valerocika.

— Cu cine stăteai acolo? o întrebă pe drum Irka.

— Ei, așa, se eschivă, fâstăcită, Olesea. Cu unul.

Irka n-o ascultă până la capăt.

— Noi am făcut cunoștință cu Mitnikov, cu Taras și cu ăsta.

— Buclosu, îi suflă Olesea.

— Mergem la o băută! o anunță voioasă Irka și o apucă pe Olesea de după umeri. O să ne odihnim super! Nu te superi dacă fumez?

Ignat se miră sincer la vederea Olesei. Poate sperase că „a patra prietenă” o să fie una mișto, caz în care i-o putea plasa pe Kliueva lui Stasik, care se tot învârtea pe lângă ei. Dar Kliueva își făcuse alte planuri. Se rujase violet și se dăduse

cu dermatograf la ochi. Râdea întruna cotcodăcit și Taras se crispase: spre el râdea, la el se uita. Ignat și Buclosu respirau ușurați pe furiș: „Ce baftă pe noi”.

— Salut, aruncă lejer peste umăr Olesea, văzând uimirea lui Ignat.

O rodea în sinea ei o gheruță de ciudă. „Și ce-ai fi vrut? se admonestă ea, necruțătoare. Doar nu ești Irka, ea și fără cosmetice arată bine – ochi verzi, mă rog, cam mici, buze plinuțe, întredeschise, claie de bucle roșcate până la urechi, corp super, cu mușchii ăia uscățivi ai ei, dar vârtoși, sub pielea aia care a și apucat să se bronzeze; nici Polinka nu ești – creatura asta cu fețișoară albă și guriță de păpușă, cu ochișori machiați cu grijă – nu ești decât o fetiță drăguță și bună cu păr îmbâcsit de gel”.

Urechile lui Ignat luară foc. Observase privirea ei și, cine știe de ce, se rușinase îngrozitor. „Doar nu i-am promis nimic acestei

Olesea, își spuse el. Ne-am cunoscut pur și simplu, atâta tot. Nici gând n-a fost de vreo simpatie. Dar chiar să uit că ne-am cunoscut și că ne-am zâmbit, e totuși o măgărie”. Își dădu seama că se pripise să se delimiteze de Olesea. Că fata nu avea câtuși de puțin intenția de a-l viola aici și acum. „Hai, că-s handicapat”, se muștră el.

Polinka chicotea vesel. Buclosu o privea tandru, tot ne-tezindu-și cârlionții. Irka fuma, fără să-l privească pe Taras, pe înaltul și spătosul Taras, cu mușchii lui încordați și proeminenți că ai unui delincvent minor. Olesea văzuse dintr-ăștia la televizor.

— Mergem? întrebă Ignat fără să le privească pe fete.

La cafeneaua de vară mirosea a ceapă prăjită și a șașlîk. Un miros plăcut. O femeie grasă, cu păr negru și mustăcioară, își proptise sâni în tejgheaua de lemn. Tejgheaua era îngălbenită de atâta geluit. Lângă ea fuma un uncheș îmbrăcat în

izmene, cu trăsături de gruzin și cu mâna stângă în ghips. Pe un scaun de plastic, cu picioarele cafenii adunate sub el, stătea provizoriu un puștiulache. El și sări în întâmpinarea clienților, cu un ștergar pătat de grăsime atârnat de cotul ascuțit.

Băiatul era cam murdărel, avea păr negru, buze crăpate de vânt și ochi negri, mari. Un băiat frumos. Avea vreo doisprezece ani.

Dădu fuga spre gașcă atunci când puștimea se așează, cam stângaci, la o masă lungă din lemn, sub un castan înfășurat în volbură.

— Ce serviți?

Ignat se pierdu cu firea, dar Taras și Buclosu îi aruncară puștiului o privire strălucind de fericire – așa îi priveau ei pe toți – și bonomia pluti deasupra lor, molipsindu-i pe toți cei din jur. Îi lega o prietenie în care certurile nu-și găseau locul, îi desfăta simplul fapt că exista pe lume un om ca Taras Eremeev (gândea Buclosu), unul ca

Buclosu (gândea Taras). Nu-și lămuriseră niciodată în ce măsură contau unul pentru celălalt, nu se legaseră frați de cruce, nu-și juraseră să se ajute la necaz.

— Adu-ne șașlîk și bere, comandă Taras. Olia Kliueva tresăltă de bucurie.

Mâncară șașlîkul în tăcere. Nu se simțeau în largul lor. Numai Irka fuma, ea era deasupra acestor stângăcii copilărești. Olia Kliueva își bea berea cu înghițituri mari, Buclosu glumea cu ea. Părea gata să-și împartă starea de fericire cu oricine, fie și cu grăsansa de Olia. Polinka ciugulea carnea ca o păsăruică, aprecia mărinimia lui Buclosu. Ignat se trezise din amorțeală, povestea vesel și-n gura mare cum merge el la bazin, și cum are el un câine pe nume Vulkan. Irka asculta. Taras îi explica Olesei superioritatea lui Counter Strike față de Ultima.

Olesea se duse să facă pipi.

— Amir, condu-o! strigă femeia cea

mustăcioasă. Piciul cu ochi negri sări de pe scaun. O conduse pe Olesea la un fel de anexă, îi arătă o uşă pe care era desenată o ciupercă pestriţă.

Olesea îşi frecţionea tâmplele. De câtă bere băuse capul i se bălăbănea ca o bilă pe sforicică. Trase lanţul, apa se prăvăli cu zgomot. Ivărul zăngăni.

La masă, petrecerea era în toi. Buclosu muia carnea în ketchup şi mânca mânjindu-se pe buze. Polinka zăcea pe scaun, fleşcăită ca o haină. Irka, Olia şi Taras îl ascultau cu atenţie turmentată pe Ignat, privindu-l drept în gură. Ignat cânta, agitându-şi braţele:

Nu am nevoie de pomana ce-mi arunci.

Pot să te regulez şi-asa, oriunde şi oricând.

Atât să îmi spui – vrei doar să ştii

Că ai pe cineva, aşa-i sau nu?

Dacă-i să fie unul dur, mă ai pe mine.

Mi-ajunge cât te plângi de pocitanii imbecile.

N-am timp să ți-i cotonogesc pe toți.

Și pentru ce? Ce altceva vrei de la mine?

Să-ți crape-amicele de gelozie

— Dar eu, cu ce mă aleg eu din toate astea?

Ia și mai du-te-n mă-ta, târâtură.

Și urechile-i erau invadate de suc rubiniu. Lidia nici măcar nu-i luă la rost când îi văzu chercheliți la poarta taberei. „Și noi o luăm, și noi o luăm de la-nceput”, își zise ea în ciudată. Taras Eremeev, care o îmbrățișa cam deșănțat pe Irka, se poticni totuși și-și mută privirea tulbure. „Ce-o fi strângând-o așa în brațe?” gândi Lidia. Pentru că, altminteri, Irka nu se înghesuia în Taras.

Buclosu o trăgea de mână după el pe Polinka, încovoiată ca un iatagan turcesc, îi spunea ceva drept în față, ea nu asculta și se hlizea. Olesea și Ignat Mitnikov mergeau îmbrățișați și Ignat zbiera:

— „O să caftesc oricare pocitanie, orice

jigodie!” Pe bune, Oles, dacă-ți face vreunul figuri, să-mi spui.

Olesea zâmbi și acceptă: da, o să-i spună.

În urma tuturor se târa, abătută ca un elefant intoxicat, Olia Kliueva.

Lidia se încuie în cameră, își aruncă șlapii cu nisip lipit pe ei. Oftă din rărunchi, alungând toată energia negativă a acelei zile, numără: unu, doi, trei. În minte îi rămase marea caldă, nisipul alb și fierbinte din pulbere de scoici, prunele reci din piață.

„Nu, își zise Lidia, lungindu-se pe pat. Setkin n-a încasat-o așa, din senin. A fost unul dintre ai noștri. Mitnikov? Sau, totuși, niște localnici? Se spune că umblă bande întregi pe-aici... Dar ce voiau? Bani?” își aminti fața Galinei, directoarea taberei, o femeie înaltă și uscățivă. „El ce spune? Tace? N-are decât să tacă”, îi spusese Galina cu vocea ei bărbătoasă după ce închisese ușa în urma ei. „Setkin al dumitale o să se vindece repede, dar

miliția nu ne va face decât sânge rău și ne va strica vacanța. N-are niciun rost să-i amestecăm în asta pe cei din afara taberei. Dacă el tace, taci și dumneata”. Ei da, numai că Lidia înțelegea că ea, sigur, o să tacă, dar Setkin o să-i povestească totul tăticului, și atunci, adio, viață liniștită. Lidia își imagina obrajii căzuți, inflamați de țepii bărbii, ochii rotunzi și întunecați, și vocea: „Așaa, deci”. După acest „așa” Lidia nu putea imagina nimic, nu știa pur și simplu ce o să-i prăvălească în cap Iuri Faddeevici. Parcă numai vorbe putea prăvăli? „Oh, mămicuța mea”. chițcăi Lidia, și pete de iritare îi năpădiră fața albă ca o cocă.

„Trebuie să stau de vorbă cu Mitnikov. Să facă bine să-și ceară scuze. Dar dacă n-a fost Mitnikov? Să-i spun lui Valera să nu-i raporteze lui taică-său? Ce tâmpenie”.

De la Setkin, Lidia trecu la ceilalți.

„Și-acum, descreierații ăștia... S-au abțiguit... încep cu îmbrățișatul și cu chicotitul, și după aia-și

iau toate ca una adio de la feciorie! Și cine o să fie tras la răspundere?” Pe Lidia o luă un tremur la lingurică. Și-și aminti fețișoara schimonosită, rea a lui Kolea Ejikov: „Ștoarfă!”

Cineva zgrețâna în ușa balconului. Polinka întrebă suav:

— Fetelor, cine-i acolo?

— Zburătoareii, rosti cu limba împleticită Irka, tolănită pe pat cu țigara în mână. Degetele n-o mai ascultară, țigara căzu peste Polinka.

Olia Kliueva pufni în pernă, se întoarse cu fața la perete. Olesea se întinse de pe patul ei de sus și râcăi ușa cu unghia. Își simțea capul tulbure, ca îmbibat cu vată, așa că își înfundă la loc nasul în pernă, simțind că mai mult de-atât nu se poate mișca.

În cameră se furișă Taras, după el – Ignat și Buclosu. Troița se purta de parcă s-ar fi înțeles asupra unui lucru anume. Taras își luă avânt pe loc, se aruncă în patul de sus, la Irka, cu respirația

duhnindu-i a alcool dulceag. Ea izbucni într-un râs gutural. Scuipă pe podea. Simultan, Buclosu se așază pe marginea patului Polinkăi.

— Salut, chițcăi cu glăscior de păpușică Polinka, vălurindu-se de parcă era alcătuită din vată.

Olesea simți fiori vibrându-i în stomac, prin pâcla din căpățână i se strecură un gând înfricoșător de plăcut: „Dar Ignat ce face? Doar nu s-o fi dus la Olia Kliueva?”

Buzele lui Taras le găsiră pe ale Irkăi, respirația îi era fierbinte, o lingeă cu limba lui caldă. Irka îi răspundea. Atunci el începu să-și scoată cu o mână pantalonii de trening. Țâșni, țeapăn, mădularul. Irka îl mângâia ușurel pe spate. Pufni când Taras îi vârî mâna în chiloți. El trase de ei, încurcându-se în picioarele Irkăi. Mugi sau izbucni în râs – nu s-ar putea spune. Grăbit, temându-se că Irka s-ar putea răzgândi, dădu în lături picioarele delicate, își conduse mădularul cu

mâna, se poticni, orbecăind, apoi nimeri. Scheună înăbușit, lipi umerii Irkăi de perna căzută într-o parte.

Ignat privea prostit cum Taras se leagănă repezit înainte și înapoi, cum i se hâțână lăntișorul de aur. Se uita la Irka, fata își desfăcuse picioarele goale și-și întorsese fața de la Taras. I se vedeau buclele mari, roșcate pe pernă. Buclosu se ridicase pe jumătate, cu ochii holbați, ascultând cu nesaț icnetele lui Taras, respirația lui greoaie. Un-doi, un-doi... Olesea nu se dumirea: visează cumva? Și dacă nu? Și dacă. Și dacă. Și-atunci, ce-a rămas Ignat acolo ca bușteanul? Și de ce toate astea? Ooof.

Buclosu emise un sunet bizar, se prinse cu mâna de pantaloni, între picioare, și se năpusti spre ușă, în balcon. Olesea auzi pământul duduind înăbușit sub bascheții lui.

Ignat țâșni în urma lui.

Setkin nu mai purta geaca, se îmbrăca la fel

ca toți ceilalți. Umbla într-un tricou fără mâneci și cu șort. Dar sub șort purta oricum cureaua. Picioarele și mâinile i se bronzaseră, soarele îi înroșise capul ras. Valerocika devenise aidoma celorlalți copii, rana de la nas aproape i se vindecase. Poate doar ochelarii crăpați să-i mai amintească Lidiei spusele directoarei: „Miliția nu ne va face decât sânge rău și ne va strica vacanța”.

Lidia încercase să discute cu el. „Important este să păstrez respectul copiilor”, își spunea ea, încordată. Cu acest gând se apropiase atunci de Valerocika, după masa de prânz.

— Setkin! Ce-nseamnă asta?

Cuvintele-i sunaseră nefiresc. Valerocika își pipăise nasul și o privise cu indiferență pe Lidia.

— Cu tine vorbesc! Vezi... o să afle... mama! Tata... se poticnise Lidia. Ce-o să facă tata cu tine?!

Valerocika se trăsese de nas și-și îngustase

batjocoritor ochii. Apoi o ocolise cu grijă pe Lidia și o luase spre căsuțele taberei. Lidia se străduia să-și reprime tremurul dezgustător al picioarelor. „Canalie mică”, șopti ea pentru sine. „Pocitanie scâlâmbă”.

Spre deosebire de Lidia, pe Valerocika incidentul cu bătaia nu-l tulburase. Fața dezagreabilă a lui Valerocika se luminase de o sănătoasă seninătate.

Cu fața aceasta ieși de după una din clădiri, îi văzu pe cei patru puști și pe Stasik, care țopăia primprejur ca un cățeluș. Stasik era unul singur, ei erau patru. Și-n plus, Stasik avea opt ani, iar ceilalți, treisprezece-paisprezece.

— Sări, jeg pocit! îi spuneau, aruncându-și unul altuia niște ochelari de înot.

— Dînea, dă-i un șut!

— Să-i stâlcim mecla, băieți, ce-și tot învârte fundul pe-aici?

— Mai du-te-n sula mea, pocitanie!

Valerocika își săltă nedumerit sprâncenele negre, dar nu lungi pasul, se apropie fără grabă de gașcă, doar își duse mâna spre șort. Puștii îl priveau încordați, nici măcar nu mai înjurau. Chibzuiau dacă ochelaristul ăsta chel a venit cu gânduri bune sau nu. „Dă-o dracului, dacă mă pocnesc ăștia-n nas, sunt terminat”, îi fulgeră prin minte lui Valerocika. Mai bine nu mă iau de ei”. Și chiar ar fi trecut pe lângă ei, dar Stasik, disperat, i se agăță de șort:

— Mi-au luat ochelarii!

„Gata!... I-au pus gând rău lu' ăsta micu'”, gândi Valerocika, și inima i se înmuie.

— Îi dați ochelarii. Urgent.

Cei patru îl priveau, cântărind situația: îi venim de hac sau nu? Apoi, unul după altul, începură să zâmbească: „Îi venim”. Răspunseră insolent:

— Să mi-o sugi, pocitule.

— Pentru „pocit” o să mi-o plătești, răspunse

calm Valerocika, strunindu-și nervii care stăteau să-i plesnească.

Pe vremuri, în situații de acest gen avea alături cel puțin cinci inși, pe când aici nu-l avea decât pe Stasik Galkin, și nici el nu-i era de vreun folos.

— Du-te-n sula mea! ordonă cel mai solid dintre puști, ceva mai înalt decât Valerocika.

Pe-ăsta îl pocni primul. Catarama sclipi, înfigându-se mustos într-un pomete. Puștiul se puse pe guițat. Ceilalți trei porniră spre Valerocika. Unul dintre ei, jigărit, cu păr încâlcit și într-un tricou cu inscripția „Metallica”, reuși cumva să-l atingă pe Valerocika, și el văzu scânteii în ochiul drept. „Să-i belim pe hip-hopiști, să-i belim pe căcăcioșii de punkiști”, refrenul ăsta i se nvârtea mecanic prin cap lui Valerocika. Fără să se apere, izbea cu catarama curelei în dreapta și-n stânga, cu precizie, nimerindu-și aproape de fiecare dată ținta. Fără să simtă loviturile primite

drept răspuns, își mănua pumnii concentrat, străduindu-se să nimerească în mărunul lui Adam. Numai că puștii erau rezistenți, iar unul dintre ei făcu ce făcu și îl lovi sub genunchi. Lui Verocika i se muie piciorul și se lăsă în genunchi. Îl puseră imediat la pământ cu o lovitură în stern. Și să te ții. Puștiul cu pometele spart, înecându-se în sânge și salivă, îl izbi cu picioarele, apoi îi sări lui Valerocika în cap.

„Pe-a mă-sii, ce pana mea m-am amestecat?”
îi trecu prin minte lui Valerocika printre lacrimi. Stasik plângea isteric, cât îl ținea gura. Nu-i mai trebuiau ochelarii, numai să nu-l mai bată pe cheliosul ăsta. „Măcar să le țin minte moacele.”, gândea Valerocika.

— Iar al dumitale! spuse cu dușmănie directoarea, congestionată. Același!

— Setkin.

— Dar ce-i cu dumneata, nu-i supraveghezi? Ți se vântură așa. ca vânturile. pe câmpie?

continuă directoarea și flutură din mâini, vrând să demonstreze, pesemne, în ce fel anume se vântură vânturile pe câmpie.

— Ce-are a face asta? mârâi Lidia, năpădită de sentimentul pieirii inevitabile.

„Așaa, deci”.

— În grupul dunitale disciplina lipsește cu desăvârșire! Dacă totuși miliția se va interesa de cele petrecute, va fi o pată pe prestigiul taberei noastre!

Total pe lângă subiect, Lidia își aminti reclama: „Crezi că mă sperie pe mine niște pete?”

— Bun, conchise directoarea, ștergându-și transpirația de pe gât. Ia măsurii, Lidia Mihailovna. N-ar putea veni părinții să-l ia? Adică nu, n-ar fi bine. Până se termină seria, se vindecă. Dacă-i chemăm părinții acum, or să facă un scandal! M-ai înțeles, nu?

— Nu, nu v-am înțeles, recunosc Lidia cu răceală în glas. Ce propuneți să fac cu Setkin?

— Păi, să te însoțească peste tot, zise directoarea mușcându-și buzele.

— Ce vă trece prin cap? Asta-i o tâmpenie, ce Dumnezeu! lăasă Lidia, obosită, să-i scape mojicia și ieși din biroul răcoros afară, în arșiță.

Lângă clădire ședea Setkin. Aștepta, ținându-se cu mâna de pometele umflat. Îi aruncă Lidiei o privire lipsită de interes. Ea se obișnuise să fie privită astfel de copii. Era un pic slugarnică față de ei, pentru ca ei „să-și țină gura”, ca să nu mai fie pusă în situația în care, după cuvinte precum „cățea împutită”, să nu fie în stare să reacționeze, și asta pentru că ea nu știa să fie ca ei.

Era mai bine de aceea s-o facă pe nătăfleața distantă.

— Cum e? o întrebă Valerocika. Pot să plec?

— Dar despre ce e vorba, de fapt? îl întrebă Lidia strângând din buze. De ce tot timpul te bate careva?

Valerka înălță a lehamite din umerii bronzăți.

Lidia văzu ițindu-se sub tricou o cataramă care avea gravată pe ea o stea și literele „V.S”. Într-un colț.

— Pot să plec? repetă Valerocika.

— Poți.

Băiatul se ridică, își vâri mâinile în buzunarele șortului deschis la culoare, o ocoli pe Lidia și porni spre mare.

Se dezbracă pe plajă, se lungi pe scoicile pisate. Își puse tricoul pe față și se pomeni într-o beznă înăbușitoare. Soarele îl cuprinse în razele lui, începu să-l prăjească. Împrejur se agita puștimea, se auzeau plescăit, larmă și explozii de râs.

„La dracu’, gândi Valerocika fără veselie. Așa mulți împotriva mea... Aia trei... Plus ăștia patru... Șapte. Cam mulți”.

În apropiere, lângă baraca de închiriat bărci, se bronza Klara Petrova. Cele două cozi groase zăceau de o parte și de alta a ei, de parcă se

bronzau de sine stătător, separat de Klara. Cercelul din nas scliffea, sclipirea lui se reflecta în ochii lui Taras.

— Klara, toarse el șovăielnic. Am auzit c-o să treci direct într-a zecea, la liceu.

— Termină, se încruntă Klara fără să-și deschidă ochii.

— Ce-o iei și tu așa, deodată, cu „termină”?

Klara păstră o tăcere concentrată, doar nasul îi zvâcnea, ca la hamsteri.

— Hai să facem diseară o plimbare, propuse Taras.

— Eremeev, zise Klara deschizându-și ochii și străduindu-se să-și dea feței o expresie mânioasă, nu mă lași să mă odihnesc!

— Ei, asta-i, îți stau cumva în soare? exclamă Taras furios.

Klarei i se făcu milă de el.

— Bine, facem.

Irka privea de departe mutra fericită a lui

Taras, o privea pe Klara, cu figura ei indiferentă, și avea senzația că înghite pumni întregi de nisip fierbinte. Îi ardea gâtulejul.

Polinka și Olesea tăceau, pline de tact, în fundul sufletului le încerca un sentiment confuz, ceva între bucurie – vezi bine, ele nu pățiseră „una ca asta” –, o anume spaimă tardivă – „și dacă s-ar fi”. –, compasiune față de Irka și dușmănie față de Taras, Ignat și Buclosu.

Olia Kliueva triumfa în tăcere. Faptul că era insipidă și nu avea succes la băieți se transformase subit în spirit de prevedere – știuse ea că nu te poți aștepta la nimic bun din partea handicapaților ăstora, numai la necazuri.

Olia avea cugetul împăcat și vesel.

Irka sări în picioare, se depărtă de ele, adunând cu tălpile goale o movilă de scoici. Fetele priveau în urma ei. Irka ridică din umeri, de ca și când le-ar fi simțit privirile. Se împiedică, împrăștiind nisip în jur.

— Hei, vezi pe unde calci, ce dracu'! se stropși Valerka de sub tricou.

Și-l săltă un pic. Irka văzu un ochi aproape închis, care făcea corp comun cu pometele, zgârieturi pe buze și pe capul ras. Făcu o mutră plângăcioasă.

— Ce-i? mormăi Valerocika. Fă pași. Și se acoperi la loc cu tricoul.

Taras se tot lipea de Klara, ea strângea din buze și se depărta. Taras se lipea iarăși, ea îl împingea. Muzica bubuia, clipeau lumini multicolore. Klara dansa degajat, fustița scurtă i se unduia în jurul șoldurilor, alături hăhăiau Ignat și Buclosu, care apucaseră să dea o fugă până la chioșc după bere. Ei doi dădeau buzna peste cercurile celor care dansau, râdeau, le apucau de mâini pe fete, ele se fereau vesele.

Veselia celor doi „hăbăuci”, cum le spunea Klara Petrova, se manifesta ca atare și pentru că, în urmă cu o jumătate de oră, pe căsuța nr. 4, care

avea partea laterală îndreptată chiar spre plajă (și, de aceea, putea fi văzută de toți), scriseseră cu alb de plumb „fuck da Setkin”. Scriseseră cu litere groase, din toată inima. Și acum erau fericiți.

Buclosu și Ignat plăceau tuturor. Lor și lui Taras li se lipise glorioasa etichetă de „duri”. Ceilalți băieți se temeau de ei. Iar fetele voiau să le fie prietene. Acum, de pildă, Katia Moiseeva, care avea paisprezece ani, buze atent rujate și păr negru, drept, nu se grăbea să-și scoată mânecile bluzei transparente de sub niște palme transpirate. Dansa lipită de Ignat.

„Hei, unde vă sunt mâinile, hei, unde vă sunt mâinile, să ridicăm toți mâinile și să dansăm!” Katia Moiseeva își ridică brațele, apoi și le prăvăli pe umerii lui Ignat. Acesta, fără să stea pe gânduri, își întinse buzele spre ale ei, se mânji de ruj, iar Katia îi sorbi silitoare saliva.

Se depărtară de copiii care dansau și de cei care se vânzoleau primprejur. Clătinându-se ca doi

bețivi, se duseră în spatele cantinei, unde era spațiul pavat înconjurat cu lăstăriș de corcoduși. Începură să se îmbrățișeze. „Numai să n-o fac ca mârlanul, că se sperie și fuge.”, gândea mașinal Ignat. Mâinile îi lunecară pe șoldurile fremătânde ale Moiseevei. Pe Ignat îl năpădi spaima și frenezia. Cu inima pierită, se lipi mai strâns de ea, stomacul îi fu străbătut de fiori. Observă cu coada ochiului un zid scund din piatră care îngrădea spațiul și pe care creștea un fel de iarbă scurtă, ca un mușchi. O duse acolo pe Moiseeva și o trase în jos. Katea se culcă docilă, palmele-i transpiraseră de emoție. Ignat începu repede, prea repede să-i scoată Moiseevei chiloții, pentru că ea, de fapt, nici nu se împotriva. Chiar trăgea jos pantalonii lui Ignat. Ignat se lăsă cu toată greutatea peste ea, se scotoci cu mâinile, își direcționează membrul spre intrare. Zvâcni brusc înainte. Katia respira greu, speriată. Mădularul lunecă pe coapsele robuste, Ignat șopti abia auzit: „Ah, cățea”. Îi

desfăcu mai larg picioarele. Ajutându-se de ambele mâini, își introduse în sfârșit mădularul. Katia țipă, strivită sub Ignat. El zvâcnea febril, sprijinindu-se în mâini, și după două minute își înfundă în umărul Katiei fața scaldată în sudoare. Ea se sperie de buza lui umedă care-i atârna, de gura lui deschisă, de ochii lui demenți. Încercă să se smucească de sub el, dar el zăcea cu picioarele atârânănd, doar se legăna domol. Katia Moiseeva era cât pe ce să izbucnească în plâns, intrase în panică. Încercă să scape de sub Ignat, agățându-se de el cu degetele. Țipă:

— Ce mama dracului, ce faci, ce faci?...

Ignat își ridică puțin capul bălai, își veni oarecum în fire.

— Ce fac, iepuraș? Te iubesc! Te iubesc. De mult, de când am venit. Iepuraș.

Nu ținea minte cum o cheamă, de fapt, nici nu știuse vreodată.

— Serios?

— Serios, iepuraș.

Pe Katia o invadează un val de căldură. „Iată, în sfârșit, și iubirea”, se calmă ea, bucuroasă.

— Și eu te iubesc, Ignat.

Valerocika stătea pe balustrada balconului, cu picioarele atârinate spre stradă. Scia pe spatele unei etichete de „Cream-Soda”:

„1. Mitnikov – căsuța nr. 6.

2. Eremeev – căs. 6.

3. Buclosu – căs. 6.

4. Dînin – căs. 4.

5. Burtosu – căs. 4.

6. Ghena J. – căs. 4.

7. Artiom – căs. 4”.

Pe lângă el se învârtea Stasik Galkin, care-i oferea cu plăcere informațiile. Îl privea pe Valerocika drept în ochi.

— Ignat, Buclosu și Taras merg în fiecare seară la cafenea! îi zice Scaunele.

— Poate Douăsprezece scaune?

— Da! După masa de seară, îl informă Stasik, strâmbând din buze.

— Mulțumesc, îl gratulă rece Valerocika, după care sări de pe balustradă în balcon și se închise în cameră.

Stasik își râcăi o zgaibă de pe nas și fugi spre plajă.

Culcat pe patul de sus, Valerocika ținea eticheta în fața ochilor. Mișca fără sunet din buze. „Să-mi stric eu tot restul vacanței ca să-mi reglez conturile? Deși pe jigodiile astea le puteam pune cu botul pe labe într-o săptămână... La dracu'... Chestia e că ăștia nu umblă singuri. Poate, când se duc să se pișe. Altă tâmpenie – să stau de planton la closet. Pe dracu'”. Gândurile-i intrară în impas.

— Uite, pe-aia am regulat-o, se lăuda Ignat, arătând cu degetul prin geam spre Katia Moiseeva.

— Super, se bucură pizmos Buclosu, frecându-și tricoul mânjit cu vopsea albă.

Taras, cu aerul unui cunoscător, dădu aprobator din cap.

— Dar ce-are de stă aici? întrebă Buclosu. Ignat ridică din umeri.

Katia Moiseeva stătea pe o băncuță lângă căsuța numărul șase, privind când spre balconul băieților, când spre intrarea în căsuță. Era îmbrăcată în aceeași bluziță sintetică transparentă. Transpirase. N-avea astâmpăr, râcăia nisipul cu piciorul.

— Asta nu se mai dezlipește de-aici, prognoză Taras. Ignat se încruntă.

— O ștorfuliță, o prețului ezitant Buclosu, după un minut de gândire.

— Ți-a supt-o? îi aruncă viguros Taras.

— Da. Adică nu, se corectă Ignat. Nu, nu mi-a supt-o. Katia examinează ferestrele căsuței, se așează mai comod.

Era limpede că avea de gând să stea acolo până iese Ignat.

— Ce-o să faci? îl întrebă Taras, mijindu-și malițios ochii.

— Nu știu.

Ignat se înfurie. Nu voia ca Moiseeva să alerge după el și să creadă că el o iubește. Nici măcar de dragul unei a doua partide de sex nu-i putea permite să i se agațe de gât. Îi făcea greață.

„Ce să spun, sex, mare lucru, gândi el. Rahat...”

— Și Klara ta? își aminti el brusc.

— Eh, Klara, spuse Taras și se strâmbă.

Ar fi vrut, sigur, să se laude, dar, surprinzător și pentru el, spuse sincer:

— Mi-a zis „Du-te-n mă-ta”. Verde-n față. Și m-am dus. Nici măcar n-am încercat s-o sărut.

— Hm, icni compătimitor Buclosu. Hai să mergem. Ieșiră în coridor și săriră în stradă prin balconul celor mici. De cealaltă parte a căsuței, Katia rămase în așteptare.

Irka stătea tolănită pe plajă, lângă ea

Polinka, Olesea și Olia Kliueva mâncau struguri. Nu vorbeau despre băieți. Irka scormonise pe fundul mării după crabi, și acum Olia Kliueva îi răsucea scârbită cu un bețigaș.

Olesea trăgea cu coada ochiului spre un băiat solid, în slip albastru: avea jumătate de față înfășurată în bandaje. „Mda, îi trecu ei prin cap. Fantomas. Ce Dumnezeu, toți s-au țicnit pe-aici?”

Băiatul stătea așezat pe nisip cu o chitară în mâini, îi ciupea strunele și cânta:

„Schimbarea!... Noi așteptăm schimbarea!...”

În jurul lui stăteau pe jumătate culcați câțiva băieți mai mici. Beau apă gazoasă Banana și ascultau moleșiți. Unul dintre ei, cel mai mărunțel, dar nu cel mai mic de vârstă, îi făcu Olesei cu ochiul. Olesea se îmbujoră.

El se târî atunci spre ea ca o șopârlă, zâmbind cam nătăfleț. Le examinează pe fete și spuse cu veselie:

— Pe mine mă cheamă Ghena!

— Ce-ai, ești crocodil⁸? replică Irka fără pic de interes, stingându-și țigara în nisip.

— Ba crocodil ești tu, făcu Ghena jignit.

Polinka izbucni în râs. Râsul ei îl îmblânzi pe Ghena după grosolănia Irkăi.

— Vai, dar ce-aveți voi aici? exclamă el, arătând spre crabi.

Exclamația fusese absolut copilăroasă, iar buzele crăpate i se lărgiră într-un zâmbet.

— Crabi! răspunse plină de importanță Olia Kliueva, prefăcându-se că nu se teme câtuși de puțin de crabi.

— Băi, gagiilor! strigă Ghena în direcția băiatului cu chitara. Aici au crabi!

„Gagiii” se foiră pe nisip, se ridicară, se apropiară cu mers legănat. Toți, fără excepție, cu priviri galeșe. Numai Ghena zâmbea credul, scuturându-și ciuful negru-pana corbului. El și începu să facă prezentările.

---

⁸ Ghena-Crocodilul, personaj umoristic, erou al multor anecdote.

— Asta-i Tioma, ăsta-i Burtosu, ăsta-i Dînea!

— Dar ce-a pățit Dînea la față? se interesă Irka.

— Am căzut de pe-o bancă, răspunse Dînea fără chef.

— Ca să vezi, făcu Irka, zâmbind din colțul buzelor. Cum cad toți subit de pe bănci.

Ghena își învârti capul ca un corb.

Pe Lidia o durea capul. Stătea culcată pe pat și se uita în tavan. Apoi decise să examineze documentele copiilor. Se așează, deschise mapa. În mapă erau aranjate ordonat certificatele de naștere și banii încredințați spre păstrare. „Kriukova Irina Aleksandrovna”. Lidia își aminti: venise în ajun și îi ceruse o sută de ruble. Apoi se așezase pe pat, răsucindu-și nefiresc gâtul. Lidia avusese de gând s-o întrebe dacă s-a întâmplat ceva, dar se jenase. Îi fusese peste mână.

„Mitnikov Ignat Sergheevici”. Lidia nu avea nicio îndoială: Mitnikov spoise peretele.

Directoarea mai să se sufoce de enervare. Literele albe, vopsite pe fondul albastru-închis, săreau în ochii tuturor celor care veneau de la plajă. Și-n plus, directoarea știa engleza.

Lidia se întinse după apa minerală. Mapa se înclină și actele lunecară pe podea cu foșnet ușor. „Pe dracu’”. Se aplecă, le adună.

„Setkin Valeri Iurevici”. De ce și-o fi trimis Iuri Faddeevici progenitura în tabăra asta, când putea foarte bine să-l trimită și-n Elveția?! Păi sigur, se-nțelege! Ca să crească într-un colectiv de „mucoși ca el”. Să învețe să socializeze. Să se adapteze la mediu. Doar nu putea să-și închipuie că aici or să-l burdușească sistematic din cauza lipsei de supraveghere a educatoarei.

Pe Lidia o trecură toate răcorile. Închise dosarul, se întinse pe pat. „Doamne, Doamne”.

„Ștoarfă!” îi aminti, vesel, Kolea despre existența lui.

Valerocika ieșea acum cel mai des din tabără

în oraș și se plimba pe străzile înguste și liniștite, năpădite de viță-de-vie și nuci. În timpul zile nu trecea mai nimeni pe-acolo, doar când și când apăreau niște ținări cu slipuri de baie ude sau fete cu plase. Din plase se ițea ceapă. Valerocika se plimba cu mâinile înfundate în buzunarele șortului. Cerceta casele „super”, aducând a palate. Își arunca câte-un ochi în sălile de joc. Acolo erau îngrămădite claie peste grămadă televizoare Record vechi și console de plastic Sony Playstation părăduite.

Valerocika coti într-o ulicioară străjuită de castani, cu trotuar înclinat. Mergea, dând câte-un șut micilor sfere ghimpoase de castan. Vântul îi sufla pe sub tricou. „Jigodiile, gândea calm Valerocika. Auzi, «fuck da Setkin»... Pocitaniile”. Își ridică privirea.

Îi veneau în întâmpinare doi puști... Unul mai mare, unul mai mic. Cel mai mare era îmbrăcat într-un tricou cu mânecile tăiate, era ras în cap și

învârtea într-o mână un lanț. Cel mai mic – cam de-o vârstă cu Valerocika –, tuns și el chilug, mergea cu pumnii vârâți în buzunarele șortului kaki. Valerocika se pierdu cu firea, își plimbă privirea de la unul la altul, apoi și-o întoarse, pentru că băiatul mai mare îl cerceta pe sub sprâncenele groase. „Zang-zang.”, zornăia lanțul. Valerocika trecu pe lângă ei, apoi se opri. Se răsuci din tot corpul.

Cei doi se opriseră locului și îl priveau.

Polinka se îndrăgostise. Chiar așa și spuse:

— M-am îndrăgostit! Și specifică, veselă:

— De crocodil!

— Mare proastă mai ești! Își dădu cu părerea Irka, pe același ton.

Toate râdeau de se prăpădeau. Olesea ședea turcește pe podea și bea vin Cohors dintr-un pahar de plastic. Fetele beau Cohors toată ziua. Din cauza asta aveau dinții albaştrii. Râdeau. Irka fredona „Don't speak, I know just what you're

saying” și „Eu vomiiiiit” pe tema lui *Only you*. Era trei dimineața. Nechezau pe întuneric și vecinii băteau în pereți. Asta era și mai haios. Din care cauză izbucnea un nou hohot de râs. Și tot așa, la nesfârșit.

De regulă, se trezeau la șapte și jumătate și șlepăiau ca niște struți pieriți spre micul dejun. Apoi își făceau restul de somn până spre prânz, mergeau la masă și se duceau să se scalde și să se bronzeze. Până la cină. După cină, îi luau pe Burtosu, pe Tioma și pe Dînea și ieșeau în oraș la o bere. Se simțeau bine cu băieții ăștia. Niciunul nu le vâra mâna pe sub fuste. Se plimbau, vorbeau câte-n lună și-n stele. Până și Olia Kliueva își găsisse pereche - slăbănogul pletos cu tricou „Metallica”.

Într-una din seri nu s-au dus nicăieri. Se adunaseră cu toții în camera fetelor și mâncau pepene. Sucul curgea pe podea, semințele înotau în el ca niște gândaci negri cu piciorușele strânse

sub ei. Irka fredona cu voce guturală:

— Eu vomiiiiit. Zilnic vomit un piiic. La, ta, ta, lai, ta, lai.

Ceilalți se înecau de râs. Apoi Ghena băgă de seamă că li s-a terminat berea. Băieții se hotărâră să meargă să mai ia un rând. Plecară. Irka, Olea Kliueva și Polinka se repeziră să prindă rând la coada de la toaletă. Olesea rămase în cameră, liniștea, după hohotele de râs, năvăli peste ea, și simți o furnicătură în stomac. Olesea chicoti penfundate. Și auzi o bătaie ușoară. Tresări.

O mingiucă albă din celuloid sări pe podea dinspre fereastră. Olesea își concentră privirea, mai să-i iasă ochii din orbite de efort. Fereastra era închisă ermetic. Nu avea nici oberliht, nici nimic. Geamul era fixat etanș. Nici măcar crăpături nu avea. Olesea prinse mașinal mingiuca – ea o fripse o clipă cu răceala ei, apoi i se încălzi în mână.

„Precis a pus-o vreuna din fete pe pervaz”, își

explică ea.

Directoarea veni într-o goană în camera Lidiei la ora unu noaptea. Era palidă, buzele cenușii îi tremurau. De furie, de spaimă, cine știe.

— Lidia Mihailovna! Te-am prevenit! Te-am prevenit!

Repeta cuvintele astea de parcă îi răsucise cineva cheița în arc, accentuându-le tot mai apăsător cu fiecare rostire. Primul gând care-i fulgeră Lidiei prin cap fu: „A murit Setkin”. Și, mai departe, derulându-se ca un mosor: acel hain „Așaa, deci”, tribunalul, lovituri peste față și la rinichi, și spaimă, spaimă, spaimă.

Lidia se repezi spre telefon. Printre scrâșnete răzbătu vocea surdă a unui bărbat, care se prezentă, apoi întrebă cine e ea. „A, însoțitoarea grupului. Foarte bine. Atunci, trebuie să vă prezentați de urgență”. Lidia își notă adresa cu degete care nu voiau să se îndoiaie. O prinse apoi de mână pe directoare, aceasta nu se împotrivi, și

o luară amândouă la goană spre porțile taberei, unde era o stație de taxi.

Dar sectoristul exagerase gravitatea incidentului. Cu bună știință sau nu – Lidia nu știa asta. Ea alergă pe coridoarele jilave și sonore ale punctului sanitar, cu directoarea galopând în urma ei. În fața ochilor îi licăreau fugar bandaje și pete de tinctură.

Buclosu suferea mai rău ca toți ceilalți: rămăsese fără dinți, și încă fără cei din față. Mai avea și vânătăi pe tot corpul și un ochi tumefiat. Lui Taras îi cususeră tăietura de pe cap. Ignat se alesese cu nasul spart și cu o palmă umflată. „Fraktură sau entorsă?” încerca febril să ghicească Lidia. Ghena-Crocodilul se ținea de fața zobită: ambii ochi i se transformaseră în niște fante liliachii. Tioma scâncea, o infirmieră îi bandaja degetele. Văzându-i fața schimonosită de durere și tricoul „Metallica” plin de sânge, Lidia își mușcă buzele ca să n-o podidească plânsul și pe

ea. „Ce-i cu mine? Ia mai ducă-se pe pustii toți puștii ăștia cu nasurile și cu mâinile lor cu tot! N-au decât să crape toți!”

Liova Dînin stătea pe un scăunel și se uita spăsit la Lidia. Capul îi arăta ca un cocon, pentru că pometelui cicatrizat i se adăugaseră acum o ureche sfâșiată și două răni noi la cap. Burtosu stătea ca o scândură în vreme ce un doctor îi pune la loc nasul smucit din loc.

— Dar unde-i berea noastră? se smiorcăi, întinzându-se, Polinka.

— Or fi crăpat toți, ce mai, zise Irka, aruncându-și țigara. Gata, hai să ne culcăm!

Lidia se așeză pe un scaun vopsit în gri. Își trase sufletul. Fusese rugată să aștepte, și ea se chinuia să aștepte, dar indignarea-i dădea pe dinafară, îi dădea brânci să se miște, să se descarce cât de cât.

Sectoristul se așeză lângă ea.

— Cine i-a aranjat în halul ăsta? suspină Lidia

cu limba împleticită.

— După cum au declarat ei, au fost niște adolescenți, vreo zece la număr. I-au bătut cu lanțuri și cu bâte. și cu picioarele.

— Pe fiecare separat?

— Pe patru dintre ei i-au agățat lângă chioșcuri, pe strada Morozova. După jumătate de oră - alt apel, de lângă cafeneaua Douăsprezece scaune. De la chioșcuri până la Scaune se fac douăzeci de minute pe jos, nu mai mult. Dacă alergi - zece, cincisprezece. I-au aranjat aceiași indivizi, zise sectoristul și-și șterse sudoarea de pe frunte. Nenorociții.

— Dar adolescenții aceia, cam câți ani aveau? întrebă Lidia.

— Între paisprezece și optsprezece, răspunse sectoristul respirând greu și ștergându-și cu batista grumazul congestionat. Nu te lasă nici să dormi, copii nenorociți. Otrepe. Lepădături.

— Vor fi prinși? întrebă, fără vreo speranță,

Lidia. Sectoristul dădu din mână a lehamite.

— Nu cred. Nu există niciun martor. Nicio dovadă. Pe același ton îi ordonase Lidiei să vină „de urgență”. Lidia căzu pe gânduri. Mai exact, se prefăcea că face asta. Nu putea gândi. Sectoristul tresări brusc.

— Asta nu aparține cumva vreunuia din cei șapte ai dumitale?

Lidia aruncă o privire fugară și simți că se sufocă. Sectoristul ținea în palmă o cataramă. Cu o stea și cu literele „V.S”. gravate într-un colț.

— Am găsit-o lângă cafenea, îi explică sectoristul.

— Asta, asta, nu-i, nu-i a noastră, nu-i, repeta Lidia, pe care o luase cu tremurici.

Sectoristul îi așează stângaci o mână pe umăr.

— Ei, dar nu te mai frământa atâta. Or să se facă bine toți. O să treacă totul.

Mai erau două săptămâni până la încheierea seriei.

„Or să se facă bine, se învoise Lidia în sinea ei. Dar tot e bine că nu au fost de-ai noștri, au fost din afara taberei. Ce puteam eu să fac?” Lidia stătea culcată, privind în oglinda dulapului răsăritul tulbure de soare. Se liniștea, se auto-convingea. Își interzicea să se gândească la consecințe, la „tații duri”. Toți se ascund în spatele cuiva, de-asta își permit să fie impertinenți. Mitnikov – în spatele lui Taras și al lui Buclosu. Dînin – în spatele troiței lui. Kolea Ejikov – în spatele lui taică-său. Dar ea, Lidia, într-al cui?

Se ridică brusc din pat.

Bine, dar Setkin n-o să-i spună nimicuța lui taică-său, ni-mi-cu-ța! gândi ea silabisit ca sectoristul. Pentru că, în acest caz, va ieși la iveală că și-a cotonogit colegii. Deși. Taică-său e director adjunct. Iar părinții celorlalți sunt subalternii lui... Setkin e *hors concours*... El n-o să pățească ni-mi-cu-ța! Oare? Păi ce te faci cu maică-sa, care se dă de ceasul morții să nu-i rămână copilul în afara

colectivului? A colectivului din tabără, pentru că bandele de cartier nu reprezintă un colectiv, ele sunt niște bulboane care atrag copilul spre droguri și alcool. Cât despre Setkin, aceștia trebuie să-i spună, simplu: „Știu totul”. Lidia își și imaginează cum i-o va spune: calm și ferm. Și cum Setkin se va speria.

Setkin nu se sperie. Ridică din umeri. Și-și încruntă fruntea îngustă.

— Ce știți?

— Tu l-ai bătut pe Mitnikov.

Din nu se știe din ce pricină, Lidia îl alesese tocmai pe el dintre toți.

— Nu există dovezi, clătină calm din cap Valerka. A fost o bandă din afara taberei.

— Ba există, există dovezi, spuse Lidia. S-a găsit catarama ta. Și dacă o să spun că e a ta.

Valerocika nu se miră și nu se sperie. Zâmbi cu gura lui umedă și spuse, simplu:

— N-o să spuneți. Ce să mai.

Lidia îi văzu ochii: ochi prietenoși, cu scânteieri ștregărești în pupile. Asta o dădu gata. Copiii nu vorbesc așa, copiii nu privesc așa.

— E-n regulă, n-o să spun, bălmăji ea.

Și expresia de pe fața ei, compusă cu atâta grijă în fiecare dimineață, deveni nu aspră, ci pur și simplu femeiască.

Sectoristul avusese dreptate, se vindecaseră. Băieții aveau să plece bine-sănătoși acasă, dacă nu luai în seamă cele câteva cicatrici și dinții spărți. A, da, și degetele lui Tioma.

Dar astea, oftă cu ușurare Lidia, erau fleacuri. Directoarea taberei fusese de acord cu ea, dând mărunț din cap în semn de aprobare.

Ignat, Taras, Buclosu, Dînin & Comp. râdeau ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Își târâră geamantanele și sacoșele din tren pe peron. Katia Moiseeva își notă numărul lui Ignat: „23 - 14 - 18...” Deși, de fapt, nu era 14, era 37. Ei, mare lucru, două cifre acolo. Ignat zâmbea distrat.

Taras molfăia o gumă de mestecat și se uita la Klara și la Irka. Stasik Galkin stătea lângă valiză, concentrat și roșu la față.

Olesea își întoarse capul. Deodată, în mijlocul fețelor zgomotoase și voioase, văzu gura aceea umedă și dizgrațioasă cu buza de sus proeminentă, dinții de iepure. Ochelarii lipiți cu scotch. Peria neagră și umedă de păr răsărit pe capul mic.

Valerocika se strecură spre ea, o luă în tăcere de mână.

— Olesea, șopti Valerocika după ce se depărtară de mulțime, tu.

— Ce-i?

Olesea observă că e pus la țol festiv: sub geaca scurtă îmbrăcase un tricou curat, încercase să-și netezească părul crescut perie. Nu se putea dumiri: îi place viermele ăsta slut sau îi provoacă repulsie? îi venea să-și lipească buzele de gura lui întredeschisă și, în același timp, să plesnească

gura asta cu o scândură murdară.

El tăcea. Apoi se ciupi vesel de buză:

— Nu-mi dai numărul tău de telefon?

— De ce?

— Ca să te sun, răspunse Valerocika, fără ca întrebarea să-l mire.

Se bronzase, umerii i se lărgiseră, în locul veșnicei voioșii superficiale, pe față îi apăruse o umbră de autosatisfacție.

„O fi vreun dur”, gândi cu scepticism Olesea. Observase că Ignat, Taras și Buclosu evitau tema „fuck da Setkin” în discuțiile lor cu alde Klara și Katia (vai, ce porcărie!), deși inițial li se lăudaseră pe chestia asta. Se întorseseră atunci bătuți măr – și nici pâs nu ziseseră. Setkin stătea la cantină lângă ei, dar ei păreau să nu observe asta, nu-l mai luau în balon ca înainte.

Polinka râdea cu râsul ei gâlgâit, îmbrățișându-l pe Ghena-Crocodilul. Îi promise că o să-l sune și o să-i scrie. Ca să se întâlnească într-

un fel. Neapărat. Alături găfâia Olia Kliueva. Tioma al ei dispăruse nu se știe unde, luând probabil decizia că „romanul de vacanță” trebuie să rămână în limitele genului. Lângă Olia țopăiau Dînin și Burtosu și, laolaltă cu ei, Klara Petrova. Ce-o fi căutând ea în compania asta?

— Îmi dai telefonul? repetă Valerocika, îndreptându-și rucsacul pe umăr.

— 53 - 03 - 10, răspunse Olesea, privindu-l în lentilele crăpate.

În spatele lor îi vedea ochii - de un cenușiu luminos, cu vinișoare aurii. Valerocika își scrisese numărul în palmă. Apăsă gros, păstos, fiecare cifră.

Ce-are a face că nu-i 10, e 76? Doar două cifre. Mare lucru.

Olesea își aranjă bretonul, își fixă ochelarii pe nas. Valerocika o salută militărește și dispăru în mulțime.

Lidia îi alinie pentru ultima oară pe „copiii

uzinei” în coloană, le reaminti să nu uite ceva din lucruri și comandă sonor: înainte, marș! Băieții și fetițele porniră spre ieșire. Bronzați, veseli, cu obrăjorii rotunjiți.

— Mama! strigă voios Stasik Galkin.

Song for lovers

*Dar ce contează, mai bine crăpi așa
Decât pe nimeni să nu fi iubit vreodată.*
Delfin

1

Așteptam să fiarbă crenvurștul. Difuzoarele răcneau din răspuțeri: „You can't say, I didn't give it, I won't wait another minute!”

M-a sunat Oleg și mi-a spus că, dacă nu vin în clipa asta, se aruncă pe geam. Unde pui că nici măcar nu e vreun adorator de-al meu. E o simplă cunoștință. I-am spus:

— Mănânc.

— Și ce dacă? a făcut el mirat. Omul își pune capăt zilelor, și ea mănâncă!

— Știi ceva.

A tăcut preț de o secundă în semn de dezaprobare, după care:

— Te porți ca și când ți s-ar rupe.

Nu înțelegeam de ce trebuia să fie altfel. Atunci, Oleg a închis telefonul.

Oleg e muzicant. Cântă la chitară într-o formație alcătuită chiar de el din studenți din anul lui (și, pe cale de consecință, și dintr-al meu). Se produceau în cluburile din zonă, și după ce se produceau se îmbătau crunt și se tăvăleau care pe unde apuca. Basistul nu era în general niciodată treaz. Chiar se spunea că periodic cădea de pe scenă. Se rădea chilug și umbla cu capul acoperit ca de-un puf. Pe baterist îl pasionau piercingul și iarba. Fuma iarbă și cânta. Era genial. Dacă nu s-ar fi drogat, ar fi putut compune. Dar iarba i se părea mai interesantă. Oleg însă compunea. Locuia la cămin, de fapt nu locuia însă acolo, bântuia pe la cunoscuți laolaltă cu basistul. Sau îl uita Dumnezeu la baterist acasă și fumau până li se apleca. Odată au organizat un bairam și au invitat tot anul. Eu am venit cu o amică. Pe amică

o chema Sveta. Când, mai târziu, băieții noștri erau întrebați cine e Sveta Reabova, se extaziau și țocăiau din limbă. Deși ar fi fost de mirare ca vreunul dintre ei să-și mai amintească ceva. Poate mai curând din spusele altora. Pentru că la bairam, toți, cu rare excepții, s-au făcut mangă. Iar Liona Petrov chiar a dat la rațe pe covor, dar bateristul nu s-a pus pe-njurat. El era în general cam năuc.

Aerul era albastru și ochii te usturau de-a dreptul insuportabil. Naska Kulakova fuma țigară de la țigară. Oleg și încă unul dintre băieți, Sașka Berdîșev, cântau melodii de-ale lor și străine. Galea Romanova și basistul se regulau în baie. Eu mă vânturam fără rost de colo-colo, negăsind unde să mă așez. Apoi m-am dus la bucătărie.

Pe pervaz ședeau Mașa Nikonova și Kosteia Petrușev. Kosteia fuma, iar Mașa bea gânditoare votcă dintr-o sticlă.

— Salut, mi-a spus Kosteia.

— Salut, i-am răspuns.

Maşa ne-a aruncat o privire gânditoare şi mi-a întins oftând sticla.

— Vrei?

Adusese sticla pe furiş, şi toată seara o ţinuse ascunsă, ca să nu-i fie luată şi băută la comun.

— Nu, mersi, i-am răspuns eu, iar Maşa a ridicat gânditoare din umeri. Nu înţelegea cum e posibil să nu vrei să te-mbeţi.

Kostea şi-a stins ţigara pe geamul ferestrei şi s-a dus în camera de zi. El voia să se sărute, Maşa voia să se îmbete.

Stările lor nu coincideau. În plus, Maşa era îndrăgostită cronic de Steklov, din ultimul an şi în mintea ei nu încăpea altul.

— Ce-ţi mai face Steklov? am întrebat-o.

Fusese o vreme când Maşa nu putea vorbi despre nimeni altcineva în afară de Steklov, iar eu îi cucerisem dragostea prin faptul că îi ascultam ore în şir poveştile. Despre el.

— E OK, mormăi Mașa și trase o dușcă din sticlă. Părea că se epuizase. I se descărcaseră bateriile. Nu vorbea despre, dar se gândea la el permanent. Simțeam asta. Ceilalți, nu. M-am așezat alături de ea pe pervaz, stăteam amândouă așa și ne uitam la asfaltul negru, care lucea ca uns cu ulei, și la picăturile felinarelor oglindite în băltoace. Mașa bea și tăcea. Despre el.

Din cameră a răzbătut o bubuitură și un hohot sălbatic de râs. Apoi în bucătărie a intrat Oleg, jilav și roșu la față. S-a așezat lângă noi, și-a aprins o țigară și ne-a înștiințat vesel:

— Liona s-a culcat pe dulap și s-a bușit de-acolo. Și a făcut praf un scaun.

— Dar capul? îl întrebă Mașa.

— Nu știu, făcu Oleg, ridicând din umeri.

Am mai stat o vreme, apoi Mașa s-a dus să se culce. Oleg și-a adus chitara și a început să-mi cânte. Toți dormeau, noi doi stăteam în bucătărie și el cânta. Și fuma. Apoi el s-a dus undeva și s-a

întors cu un ceainic.

— Asta-i bună, voi beți ceai aici? l-am întrebat eu.

— Credeai că numai votcă?

— Îhî, am încuviințat eu din cap.

Apoi Oleg și cu mine am băut ceai și am tăcut. El și-a săltat brusc capul, de parcă s-ar fi dezmeticit, și m-a întrebat:

— Ai văzut ultimul clip al lui Ashcroft?

— Ala în care el o așteaptă pe ea, și după aia nu aude cum ea bate la ușă și continuă să o aștepte? Și după aia se duce să se pișe?

— Nu. Nu să se pișe. Crede că e cineva în baie și se duce acolo. După aia tipul dă drumul la apă.

— Se pișă.

— Ba nu! Tipa era acolo.

— Păi cum a ajuns tipa acolo? Oleg își țuguie buzele și ridică din umeri.

— Intrase. Îi și gătise!

— Ei, bravos! Era mâncare, Ashcroft o gătise, și după aia n-a mai rezistat și a halit-o. Și a dat drumul la muzică, și după aia a oprit-o.

— Bine, bine, spuse Oleg, punându-și ceașca deoparte. Să zicem că n-a fost nicio tipă și că Ashcroft s-a dus să se pișe.

Eu am încuviințat din cap, iar el a continuat:

— Dar el a oprit muzica atunci când i s-a părut. când s-a dus, conform viziunii tale, să se pișe. Da?

— Da.

— Și atunci, cine a dat drumul din nou la muzică?

— Tipa? l-am întrebat eu nesigură.

— Exact!

Am amuțit amândoi o vreme. Apoi Oleg mi-a spus:

— Uite, și acest *Song for Lovers*. Probabil așa li se întâmplă întotdeauna amanților. Vine, nu vine, pune muzică, nu pune. La MTV l-au tradus

Cântec pentru îndrăgostiți. Dar cântecul este despre amanți. N-au tradus bine.

— Și care-i diferența?

— Îndrăgostiți înseamnă soț și soție. Asta așa, vulgar exprimat. Pe când amanții se află într-o situație ilegală.

— Nu sunt cu nimic datori unul altuia?

— Da, răspunse Oleg zâmbind și-și aprinse o țigară. În general, oamenii nu sunt datori cu nimic unul altuia.

Am amuțit iarăși o vreme. Oleg fuma, mijindu-și ochii din cauza fumului. Apoi și-a stins țigara într-o farfurioară și a luat chitara.

— Cântă-mi ceva de-al tău, l-am rugat. Dar după o clipă de gândire el a-nceput să cânte *Song for Lovers*. A căutat tonul pe strune, a început să cânte, s-a încurcat și a început iarăși. Apoi ne-am dus la culcare.

Crenvurștul a fiert. L-am îndesat în batonul

scobit și am turnat ketchup deasupra. A ieșit un „hoț dog”. Traducerea din engleză nu e deloc „câine fierbinte”, ci „câine în călduri”. Și asta deoarece crenvurștul aduce cu una din părțile corpului unui câine aflat într-o asemenea stare... Așa li se păruse unora dintre americani. Liona Petrov mi-a spus chestia asta.

A sunat iar telefonul. Am ridicat receptorul.

— Alo.

— Gata, ai terminat de mâncat?

— Nu.

După bairam, Oleg a dispărut nu se știe unde, iar basistul și bateristul, după ce s-au trezit, l-au căutat două zile la rând. Într-a treia l-au găsit. Mai exact, s-a găsit singur. Călătorise, se pare, în alt oraș cu o fătuță. Nu-și amintea cum o cheamă. Sau, poate, își amintea, dar nu spunea.

Apoi ne-am dus, toți colegii de an, la concertul lui Oleg și al trupei lui, în nu știu ce club răpănos. Și iar s-au îmbătat toți criță. Se tăvăleau

prin unghere. Maşa Nikonova era trează şi căzută pe gânduri. M-am aşezat lângă ea, cu un pahar de gin în mână.

— Ce-ţi face Steklov?

Chipul i s-a luminat şi a zâmbit chinuit.

— Ca de obicei.

— Dar tu?

— Ca de obicei, a repetat ea, aşa cum îi repeţi controloarei când te întreabă a doua oară: „La ce staţie coborâţi?”

Am ridicat din umeri şi am tras o înghiţitură din pahar. Pe scenă a urcat Oleg cu chitara. Un individ cu mutră unsuroasă a început să-l aplaude frenetic. Oleg şi-a bransat chitara, era singur pe scenă. Basistul şi bateristul zăceau în nesimţire la toaletă. Oleg era şi el matol. Sau aproape. S-a aplecat înainte şi s-a prins de microfon. Îi plesneau timpanele. A scuturat din cap şi a început să cânte la chitară. Şi solo voce.

Maşa asculta cu obrazul sprijinit în mână. Toate cântecele pe care le auzea erau despre Steklov. De aceea îi plăcea orice fel de muzică.

Oleg cânta, toţi ceilalţi beau sau zăceau pe podea sau pe mese. Chestia asta e enervantă, fireşte. Să nu vezi în faţa ta decât mutre turmentate. Să cânţi şi să nu te audă nimeni. Şi nici măcar pentru că nu te ascultă. M-am ridicat şi m-am apropiat de scenă. Oleg avea ochii închişi şi-i zâmbea microfonului:

— Sing the song for lovers.

Îl priveam de jos în sus. El şi-a deschis ochii şi m-a privit. A zâmbit şi a început să cânte privindu-mă pe mine. Apoi a coborât de pe scenă şi s-a apropiat de mine.

— Ce mai faci? m-a întrebat el. Am ridicat din umeri:

— Bine.

— Ce zici de noi?

Noi? Bateristul şi basistul zăceau la toaletă.

Oleg îmi plăcuse. Ei – nu.

— Super, i-am răspuns.

— E clar, a clătinat Oleg din cap și a strâmbat din nas.

— Mi-a plăcut, pe bune.

Oleg a zâmbit și și-a aprins o țigară. Stăteam așezați pe scenă și tăceam. Mașa Nikonova se uita la noi din sală și zâmbea cu gândul la Steklov.

M-am mănjit cu ketchup deoarece crenvurștul ieșea tot timpul din baton. La televizor se dădea *Big în Japan*. „Things will happen while they can, I wait for my man tonight. It's easy when you're big în Japan...”, și tot așa. Am pus ceainicul la fiert. Apoi am început să-mi beau cafeaua. Cu turtă dulce.

Dacă acum un an mi-ar fi spus cineva că o să beau cafea, nu l-aș fi crezut. Încă din copilărie cafeaua fusese inamicul meu numărul unu. Îmi făcea greață, la fel grișul cu lapte.

După club, ne-am dus toți la Sașa Berdîșev. Să ne culcăm. Pe baterist l-au uitat în toaleta clubului.

Ne-am culcat care pe unde-am apucat. Mașei Nikonova i-a trăsnet ideea să se înghesuie pe două taburete așezate între dulap și canapea. Naska Kulakova și Galea Romanova s-au culcat pe masă. Iar Kostea Patrușev – în cadă.

Pe canapea am încăput patru inși. Oleg îmi respira în ureche. Apoi m-a întrebat în șoaptă:

— Dormi?

— Nu, i-am răspuns tot în șoaptă.

— Vrei o bomboană?

— Vreau!

Sugeam câte-o bomboană Barbaris lipicioasă și ne era bine, ne simțeam ca doi complici. Oleg mirosea a mere și a fum de țigară.

— Unde ai călătorit atunci? l-am întrebat.

— A, a făcut Oleg și și-a fluturat vag mâna în aer. Tipa mi-a zis: „Hai la mine”, și m-am dus.

Mda, eram beat.

— Ești un haios.

— Nu-s un haios, sunt un ciudat.

— De ce ciudat?

— De-aia.

Oleg și-a vârât mâna în buzunar și a scos de acolo un mediator.

— Ia uite, e din New York.

— Serios? am făcut eu, incredulă.

— Mi l-a adus un amic. Marfă, nu?

— Marfă. Dar lui ce și-a adus amicul?

— O chitară. Mori dac-o vezi! M-am înamorat pur și simplu de ea!

— De chitară?

Oleg a încuviințat din cap, oftând. Ar fi vrut, pesemne, ca lucrurile să stea altfel. Să primească adică nu mediatorul, ci chitara. Dar era bun și mediatorul.

— Cântă-mi ceva compus de tine, l-am rugat eu, nu știu de ce.

— Cum să cânt? Dorm toți. Și chitara.

— Cântă-mi așa. La ureche.

— La ureche?

Mi-a șoptit la ureche cântecele ca pe niște versuri. De-ale lui și de-ale altora. Nu mă prea pricepeam la trupele rock actuale și mi s-a părut că toate cântecele erau compuse de el. Și mi-era bine, mă simțeam ca într-un adăpost antiaerian.

Apoi am adormit. Și Oleg a adormit. Și a continuat probabil să cânte și-n somn.

Am spălat vesela. La radio, Zemfira căuta pe cineva. Apoi Britney Spears și-a ieșit din minți. Telefonul a sunat imperativ.

— Vii? a întrebat Oleg nemulțumit.

— Am treabă!

Ca ce chestie trebuia să vin undeva?

— Dar ce, îți pică rangul dacă vii? Trebuie să mă târăsc în genunchi în fața ta?

— În general, oamenii nu le sunt datori nimic unuia altuia, i-am repetat eu fraza.

— Nu le sunt, a recunoscut el. Înseamnă că n-ai înțeles nimic.

Și mi-a închis telefonul.

2

Cerul se întunecă brusc, frunzele mesteacănului, care până atunci fluturase cu larmă în bătaia vântului, încremeniră ca desenate cu tuș pe hârtie Whatman bleumarin. Mirosea pătrunzător a mălin jilav și a pervaz de tinichea. Vântul era gata să răbufnească iar, cu îndoită putere, dar i-o luară înainte zgomotul ritmic de tinichea lovită și foșnetul frunzelor.

Picături grele plesniră pagina de hârtie lucioasă, bulbucându-se. Mașa își ridică privirea. Afară ploua vesel, copacii stădeau drepți ca sub bombardament, își agitau cu zbucium crengile. Mașa se șterse la nas cu un colț al așternutului, se dădu jos din pat și deschise fereastra. Vântul și

ploaia năvăliră vesel în cameră, perdeaua se umflă ca o pânză de corabie și alte câteva picături se umflară pe paginile lucioase. Mașa rămase așa o vreme, zgribulindu-se. Își trase nasul și-și șterse ochii. Ploaia bătea aprobator pe pervaz. Mașa se duse la baie și luă foarfecele din pahar. Își privi încheietura mâinii stângi. Sub pielea delicată, albăstrie, se umfla vena de un bleu-gri. Unghiile erau încovoiate și luceau zmeuriu, ca niște dropsuri, scânteind în ape și închipuind hieroglife. Mașa începu să și le taie cu foarfecele mare, răspândind căpețele pătrate de unghie. Își șterse lacul. Apoi apucă hotărâtă o șuviță de păr ondulată cu grijă și vopsită cu albastru de China. O tăie și o aruncă în chiuvetă. Apoi se privi în oglindă și se puse pe plâns. Plângea în hohote, îi curgea nasul, lacrimile i se prelingeau pe obraji roșii de enervare. Șuvițele de păr cădeau pe dușumea. Într-un sfârșit, Mașa puse la loc în pahar foarfecele și dădu drumul la apă. Își aruncă

buclele în găleată și rămase lungă vreme în picioare, frecându-și fața cu apă rece. Apoi își trase pe ea maiouașul cu danteluțe. Fusta, care se mula pe șoldurile colțuroase. Se privi: slabă, palidă, piept plat. Își mușcă buzele și se așază într-un colț al băii, cu spatele lipit de faianța rece.

Steklov îi spusese: „Nu mai fugi după mine, clar? Toate magazinele Sisley și Benetton de le-ai goli, asta tot n-ar schimba nimic. Ai priceput?”

Ea nu pricepuse. Ba îi era chiar cu neputință să își imagineze că TOTUL se poate năruî atât de ușor și pământu-ți dispăre de sub picioare și râde cu insolență.

Sună telefonul și Mașa se sculă, dar în loc să ridice receptorul o porni spre dulap, unde se umpleau de praf tot felul de boarfe, inutile acum. Scoase din el niște jeanși albiți de atâta purtat, cu care umblase acum doi ani, și un tricou verde închis al Katkăi, sora ei mai mică. Tot acolo, într-un colț, erau aruncate grămadă niște șosete. Apoi

Maşa scoase din poşetă cheile şi două hârtii de câte zece ruble. Îşi vârî picioarele în adidaşii de grădinărit ai lui taică-său, cenuşii din cauza noroiului uscat. Şi trânti uşa în urma ei.

Ploaia o întâmpină bolborosind în băltoace. Aerul vărativ dens te îmbăta cu mireasmă de ierburi şi flori. Ciorchinii albaştrui, proaspeţi de liliac miroseau pătrunzător şi-şi înfoiau inflorescenţele. Maşa rămase o vreme în prag, apoi o porni pe stradă. Era deja întuneric şi felinarele se oglindeau, ca nişte pete de tuş galben, în asfaltul lucios ca uns cu ulei. Maşa mergea prin băltoace şi adidaşii se înnegriră instantaneu. Picăturile dese, compacte de ploaie se amestecau cu lacrimile şi i se prelingeau pe sub guler. În cap i se învârtea, ca o panglică de hârtie creponată: „asta n-ar schimba nimic, n-ar schimba nimic”.

Maşa ajunse în staţie şi se așeză pe banca de sub copertină. Lumina care venea de la un chioşc

se reflecta plăcut pe asfaltul de un negru strident. Maşa se zgribuli. Părul i se lipise formând un fel de ȕurȕuri, iar adidaşii se îmbibaseră în aşa hal, încât îi trăgeau în jos picioarele, lipindu-i-le de asfalt. Se apropie o femeie şi o întrebă cât e ceasul.

— Unsprezece, îi răspunse Maşa. Femeia arătă cu degetul spre chioşc:

— Cară bani. Uite, în sacoşa aia au o pungă cu bani. Maşa îşi întinse gâtul, văzu sacoşa. Dădu, din politeţe, aprobator din cap.

— Bagă banii acolo şi-i cară, continuă femeia. Locuiesc aici de-o grămadă de vreme. de treizeci de ani. şi ei tot cară la bani.

Maşa se îndoia că în toţi cei treizeci de ani chioşcarii căraseră bani. Dar decise să păstreze tăcerea.

— De patruzeci de ani locuiesc aici, mai zise femeia şi arătă cu degetul spre chioşc. Şi au ăştia la bani, de unde-or avea atâţia.

„Alcoolică”, își zise Mașa.

— Mie mi-au tăiat geanta, i se confesă brusc, încrezătoare, femeia. Mi-au furat buletinul și carnetul de pensie. Vocea prinse să-i tremure: De doi ani tot umblu.

— Se poate face alt buletin, spuse Mașa.

— Și carnetul de pensii... Buletinul - cinci mii... Carnetul - șase. Și eu n-am bani.

Femeia își desfăcu brațele și mormăi:

— Nenorocitul de fi-meu mă dă afară din casă. Zice: ți-a venit pensia, cățea? Îmi ia banii și-i bea... Un porc... E roșu tot la față și sub ochi, zise femeia și arată unde anume, uite-așa niște vânătăi negre are, de nu i se văd nici ochii. O să-l scot dracului din spațiu. Mă duc pe strada Weiner și-l scot. Și după aia, la miliție. Să stea o vreme la zdup, să vadă și el ce și cum.

— Dar câți ani are băiatul?

— Optsprezece.

„Steklov are douăzeci, gândi Mașa. Și eu am

şaptesprezece”.

De stație se apropia un 50. Maşa se ridică.

— La revedere.

Femeia îi adresează un zâmbet ştirb. Maşa scoase banii din buzunar şi îi îndesă în mâna femeii. Acea o privi uimită.

— Dar ce? molfăi ea, însă, zărind la lumina felinarelor două hârtii de câte zece ruble, zâmbi din nou.

Maşa sări în autobuz. Aici era lumină şi era cald, şi-n plus erau puţini călători. Maşa privi în jur.

Aproape de ea şedea o bătrânică într-o rochie înflorată şi roşie la faţă. Cu mâinile vânjoase, înnegrite de pământ, ţinea zdravăn două sacose cu răsaduri crescute în cutii de lapte şi chefir. În faţa ei stătea un tătic tânăr cu figură palidă şi chinuită şi cu ochelari. Pe genunchii lui dormea o fetiţă durdulie de vreo patru anişori, cu pălărioară de pai şi în colanţi. Rochiţa de culoarea mazărei era

toată vârâtă în colanți. Într-o mână fetița ținea o ramură de liliac alb, deja veșted. Lângă ei, un băiat ras în cap, cu căști pe urechi. Picături de ploaie îi sclipeau pe capul zgrunțuros. Se apropie controloarea.

— Biletul la control.

Mașa tresări și tăcu buimăcită.

Controloarea aștepta.

— Păi, eu, bâigui Mașa. Controloarea o privi cu atenție.

— Lasă, mergi așa.

Mașa se uită la controloare și oftă. Controloarea răspunse cu o jumătate de zâmbet trimis de buzele rujate într-un roz-chimic nefiresc. Mașa își sprijini fruntea înfierbântată de geamul rece. Băiatul ras în cap îi aruncă o privire și genele lui spelbe sclipiră.

Mașa coborî în centru. Aici viața clocotea încă, se plimbau perechi și clipeau faruri de mașini. Mașa o luă pe Nevski Prospect, altminteri

fără să-i dea prin minte încotro merge, totuși. Ploaia încă bolborosea și gâlgâia în gurile de canal.

— Bună, fetiço.

În fața ei erau doi puștani - unul îndesat, botos, celălalt - mai chipeș, aducând cu Roma Iagupov de la Zdob și Zdub.

— Bună, răspunse Mașa, zăpăcindu-se.

— De ce umbli singură la ore târzii? o întrebă botosul. Mașa ridică vag din umeri. Zdob și Zdub fuma, mijindu-și ochii.

— Unde mergi? insistă botosul. Mașa ridică iar din umeri.

— Hai la noi, propuse Zdob și Zdub și pufni în râs, văzând cât de speriată se trăsese Mașa îndărăt. Nu-ți fie frică. Nu suntem de-ăia psihopații.

Botosul izbucni și el în râs. Mașa se uita când la unul, când la altul, și nu-i dădea-n gând ce să facă.

— Să mergem, vorbi iarăși Zdob și Zdub.

— Nu, mulțumesc, refuză Mașa, amintindu-și brusc titlurile din ziare, gen „Avea doar șaisprezece ani” și altele asemenea.

— Păcat. Mare păcat, clătină botosul din cap. Poate vrei să te conducem?

— Nuu! țipă repezit Mașa. Zdob și Zdub zâmbi:

— Bine, e-n regulă, cum vrei.

Mașa porni în pas grăbit mai departe, apoi o luă la fugă. Mai să dărâme cu cotul de pe trotuar o tanti.

— Hei, tinere! strigă aceea.

— N-au pic de rușine, clătină din cap un bătrânel cu o sacoșă doldora de sticle goale.

Mașa se opri lângă monumentul lui Lenin, gâfâind și privind în jur. Nu fugea nimeni după ea. Ocărându-se pentru propria lașitate, Mașa se așează pe treptele de piatră. Erau umede și Mașa sări urgent în picioare. Și auzi:

— Mașka? Nikonova?

În fața ei era Sașka Berdișev, un coleg de an, cu o sticlă de bere în mână. Mașa zâmbi, bucuroasă.

— Salut!

— Salut!

Sașka o examinează cu o privire neîncrezătoare. Mașa semăna acum mai mult cu Taylor Hanson decât cu Mașa Nikonova.

— Tu ești?

— Ei, da, zise ea, și uimirea lui o înveseli.

— Mda.

Sașka se scărpină la ceafă și îi propuse:

— Hai cu mine la un bairam.

— Hai.

Au mers multă vreme, au trecut prin niște curți, lui Sașka i-a piuit de două ori pagerul, i se spunea pe unde s-o ia, și de două ori a nimerit aiurea. Mașa obosise și amuțise. Sașka o ținea de mână și o trăgea după el ca pe-un ataș. Ajunseră

în sfârșit la o intrare, ușa de fier era încuiată. Sașa fluieră, zbieră „Lio-o-oha!”, Mașa izbucni într-un hohot de râs, iar asta-l sperie de moarte pe Sașka. Apoi însă au râs amândoi și au terminat sticla de bere, așezați pe balustrada udă. După jumătate de oră le-au deschis ușa.

Toți cei care o cunoșteau pe Mașa au rămas surprinși, dar pe majoritatea ea nu-i cunoștea și aceștia o luară drept o tipă „à la garçon”. Ceea ce, la urma urmei, nici nu era cea mai rea dintre variante.

Mașa se înghesui între o punkistă și un băiat beat, gol până la brâu. Cântau, beau votcă, fumau și râdeau de plesneau. Mașa râdea și ea, fuma și ea, iar punkista adormi pe umărul ei. Sașka Berdîșev luă chitara lui Oleg și începu să cânte: „Ce-ar fi să-mi cânți tu mie un cântec de iubiiire”.

— Bună.

Mașa se răsuci și-l văzu pe Steklov.

— Salut, răspunse ea cu voce răgușită.

Gâtul i se încordase instantaneu, până la durere.

— Ești super. Steklov îi privea părul.

Mașa dădu din cap, nu era în stare să rostească un cuvânt.

— Nici prin minte nu-mi trecea c-o să te văd aici, spuse Steklov.

— Nici mie, stoarse cu greu cuvintele Mașa și își mușcă buzele.

Își împinse îndărăt, cu o înghițitură, lacrimile. O luase amețeala și-i venea să urle.

Mașa se extrase de sub fata adormită și se duse în bucătărie. Își lipi fruntea fierbinte de geam și izbucni în plâns. Un plâns amarnic, ca de înmormântare.

— Ce s-a întâmplat? auzi deodată o șoaptă.

Lângă ea stătea un puști în cămașă roșie, ținând compătitor un pahar cu apă în mână.

— Nimic, spuse Mașa, își șterse fața cu poalele tricoului și luă paharul. Mulțumesc.

Începu să bea. Gâtlejul i se contracta cu disperare.

— Dar parcă te-am mai văzut undeva, spuse deodată puștiul.

Mașa îl privi.

— Și eu te-am mai văzut.

Mașa oftă din rărunchi și respirația îi deveni mai lejeră. Gâtlejul încă o mai durea puțin, dar era deja un fleac. El îi întinse mâna.

— Vova.

— Mașa... Dar... Dar semeni cu Roma Iagupov de la Zdob și Zdub.

Vova încreți din nas și zâmbi cu zâmbetul acela pe care-l afișezi când auzi despre tine ceva de care ți s-a lehamățit, dar taci, pentru că vrei să plăci interlocutorului.

3

Anton se târî afară din apartament dis-de-

dimineață ca să meargă la pâine. Soarele apucase să se trezească înaintea lui și acum îi bătea vehement în ochi. Anton își strânse pleoapele, își frecă fața buhăită de somn și înjură cu jumătate de gură.

După ce cumpără o franzelă și patru sticle de bere, se întoarce și era cât pe ce să adoarmă în lift. Dar acolo putea a urină. În apartament dormeau claie peste grămadă cinci sau șase inși. Anton îl împunse cu piciorul pe cel mai apropiat – un puști blond și cârlionțat, în cămașă galbenă. Acela începu să se foiască și mormăi ceva.

— Oleg, îl chemă Anton, hai să bem, am cumpărat și o pâine.

Oleg-cârlionțatul căscă să-i trosnească fălcile și se așeză pe podea. După ce-și dezlipi ochii, îl privi cu mirare pe Anton.

— Dar ce-ai pățit la ureche?

Anton își atinse cheagul cafeniu de sânge de pe lobul stâng și constată nedumerit:

— Mi-au smuls cerceleul.

Trecură în bucătărie. Oleg puse ceainicul la fiert și căută în dulăpior după cafea, iar Anton se așeză pe pervaz și își aprinse o țigară. Oleg adulmecă aerul și privi peste umăr:

— O iei cu noaptea-n cap?

— Și ce? mârâi Anton, ascunzând pachetulul cu iarbă. Mâinile-i tremurau și îl scăpă pe jos. Se năpusti rapid să-l culeagă.

Oleg nu spuse nimic și se așeză, așteptând să fiarbă apa. Luă chitara și începu să zdrăngăne ceva. Anton se dezmetici, începu să îngâne stângaci ceva, nu știa cuvintele, de aceea se tot foia pe pervaz și mieuna:

— La, ta, la na, na. ei, ei.

Apoi își frecă nasul în care avea prins un inel și se interesă:

— Asta-i The Verve, da?

— Ashcroft, solo voce.

Ceainicul începu să șuiere și Oleg, după ce

așeză chitara pe un taburet, umplu două ceșcuțe cu apă fiartă, apoi amestecă în ele cafeaua.

— Eu nu beau, refuză grăbit Anton. O dau pe bere.

— Bea.

— Bine, bine. Mda. Dar ce-i? Stăteau la măsuță și beau cafea.

— Azi cântăm la Cocină, spuse Oleg.

— Te-ai dilit? Vineri cântăm.

— Dilit ești tu, azi e vineri.

Anton privi calendarul cu file detașabile, agățat lângă chiuvetă. Citi: „Marți”.

— Azi e marți, zise el și împunse calendarul cu degetul. Oleg privi fila.

— Citește data, tembelule.

„Optsprezece ianuarie”, se conformă Anton. Privi pe fereastră – în spatele ei se legăneau voios ramuri de arțar, foșnindu-și frunzele. Privi iarăși spre calendar. Deasupra datei era scris cu creionul: „Dima, te doresc”. „Cine-o fi Dima ăsta?”

își zise Anton.

Oleg încremeni brusc, cu ceșcuța la buze. Apoi ochii lui rotunzi se pironiră într-ai lui Anton.

— Ce-i? făcu acesta speriat.

— Azi avem seminar la rusă, mama mă-sii.

— Fuck! constată Anton. Sunt bătă. La cât e, la nouă, nu? Oleg încuviință din cap.

— Atunci, nu te mai opări, îl liniști Anton. E șapte jumate. În bucătărie intră o fată destul de ciufulită, cu fața șifonată și buzele umflate. Ochii-i erau buhăiți și părea că nu-și ștersese seara rimelul. Fata desfăcu o sticlă de bere și i se așeză lui Oleg pe genunchi.

— Reabova, spuse Oleg și o pișcă nepăsător de fund. Stai colo pe scaun, bine?

Sveta Reabova se ridică, privi nedumerită în jur, apoi se privi pe sine și începu să-și râcăie petele albe de pe tricou. Anton începu să necheze.

— Cu cine ți-ai pus-o aseară? o întrebă Oleg, aprinzându-și o țigară.

Își miji ochii, suflă fumul într-o parte.

— Cu Toha.

— Nu țin minte, recunosc sincer Anton.

— Ia mai du-te și-n mă-ta.

Anton lăsă expresia să-i treacă pe lângă urechi și se întinse după țigară, i-o puse Svetkăi între buze. Ea dădu aprobator din cap.

Ședeau tustrei și fumau în tăcere, iar Anton se chinuia să-și amintească ce făcuse în ajun. Mai ales cu Svetka. Apoi își aminti că astăzi au de cântat și începu să se gândească la asta. Își zise că ar trebui să se spele și se duse la baie, se închise acolo.

Oleg și Svetka stăteau și fumau. Svetka se uita la Oleg, Oleg se uita pe fereastră, la arțar. Svetka se gândea că mai bine și-ar fi pus-o cu Oleg. Dar Oleg nu avea nevoie de ea. Chiar dacă s-ar fi îmbătat până n-ar mai fi știut de el, Oleg tot n-ar fi regulat-o. Svetka își amintea că, la un moment dat, în timpul bairamului, îi spusese lui

Oleg: „Te iubesc”, iar el o privise ca pe proasta satului și se dusesese la bucătărie. Se așezase tot pe locul ăsta și fumase. Apoi stătuseră și cu Iulka Muhina, prietena Svetkăi, și Svetka se îmbătase, și toți băieții o regulaseră. Așa vrusesese ea. Ei și, i se rupea.

Anton ieși din baie, ud learcă și gol. Trecu în bucătărie, scotoci prin dulăpioare, se uită sub masă. Svetka îi privi spinarea costelivă, protuberanțele coloanei vertebrale. Acolo se rostogolea un dragon imens, cu coada solzoasă răsucită-n inele. Anton se îndreptă și Svetka văzu că are piercinguri pe ambele sfârcuri și în buric. „Super”, dădu Svetka aprobator din cap.

— Oleg, n-ai văzut prosopul? întrebă Anton.

— Doarme Sanea pe el.

Anton clătină din cap și intră în cameră. Peste un minut, de-acolo răzbătu urletul lui Sașka Berdîșev:

— Și eu sunt cel mai la modă! Și în mod sigur

sunt cel mai frumos!

Anton era tufă la gramatică. Stătea în bancă și se scremea să priceapă unde-n propoziție este subiectul și unde – predicatul. Apoi adormi. Îl trezi cu un ghiont Oleg, și Anton îi luă fițuica și se duse să răspundă. Citi tot ce apucase să scrie cu zece minute în urmă mâna lui Oleg și luă un „satisfăcător”. Calificativul de trecere odată luat, ieși pe culoar să fumeze. Pe lângă el trecu Naska Kulakova.

— Nast! o strigă Anton.

— Ce-i?

Ea se apropie încruntându-și sprâncenele și repezindu-și pe spate buclele brun-roșcate. Anton o trase spre el și o sărută pe buze cu disperare, ai fi zis că acuș-acuș îl podidește plânsul. Naska îl luă de după gât cu ambele mâini și îi spuse:

— Prost mai ești, Toha, Doamne, cât ești de prost.

Anton încuviință din cap, sufocat de un vâl

dens, trandafiriu, care-l trăgea în mrejele lui, îl aspira într-o bulboană voluptuoasă și amețitoare.

— De ce n-ai venit ieri? întrebă el cu voce răgușită, stingându-și țigara de perete.

— Să vin, de ce?

Naska accentuase cuvintele, și Anton amuți, nedumerit.

— Știi ceva, Toha, spuse ea din senin, ce-ai zice să fim doar prieteni?

— Adică? nu pricepu Anton. Mă părăsești, sau ce?

— Nu, nu, deși, da. Nu te părăsesc. Dar hai să fim doar prieteni.

Anton își scoase cu un gest mașinal o țigară din buzunar, și-o aprinse, trase în piept, abia după asta vorbi:

— Dacă așa vrei tu.

— Bravo, minunat!

Naska îl sărută țocăit pe buze, se răsuci pe călcâie și plecă.

— Nastea! strigă Anton, ca trezit din somn.
Ea se întoarce, nemulțumită.

— Cântăm astăzi la Cocină. Vii?

Naska nu-i răspunse și merse mai departe.
Anton se așează pe jos, se sprijini de perete și izbucni în plâns.

La Cocină era un fum să-l tai cu cuțitul, mirosea a băutură și, curios lucru, a liliac. Oleg era pe scenă cu chitara și cânta, aproape urla. Serioaga, basistul, era așezat pe un amplificator, bâțâia din picioare, capul ras îi strălucea. Anton izbea vehement tobele și zbiera cuvinte disparate. În stomac îi tuna, în cap îi persista un sunet. Își scutură capul încercând să scape de sunet, dar nu izbuti, și strânse până la durere bețele în mâini.

M-ai așteptat prea mult, ai obosit, te-ai mistuit, Eu am adunat și-am păstrat pentru mine minutele, M-ai părăsit, ai dispărut o vreme, Și-acum nu vrei, nu știu de ce, să te întorci...

Cânta Oleg, cu microfonul lipit de buze.

Te-ai regulat te miri pe unde, sunt gata să te iert, Nu-i sărutai pe ei, și nici pe mine, dar ce, Dar ce gândeai atunci, la pieptul altuia culcată? Mă ocărai, eu nu te las să trăiești, eu stric totul.

Prinse cântecul din zbor Anton.

Dar fără tine eu mă prăpădesc, Știi asta?

Nu știu să te păstrez, ce vrei.

Mă prăpădesc și gata, Nu zbura, dar tu-ți iei zborul.

Nu te-am păstrat, nu știu s-o fac, eu doar stric tot, rosti basistul cu uimire copilărească, de parcă făcea această descoperire chiar în clipa aceea și încă nu știa cum ar trebui să se simtă.

Pe Anton îl fulgeră brusc o durere în coate, parcă i le răsucea și i le rupea cineva ca unei găini fripte. Continuă să bată tobele mușcându-și buzele, dar nu mai cânta. Simțea un gust sărat în gură, își trecu mâna peste buze și privi uimit dunga întunecată. Oleg își întoarse capul spre el cu o expresie cumplită. Anton se grăbi să numere

cu bețele „un doi, trei” și porni să izbească în tobe:

Nu ai vrut să mă superi, ai plecat pur și simplu, Mi-ai spus că nu te-am iubit niciodată, Dar spune-mi, pe cine-ai mințit în clipa aceea, Nici tu nu credeai ce spunea-a-a-i, cântă el cu voce spartă.

Nici eu n-am crezut.

Reluă Serîi pe un ton convingător.

Umblai singură prin curți întunecoase, Eu nu eram cu tine, credeam c-așa e bine, Mi-am pus o ramă-n jur, și m-am mințit că nu e, Dar eu credeam, știam că-mi ești alături, șoptea Oleg, cu buzele lipite de microfon.

După ei, pe scenă a urcat următoarea formație, și ei s-au dus să bea. Serioga s-a îmbătat pe loc, Oleg privea scena cu ochi sticloși, bătând cu un deget tactul pe masă. Anton era treaz și se gândea la Naska. El se droga adesea, dar reușise totuși să compună câteva cântece, și toate –

despre Naska.

Și acum nu le putuse cânta. Nu putuse fizic, pur și simplu. Își aminti cum făcuseră ei dragoste lângă Oleg, care dormea, și cum după aceea făcuseră toată ziua haz că el nu văzuse și nu auzise nimic. Sau cum, odată, el înnoptase la ea, și vigilenta mamă a Naskăi intra din oră în oră în cameră. Naska stătea în pat, îngropată în așternut, iar Anton – pe canapeluță. Vorbiseră despre Beatles și despre Ruki Vverk! despre Pelevin și Tokareva, despre internet, câini, sex, cosmos, despre copilăria lor și a prietenilor lor, despre rude și votcă și despre trupa în care el atunci abia începuse să cânte. Fusese noaptea cea mai emoționantă din viața lui.

Lângă ei se așezară două puștoaice, păreau să aibă vreo cincisprezece-șaisprezece ani. Una dintre ele avea buzele rujate strident, dar tot se vedea că e minoră. Cealaltă era palidă, mărunțică, avea degete delicate și urechi transparente.

„Fani”, își zise Anton. Oleg începu să spună niște porcărele, dându-se mare dur, iar fetele îl priveau drept în gură. Pe Anton scena îl amuza. Fetița mai delicată îl privi la început uimită, apoi pe chipul ei se așternu o expresie venal-slugarnică și îl luă pe Anton de mână. Anton își trase mâna ca fript și sări de pe scaun. Oleg îl conduse cu o privire mâhnită, apoi se întoarse spre fete.

Anton ieși din club și o porni pe stradă, îndesându-și mâinile în buzunare. Mergea pe carosabil, pe lângă el treceau mașini claxonând cu turbare. Dar lui nu-i păsa. Era chiar mai bine să crape. Deja crăpase. Și acum zbura în țării, cu brațele tatuate larg desfăcute, cu capul dat pe spate, și lacrimile-i picurau, sclipind în lumina felinarelor ca roua dimineții. Cânta: „La-la-la, na-na, ei-ei!” și râdea, ca să nu izbucnească în plâns și să cadă. Se prinse de pervazul unei ferestre și fu lipit cu o izbitură zdravănă de un zid de cărămidă. Îl dureau sfârcurile și buricul – cerceii i

se încrustaseră în piele. Mirosea a pervaz ud și a mălin. Își dorea să bea. Își dorea să audă vocea Naskăi. Coti pe cea mai apropiată străduță, intră într-o cabină telefonică răpănoasă, cu geamurile sparte și cu un beculeț chior. Se scotoci prin buzunare, dar acolo nu găsi decât iarba învelită în hârtiuță, și începu să agațe cu degetele discul la plesneală. La început, două bipuri grave se pierdură în eter, apoi Anton auzi un tăcănit și o voce nemulțumită:

— Ce faci, vii?

— Am treabă, i se răspunse impertinent.

— Dar ce, îți pică rangul dacă vii? Trebuie să mă târăsc în genunchi în fața ta?

— Bine, bine, vin imediat, potolește-te.

Linia se întrerupse. Anton mai rămase acolo un timp, strângând receptorul la ureche, apoi îl puse cu grijă înapoi în furcă. Ieși din cabină privind neîncetat în jur, apoi o porni grăbit spre stație. Se răcorise. Se zgribuli din cauza vântului

care se întetise. Câteva picături de ploaie îi căzură pe nas și-l arseră ca niște bucățele de gheață. Bubui un tunet, apoi începu să plouă cu găleata. Anton înjură, își ridică gulerul și o luă la fugă spre stație. Autobuzul își închise parcă de-al dracului ușile chiar în nasul lui și plecă fâșâind. Anton scuipea în ciudat și intra sub copertină. Acolo stătea o femeie într-un impermeabil verde și privea drept înaintea ei. Anton se așeză la oarecare distanță și se gândi la Naska. Dar nu putea gândi. De parcă i s-ar fi închis o ușă care ducea spre creier. Anton scutură din cap, iar femeia mormăi, dezmeticindu-se parcă:

— O să mă duc. da, și ce dacă? și-o să-l scot din spațiu... las să stea la zdup, ticălosul, să se gândească.

Anton se ridică și plecă. Îl dureau coatele. Spinarea-i înghețase de ca și când i-o țintuia cineva cu privirea, și i-o tot țintuia, și i-o țintuia, i-o țintuia. Anton o luă spre o casă oarecare și, după

o clipă de gândire, intră în hol. Se așeză pe treptele reci și începu să-și răsucească un joint. Apoi își închise ochii, cuprins de beatitudine, și văzu un nor trandafiriu și vâcos. Gâtulejul i se strânse și-l năpădi o senzație de sufocare. Cineva îl înșfăcase de guler și îl lovea cu putere în cap cu ceva greu. Anton își deschise larg, preț de o clipă, ochii și văzu în fața lui o mutră roșie și unsuroasă, niște mustăți și o chelie.

— Drogatul dracului, șuieră mutra cu voce de bas.

Anton se sperie și în aceeași secundă simți cum îi sunt smulse urechile, începu să țipe smucindu-și gâtul, și sângele îi năvăli în gură. Se înecă și căzu, înfundându-se în vâlul trandafiriu.

Își veni în fire într-o băltoacă, pe niște moloz. Zăcu așa o vreme încercând să înțeleagă ce se petrecuse, apoi își pipăi capul. Ceafa îi era lipicioasă, iar urechea stângă îl ardea și atârna ca un jeleu, de pe flendurile ei picura sânge. Anton se

ridică și plecă sprijinindu-se de zidul zgrunțuros, se îndreptă de spate și o porni îndărăt.

Ploaia bolborosea monoton în canal.

4

Dinspre fereastră adia o boare fierbinte, verdeața mustoasă care acoperea curțile se reflecta în geam. Mâța grăsană, care până atunci zăcuse calm și pașnic pe pat, se întinse, umflându-și burta pufoasă, și o privi în scârbă pe Galea. Galea își privi mâța la fel, iar mâța își întoarse capul cu un aer îngândurat. Difuzoarele instalate pe masă bubuiau ritmic, în cameră se revărsa: „So give me coffee and TV, be history...” Galea clipi des, dar tot simțea înțepături în ochi. Soarele, abia răsărit, își revărsa insuportabil strălucirea proaspătă, și Galea își strânse pleoapele, înjurând. „I’ve seen so much, I’m going blind and I’m brain dead virtually”. Stătuse toată noaptea pe chat, de-

asta capul îi trosnea și-i plesnea. Făcuse însă cunoștință cu trei puști, numai că acum Galea n-avea chef să vadă pe nimeni. Nu voia să meargă te miri pe unde, să-i aștepte, să le vorbească despre ea, să le asculte biografia. Galea ieșise de pe net și rămăsese așa, așezată pe scaun. Apoi gonise din pat mîța, care apucase să adoarmă buștean, și se prăbușise instantaneu în somn. Grăsana, folosind prilejul, îi morfolise la început în joacă picioarele, îi stătuse apoi un timp pe cap, după care se întinsese alături și adormise la loc.

Galea visă că sare de pe o clădire pe alta, ca în *Matrix*. I se tăia respirația și în momentul zborului inima îi îngheța de spaimă. Se trezi la ora patru, când soarele încingea aerul și pârjolea frunzele, silindu-le să-și risipească mireasma dulceagă. Galea își aminti visul și-și spuse: „Cresc, înseamnă”.

Galea Romanova nu avea de ce să mai crească – cu acel un metru optzeci al ei își domina

colegele de an, ba chiar și colegii. Nu voia să devină manechin, bănuind, și pe bună dreptate, că nu ar putea suporta restricțiile culinare și alte particularități ale vieții de manechin. Nici baschet nu voia să facă, pentru că nu-i plăcea baschetul. Încă pe când era în liceu, mingea grea și prăfuită care tot zbura drept în nasul Galei și i-l spărgea, umplând-o de sânge, îi tăiasse, la propriu și la figurat, orice chef de baschet și de orice alt joc cu mingea.

Așa încât înălțimea Galei nu-și găsisese utilizarea. Pentru că, din cauza ei, nici bărbații nu dădeau grămadă, preferând fetele mai scunde. Dar Galea nu se strofoca prea tare pe chestia asta, obișnuită fiind încă din copilărie să se mulțumească cu doi-trei prieteni, ceilalți fiindu-i „simple cunoștințe”.

Sună telefonul, grășana mârâi ofuscată și plecă să facă pipi, iar Galea ridică receptorul.

Era Steklov, voia să știe ce mai face. Galea îl

iubea pe Steklov așa cum își iubea mătă-grăsana. Era vesel și plăcut (mătă nu era veselă și plăcută, dar o unea de Steklov statutul de ființă dragă – pentru că nici pe mătă, nici pe Steklov Galea nu-i iubea „ca pe un băiat”). Se sunau reciproc, uneori se întâlneau pe Dig și mâncau înghețată. Steklov îi povestea despre viața lui, Galea – despre a ei. Mergeau unul la celălalt la zilele de naștere, se duceau împreună la cursuri și făceau schimb de mesaje pe mail. Galea observase că unele dintre colegile ei de an (Steklov era cu doi ani mai mare) erau înamorate de Steklov, și asta i se părea nostim. În general, ei multe i se păreau nostime.

— Ți-ai scris referatul? se interesă Steklov.

— Nu... Am stat pe chat. Dă-l încolo, o să-l scriu...

— Hai să ți-l pasez pe-al meu.

— Dar tu la ce profă-l ai?

— La Lopuhova.

— Păi și eu tot la Lopuhova îl am. Dar ce,

crezi că s-a sclerozat? O să se prindă.

— Mai modifică-l și tu pe ici, pe colo.

— Nuu... se văicări Galea. Pașa, mi-e așa o lehamite! Habar n-ai tu ce lehamite mi-e!

— Ba am, zise sceptic Steklov. Precis n-ai dat nici engleza.

— O s-o dau. Mai am trei zile-n cap până la engleză! Pașka! Hai să ieșim undeva, bine? Mi-e urât.

Steklov rămase un timp pe gânduri, apoi spuse încurcat:

— Păi. Azi. azi am cunoscut o fată. Azi merg cu ea. Iartă-mă, Galea. Ieșim altă dată, bine?

— Mmm? Ce fată?

— Una mișto. E deșteaptă, frumoasă și o cheamă Dașa.

— Sunt nebună de fericire! rosti Galea cu voce mormântală.

— Galea, nu te supăra! insistă Steklov.

— Nu mă supăr, îi promise Galea. La

revedere, dragule.

— Toate bune!

De la toaletă se întoarce grăsansa, se așează pe masă și-și pironi privirea în perete.

— Pis, pis, o chemă Galea.

Mâța își întoarce alene capul, clătină din el – adică, după cum vezi, ți-am apreciat entuziasmul – și pironi iarăși peretele cu privirea. Apoi se năpusti brusc înainte, înșfăcă un păianjen și îl înfulecă pe loc, strâmbându-se dezgustată.

— Dar ce-ai, n-ai destule vitamine? urlă Galea la ea.

Grăsansa se stropși și o mușcă pe Galea de-un picior, apoi se depărtă spre balcon și se așează acolo pe balustradă, așteptând ca Vanecika, vecinul de șase anișori, să-și întindă mâna ca s-o mângâie, iar ea să zgârie și să muște mâna aceea. În sinea ei, grăsansa se credea, probabil, câine. Sau cal.

Galea se așează la computer, dar n-avea chef

să intre pe chat, așa că-și verifică mail-urile. Avea trei mesaje de la fan-clubul Foo Fighters, unul de la o amică din Israel și unul de la Pașa Steklov. El scria: „Soare:) am luat trei la literatură. O să-mi alini durerea? Ha-ha!:) sâmbătă pe Dig e concert, mergem dacă vrei. Așa că totul e-n regulă, fă-te mâine la decanat cu un ram, trebuie doar să dai un clic. OK? asta-i tot, pa, Pașa:~)”.

Galea zâmbi chinuit și-și zise că ar trebui totuși să meargă la întâlnire cu cei trei puștani. Îi chema Neo, WildWildDen și Busta. Iar pe chat Galea era Cleo. Până și Steklov i se adresa uneori astfel la facultate. Iar cei din jur nu pricepeau de ce spune el: „Salut, Cleo!”, și Galea-i răspunde: „Bună, Pepper!” Fetele îndrăgostite de Steklov se uitau chiorâș, nemulțumite, ele îi spuneau lui Steklov Pașa sau Pavlik și n-o plăceau pe Galea.

Grăsana veni de pe balcon, se pisici pe lângă Galea și adormi pe genunchii ei. Pe mătă o chemase cândva Murka, nume banal pentru o

pisică, dar nimeni nu și-l mai amintea, toți îi spuneau, simplu, „Grăsana”. Grăsana nu protesta.

5

Mașka Nikonova ieși din toaletă și o porni spre vilă, aranjându-și șortul. Afară mirosea a fum și a șașlîk. Aerul era ușor și proaspăt, țânțari nu țiuiau, puf nu zbura, ce mai, raiul pe pământ. Mașka o luă spre grătar și tresări. Lângă grătar, cu spatele la ea, stătea proțăpit Steklov, care stropea șașlîkurile cu vin îndoit cu apă, dintr-o sticlă de plastic boțită. Sub pielea spatelui gol jucau mușchii aproape de copil, își suflecaser jeanșii negri, și asta ar fi arătat destul de caraghios dacă ar fi fost vorba de un altul, și nu de Steklov. Dar era vorba de Steklov – și el era, ca întotdeauna, firesc. Își încălțase sandalele pe piciorul gol și învârtea frigăruile.

Mașka rămase un timp ținută locului, apoi

se depărtă și se așază pe un scăunel pliant. Ședea pur și simplu. Ce, n-ai voie să șezi? Totul se sfâșia în stomacul Mașei și zbura în jos, până-n călcâie, înghețând acolo.

Steklov fredona ceva pe sub nas, mișcând din solduri. „O fi gay”, își zise Mașka. Stătea și privea spinarea lui Steklov, îi privea buclele și fundul. Frumos. Steklov o atinse cu o privire piezișă și se întoarse la loc. Mașka privi încordată într-o parte, spre o tufă de coacăz.

Steklov se întoarse din nou, dar mișcările lui trădau deja stinghereala. Ca să nu se simtă prost în cătarea privirii Mașkăi, începu să fredoneze iarăși, încetișor, niște melodii. Mașka prinse cu vârful urechii: „Sweat baby sweat baby sex is a Texas drought”. După o bucată de vreme, Steklov vorbi așa, ca-n spațiu:

— Șașlîkurile sunt aproape gata.

Se adresase nu Mașkăi, ci așa, parcă sieși.

— Acum le întoarcem ultima oară.

Mașkăi i se tăie respirația - omul pe care îl iubea și îl detesta cu atâta patimă îi vorbea, și încă atât de blând, cu tandrețe aproape. Mirosul de carne friptă îi gădila nările.

Steklov ridică o frigăruie, se întoarse spre Mașka și rosti la fel, spre niciunde:

— Cred că sunt gata.

Mașka nu se clinti din loc, cu privirea lipită de tufa de coacăz. Simți brusc cum se întoarce îndărăt, la fragmentelul acela din viața ei, în care totul fusese disperare, întuneric și pustiu, în care se lovea întruna de pereți umezi și cenușii și țipa, dar glasul-i suna înăbușit sub bolțile cutiei de piatră. Își dădu la o parte părul de pe frunte, dar el lunecă la loc și începu să i se legene prin fața ochilor, dându-i Mașei un aspect de băiat chipeș. Steklov o privi, cu frigăruia în mâini. Apoi o puse la loc și rămase o vreme nehotărât lângă grătar, și ochii lui negri lunecară peste Mașa. Ea ședea cu ochii ațintiți în pământ. Steklov se apropie de

Maşa şi se lăasă pe vine în faţa ei. Maşkăi i se tăie răsuflarea simţindu-i mirosul şi căldura, apropierea şi privirea. Steklov tăcea, neştiind ce să spună. Zise, în sfârşit:

— Ce-i cu tine?

— Nimic, răspunse Maşka abia reţinându-şi lacrimile, după care izbucni într-un plâns cu suspine şi-i porunci: Pleacă!

Steklov nu se urni din loc.

Din vilă ieşiră Saşka Berdîşev şi Galea Romanova, aduceau farfurii cu roşii şi castraveţi. Maşka sări brusc din loc şi îl privi speriată pe Steklov, care se depărtă şi el brusc, iar Maşka citi în ochii lui, pe lângă sperietură: „Fuck”.

Saşka, Steklov, Galea Romanova, Maşa şi încă şapte inşi stăteau în jurul focului şi mâncau şaşlîk, beau bere şi votcă. Dar, între noi fie vorba, se putea spune şi invers: beau bere şi votcă, dregându-le cu şaşlîk. Trosneau vreascurile şi castraveţii, Liona Petrov îşi pătase cu suc şi

semințe de roșii tricoul pe care scria „How much is the fish”. Mașka se așezase în așa fel încât să nu-l vadă pe Steklov, iar el spunea bancuri și făcea glumițe, stârnindu-le Galei Romanova și Iulkăi Muhina crize isterice de râs. Naska Kulakova nu râdea, îl privea pe Steklov cu un fel de indiferență atentă, și el se ciocni de privirea ei. Oleg și Sașka Berdîșev cântau încetișor: „Dar dacă am în buzunar un pachet de țigări se cheamă că nu-i totul pierdut pe ziua de azi”. Svetka Reabova le ținea isonul, ceea ce-i stârni o grimasă Marinkăi Travkina. Apoi Steklov amuți și cântară cu toții: „Ce-ar fi să-mi cânți un cântec de iubi-i-ire”. și „Tu în doar două ceasuri m-ai uitat, și nici măcar nu-ți amintești ce a fost ieri”. De foc se apropie mâța Galinei și încercă să-l muște feroce pe Kosteia Patrușev, dar acesta i-o aruncă abil lui Liona Petrov, în care mâța își înfipse ghearele, și le trebui ceva vreme să i le desprindă. După ce i le desprinseră, mâța se frecă șireată de Svetka

Reabova și o mușcă din tot sufletul de deget, după care o luă la goană.

Mașka se ridică ușurel și se duse mai întâi la toaletă, apoi ieși pe portiță și o luă spre râu. Era deja cam răcoare, dinspre râu adia un aer proaspăt. Aerul se răcea în plăci, mai sus era încă dens și cald, iar lângă pământ era deja rece, și Mașkai îi înghețară picioarele. Se duse pe mal și se așeză pe o piatră, aruncându-și adidașii și adunându-și picioarele sub ea. Amurgul clar, răcoros, luminat de o dungă aurie la orizont, o îmbrățișă și o legănă, de pe celălalt mal veneau fum de sobe încinse și voci de prichindei, plescăit de pești și lătrat de câini. După un timp, auzi în spatele ei pași precauți și, un minut mai târziu, cineva se așeză alături de ea. Mașa își întoarse capul și văzu buclele lui Oleg, aurii în ultimele raze roz-pal ale soarelui în asfințit. El își extrase de după ureche o țigară și și-o aprinse, privind spre râu. De pe malul celălalt se auzi limpede:

— Kolea, treci acasă!

— Acușica.

Oleg zâmbi și o privi pe Mașka. Zâmbi și ea. Apoi au rămas o vreme așa, în tăcere, privind apa încrețită de vălurele și ascultând sunetele care răzbăteau până la ei de pe malul celălalt. Claxonă o mașină, câinii începură instantaneu să latre vehement și vesel, răzbătu țipătul cuiva, apoi un hohot de râs, o voce de copil declară: „Nu vreau așa!” O mașină începu să huruie, câinii care abia se potoliseră se porniră să latre iar, la unison, dar amuțiră imediat. Se auzi un „Muuuu” trăgănat, apoi un plescăit de apă și țipătul unei femei:

— Kolea, ieși numaidecât din apă!

Oleg își zvârli cu un bobârnac chiștocul într-o parte, își scoase cămașa și i-o puse Mașkăi pe umeri. Se apropiară de ei doi câini: unul mare, lăptos, cu un bot larg și blajin și ochi lingușitori, celălalt – jigărit, șturlubatic, de două ori mai mic decât însoțitorul lui, cu urechile ciulite și o

expresie șmecheră pe botul delicat și catifelat. Câinele cel blajin se așază mai la o parte, în vreme ce șturlubaticul se apropie cu un aer preocupat de Oleg și de Mașka, le împune mâinile cu botul și le adulmecă buzunarele. Oleg scoase din buzunar doi biscuiți înveliți în hârtie și-i întinse șturlubaticului unul. Acesta îl apucă cu dezgust și îl înfulecă. Oleg aruncă al doilea biscuit câinelui blajin, și acela dădu recunoscător din coada încâlcită. Șturlubaticul se îndepărtă imediat, după el și blajinul. Mașka izbucni în râs. Și Oleg pufni și-și netezi părul.

— Ai ciulini în păr, observă Mașka. El își roti ochii.

Mașka îl trase spre ea de o şuviță de păr și începu să-i smulgă ciulinii din bucle. Oleg se strâmba și se văicărea teatral, de fapt, nu întotdeauna teatral. Mașka îi scoase ultimul ciulin. Oleg își înălță capul și se privi unul pe altul de foarte aproape. Mașka simți un dulce frison

privind buzele și ochii de felină ai lui Oleg. El îi zâmbi prietenos și se așeză ca mai înainte. Mașa fixă și ea cu privirea apa, dar capul deja îi plutea în nori și urechile-i ardeau. „Ce-i cu mine, dracu' să mă ia?“, gândi ea speriată, adunându-și genunchii la piept și cuprinzându-i strâns cu brațele, încercând parcă să se facă mai mică.

Pe potecă se auziră voci și râsete și de mai se apropiară Kostea Patrușev și Iulka Muhina.

Iulka exclamă bucuroasă:

— Oleg! Apoi, la fel:

— Mașka!

— Salut!

Kostea se așeză alături de Oleg, iar Iulka alături de Mașa.

— Închipuiți-vă, Serîi s-a îmbătat iar și s-a încuiat în toaletă, anunță vesel Iulka. Ce haios! E ceva de groază! Ați pierdut tot!

— Am pierdut? făcu Oleg izbucnind în râs. Serîi face asta în fiecare zi, se poate spune deci că

azi am făcut o pauză din cotidian.

Maška zâmbi, iar Iulka întrebă:

— Dar Toha unde-i?

— Nu știu, ridică Oleg din umeri. A spus că vine dacă poate.

— Dacă trece examinarea aia tâmpită pentru pregătire militară, ricană Kosteia.

— Îhî.

— Bietul Toha! Dacă-i vede Baranov inelele și tatuajele, îl termină.

— Să sperăm că nu.

Oleg îl privi cu coada ochiului pe Kosteia și găsi că tipul e haios.

— Pe tine nu te-a terminat, și ai și tu un tatuaj pe piept, știu eu. Și pe-o tâmplă.

— Și ce dacă? Ce dacă? Pe tâmplă nu se vede! sări Kosteia și pe toți îi înveseli graba cu care ripostase.

— Arată-mi-l pe cel de pe piept! ceru Iulka.

Kosteia își trase îndatoritor tricoul peste cap

și Mașka văzu un bot de tigru, sub care era scris „It's not my problem”. Pesemne intenția fusese ca mutra tigrului să pară fioroasă, dar Mașkăi expresia fiarei i se părea cam nătăfleață. Kosteia se îmbracă la loc, satisfăcut.

— Super, super, aprobă Iulka. Dar a lui Anton e mai kinky. Au stat așa o vreme în tăcere. Apoi, fără să se fi înțeles în prealabil, se ridicară cu toții și o porniră fără grabă spre vila Galei. De nu se știe unde țâșniră Șturlubaticul și Blajinul și alergară alături de ei, dând ritmic din coadă.

În curtea vilei focul era pe cale să se stingă, toți ceilalți erau în casă și se dedaseră cu pasiune jocului de cărți.

— Jucăm gajuri! aruncă Liona în pauza dintre două „ham-ham”-uri, trecând în goană pe lângă ei.

— Eu vreau pe dezbrăcatele! declară Kosteia.

— Dezbracă-te! îl sfătuiră amabil cei din casă.

În casă atmosfera era plăcută din cauza luminii care scălda pereții într-o nuanță gălbuie.

— Hai să jucăm învârte-sticla! propuse Svetka Reabova.

— Hai! o susținu, surprinzător, Iulka, luând loc lângă Steklov.

— Dar dacă se poate, nu pe sărutatele, spuse Liona gâfâind. Să zicem, pe asta... ăă... pe făcut sex.

— Super! zise Marinka Travkina și îl privi pe Steklov, care dădu afirmativ din cap, cu prefăcută seriozitate.

— Hai! se înfierbântă Oleg.

Votară pe loc cu toții „pentru”, încercați de un ciudat amestec de teamă și poftă de risc.

Aduseră o sticlă de bere, se așezară în cerc în jurul mesei.

— Și dacă pică fată cu fată, trebuie să facă. la fel? întrebă Galea, privind neliniștită sticla.

— Nu, numai dacă vor ele asta.

Dădură drumul la radio. „Crazy. I’m so into you!” bubui înăbușit în toată vila. Kosteia învărti sticla. Stomacul Mașkăi paraliză, doar inima îi bătea undeva în cap.

— Svetka. și Marinka! anunță Kosteia. Ei, cum e, sunteți gata? O faceți?

— Nu, mulțumesc, spuse Marinka, privind pieziș spre Svetka.

Kosteia învărti din nou sticla. Oleg începu să se foiască în scaun, iar Liona strănută subit și toți tresăriră, pentru că nervii tuturor erau încordați și ai fi zis că zbârnâie.

— Pașka. și Oleg!

— A, nu, sunt contra, se disocie Steklov de Oleg. Azi nu-i ziua ta norocoasă.

Toți nechezară ușurați. Kosteia învărti iarăși sticla și anunță bucuros:

— Oleg și Mașka!

— Ohoho! îi scăpă lui Steklov.

Mașka îl privi pe Oleg cu un zâmbet confuz.

— Mergeți sus! le porunci Naska și, scotocind în gentuța-banană agățată la brâu, scoase un prezervativ. Și ca să fie totul cinstit, vă prezentați înapoi cu ăsta.

— Folosit, îi suflă Liona.

— Îhî!

„Interesant, era cauciucul pentru Toha...”, își zise Oleg și se ridică. Mașka, la fel. Urcară la etaj și închiseră ușa. Camera era întunecoasă și prăfuită și domnea în ea o liniște nefirească. De jos răzbătea „You drove me crazy!” Mașka stătea în picioare, dezorientată, în fața lui Oleg, el se așezase pe pat și tăcea. Apoi el vorbi:

— Ei. ce-o să facem?

— Nu știu, spuse Mașka ridicând din umeri.

— Cam idioată chestie.

— Da.

— Tu vrei?

Mașka ridică din umeri, Oleg oftă:

— Și eu la fel.

Maşa se așeză lângă el, se simțea îngrozitor de jenată. Oleg o privi cu coada ochiului și rămase nemișcat. Apoi propuse:

— Păi... hai măcar să ne sărutăm, totuși...

Mașka ridică iarăși din umeri și o cuprinse brusc frisonul acela, ca mai înainte, pe mal. Se întoarseră unul spre celălalt și se sărutară pe gură. Oleg era atent la propriile senzații și oftă. Rămaseră așezați așa, în tăcere. Mașka zvâcni brusc și ieși în goană din cameră, tropăi pe scări în jos și trânti ușa. Oleg se ridică, nedumerit.

Mașka alerga pe cărare, lacrimile o sufocau, aluneca pe iarbă și-și zgâria mâinile în tufe. Cărarea o conduse la mal. Apa vineție se legăna maiestuos, era liniște, doar când și când se auzea câte un plescăit sau un câine lătrând. Mașka se așeză pe o bârnă care slujea drept bancă pentru pescari și-și cuprinse capul în mâini. Încerca să înțeleagă ce anume se petrecuse, înțelegea că, în fond, nu se petrecuse nimic, dar urechile și obrajii

îi ardeau, și-n fața ochilor îi apăreau când Oleg, când Steklov.

— Fac ceva pe voi toți! șopti disperată Mașka.

Se auzi o respirație zgomotoasă. Mașka îi zări pe Șturlubatic și pe Blajin, stăteau lângă ea și dădeau din coadă, zâmbind cu boturile lor negre, cu limbile scoase.

Mașka se întoarse după două ore, înghețată, cu ochii roșii și umflați, cu șortul plin de păr de câine. În vilă dormeau deja cu toții. Ea păși ușurel, zări un loc liber lângă Iulka Muhina, se culcă acolo, alungând în prealabil mâța. Aceasta nu se opuse, ba nici măcar nu încercă să o muște feroce pe Mașka, dimpotrivă, începu să toarcă și se cuibări la picioarele ei, fără să reacționeze la prezența părului de câine.

— N-am mai jucat, șopti brusc Iulka. Am început să jucăm pe sărutatele, dar pe urmă tot la gajuri am ajuns.

Mașka dădu din cap și Iulka se întoarse, zâmbind, spre perete și adormi.

Mașka privi în jur – toți dormeau, respirând zgomotos. Galea Romanova îl îmbrățișa pe Kosteia Patrușev, iar Marinka Travkina – pe Oleg. Chiar în fața Mașkăi, pe dușumea, pe niște scurte îmblănite de oaie, dormeau Steklov și Sașka Berdîșev. Steklov strâmba din nas în somn, răsufla sacadat pe gura copilăros întredeschisă. Își pusese o mână sub obraz, și în clipa aceea era parcă un copilandru de doisprezece ani. „Prostul”, își spuse Mașka și-și închise ochii.

Era pe punctul de a ațipi când auzi deodată o bătaie precaută în ușă. Ascultă cu atenție. Toți dormeau. Se auzi iarăși bătaia în ușă. „Knock, knock, Neo”.

Mașka se sculă și porni spre ușă. Intră în vestibul și trase ivărul.

În prag era Anton, înfășurat într-o scurtă impermeabilă, prea largă pentru el.

— Bună, zise Maška, perplexă.

— Salut, răspunse Anton cu glas scăzut.

— Intră.

Anton clătină cu gravitate din cap și intră, pășind cu grijă. Maška închise ușa și intră în cameră. Se culcă din nou lângă Iulka Muhina.

Anton privi în jur. Pe vechea canapeluță dormea Naska, înfășurată într-o pătură. El păși tiptil într-acolo, apoi se culcă alături de ea și o îmbrățișă precaut. De parcă s-ar fi temut că se va trezi și îl va alunga.

„Ce-i cu ritualurile astea?” se minună Maška.

Naska începu să se foiască, se întoarse și, brusc, deschise larg ochii. Ea și Anton stăteau atât de aproape unul de altul, încât buzele li se atingeau. El își pierdu capul definitiv, tot restul corpului i se încordă. Naska îl privi un timp nedumerită, dar când Anton o sărută, se dezmetici.

— Nu face asta, Toha.

— De ce? șopti el fierbinte și tânguitor.

— Acum suntem prieteni.

— Și ce dacă?

— Prietenii nu fac asta.

Anton vru s-o întrebe ce fac în cazul dat prietenii și dacă există oarece reguli de conduită pentru prieteni, poate sunt scrise pe undeva? În loc de asta însă, piui:

— Te iubesc.

Naska se strâmbă și se depărtă cu grijă de el.

— Toha, înțelegi tu, mie îmi place alt băiat.

La început, Anton nu înțelese, dar când sensul ajunse la înțelegerea lui, avu senzația că zboară undeva în jos, în noroi, agățându-se de pereții de beton ai unui puț. Naska îl privea. „Ca un prieten”.

— Cum așa, de tot? întrebă Anton sufocându-se.

— De tot.

— Pentru totdeauna?

Naska dădu afirmativ din cap.

— Și eu? Eu ce să fac?

Disperarea începu să-l absoarbă, Anton încerca să se agațe de ceva, dacă Naska ar spune măcar ceva. ceva dătător de speranță, ar fi o ieșire. Dar mâinile-i alunecau, nu găseau nici cel mai mic ciot de care să se agațe.

— Nu știu ce să faci.

De parcă i-ar fi retezat mâinile cu toporul.
Tros - și gata!

— Bine, dar tu... exclamă Anton și amuți.

Ar fi vrut să spună că Naska e cel mai prețios avut pe care îl are, că numai ea îl cunoaște și îl înțelege, că nimeni niciodată nu-i va lua locul, pentru că Dar vorbele i se împotmoliră în gât. Și Naska i le putea citi doar în ochi. Dar ea nu voia asta.

Anton suspină sacadat. Își lipi buzele de umărul Naskăi. Îi șopti:

— Fără tine mă prăpădesc.

— Dar mă ai. Ca prieten.

Naska îl mângâie pe păr. Cu grijă, de teamă să nu-i dea speranțe.

— Promiți?

Naska îl privi în ochii larg deschiși, de culoarea chihlimbarului, cu gene umede, și spuse:

— Promit.

Era jurământul lor cel mai cumplit. Și Anton se simți mai bine. Nu mult mai bine. Dar, oricum. El coborî lunecând de pe canapeluță – prietenii nu dorm împreună (cine-o fi zis tâmpenia asta?) și se așază pe podea. Îl înțepau umerii izbiți de beton. I se uscaseră gâtleele. Stomacul, în zona plexului, era parcă apăsător de pietroaie – și totuși, în el pulsa „dar mă ai. mă ai”. „O să mă prăpădesc”, gândi Anton. Așteptă ca Naska măcar să-l mângâie pe cap, dar ea se întoarse și-și închise ochii. Prietenii nu se mângâie unul pe altul pe cap. Dracu' știe atunci ce fac în general prietenii.

Samson duhnea a hrană pentru câini. Svetkăi mirosul ăsta îi făcea greață. Mai ales dimineața, când o împungea cu botul în față, după care o lingea cu limba lui lungă și rozalie, de parcă ar fi frecat-o cu o cârpă. Blana lui Samson mirosea și ea acriu, încât dimineața Svetka se sufoca pur și simplu.

Telefonul începu să sune. Samson urlă fericit și se porni să latre aprig. Fără să-și deschidă ochii, Svetka trase receptorul din furcă și și-l lipi de ureche.

— Alo.

— Eu sunt.

— Salut.

— Salut. Ți s-au cărat babacii la serviciu? Sverka dădu afirmativ din capul înfundat în pernă.

— Îhî.

— Vin imediat.

— Îhî.

În receptor se auziră păcănituri sacadate. Svetka vârî receptorul sub pernă.

Trebuia să se târâie afară din pat, să se spele pe dinți și pe față. Ora șapte... Colocviul la literatură universală e la douăsprezece. Ar fi putut dormi până la zece, dar era greu să-i explici lui Serîi că e mai bine să dormi decât să te regulezi.

Svetka se lăsă să lunece pe podea. Samson începu să dea bucuros din jumătatea lui de coadă. Pe când era pui, crezuseră că e terrier negru și-i tăiaseră coada. Cu trecerea timpului se vădise că Samson e un fel de ogar german, dar nu-i mai putuseră coase coada la loc.

Nu era apă caldă. O dureau dinții. În gură îi persista gustul pastei de dinți indigene Signal. Pe după urechi păru-i stătea zburlit în toate direcțiile, iar pe frunte-i stătea lipit compact. Svetka și-l netezi cu apă. Apoi își pulveriză pe gât apă de colonie și se dădu pe obraji și pe buze cu cremă

antirid. Alta n-avea.

Nici mic dejun n-avea. Restul de cafea și-l făcuse mama în ajun, atunci când tata plecase trântind ușa în așa hal, de-ai fi zis că vrea s-o facă fărâme. Lângă găleata de gunoi era castronul de aluminiu al lui Samson, cu resturi cafenii uscate pe margini. Mama uitase ieri să bage salamul în frigider, și acum avea o nuanță verzuie. Dar Samson îl hăpăi cu plăcere.

Svetka luă o franzelă și trecu în living. Se așează în fața televizorului. Îl porni pe canalul cinci, acolo avea MTV-ul. „Mare petrecereeee-i acasă la DeȚi!” Svetka începu să ciupească și să mănânce franzela.

Îl cunoscuse pe Serîi la admitere. Fuseseră împreună la lucrarea scrisă. Apoi stătuseră împreună la coadă la examenul de istorie. Serîi purta o cămașă albă, era palid precum cămașa aceea, și era chel. În sensul de ras în cap. Capul îi era indecent de golaș și rugos. Serîi uitase să-și

aducă pix, și Svetka îi dăduse pixul ei de rezervă. Nici că i-l mai înapoiase vreodată.

Svetka nu luase examenul și fusese nevoită să plătească pentru studii. Maică-sa turbase de furie.

Serîi obținuse cincisprezece puncte și luase examenul. Stătea pe trepte și fuma. Parcă nici nu se bucura. Svetka stătea lângă el și era îngrozitor de tulburată.

— Cum te cheamă? o întrebase Serîi.

— Sveta. Reabova.

— Pe mine – Serîi.

Tot acolo, pe trepte, îl cunoscuseră pe Oleg – el făcuse paisprezece puncte. Și el era „admis”. Apoi aflaseră că Oleg e fan al formației Oasis. Serîi era și el înnebunit după Oasis. Svetka nu știa ce-i aia, dar se declară și ea fan Oasis. Oleg o privise atunci cu interes, și Svetka îi văzuse ochii – limpezi, aurii. Și buclele îi erau aurii. Nenorocitul.

Apoi Oleg și Serîi o conduseseră până în

stație și o urcaseră în autobuz. Iar ei doi se duseseră la o bere. Ca să sărbătorească întâlnirea istorică – sigur, la vremea aceea încă nu știau că este istorică. Fusesse doar un pretext.

Peste o lună își alcătuiseră deja propria formație și începuseră să cânte în doi la subsolul imobilului în care locuia Serîi. Serîi era basist, Oleg – chitarist. Compuseseră atunci un cântec totalmente țicnit, pe care-l cântau peste tot. „În praful roz se prelinge apa, respiră din adânc, și venele ți se vor sparge. Nicicând a mea tu nu vei fi, nicicând al tău eu nu voi fi!” Cu cântecul ăsta deveniseră starurile tuturor bairamurilor posibile, iar Svetka era mândră că, până una-alta, era singura care-i cunoștea „atât de îndeaproape”. Și, în plus. se înamorase de Oleg.

Ora opt. Svetka se duse la baie și-și pudră obrazii. Începu să-și machieze ochii cu dermatograf. Avea ochi de un verde pal, cu gene spelbe. Îi era somn. Serîi tot nu se arăta. După ce

se rujă, Svetka începu să facă ordine. N-ar fi vrut ca Serîi să vadă dezordinea din casă. Voia ca Serîi s-o considere zână.

Oleg nu-i răspundea cu aceleași sentimente, de altfel, Svetka nici nu-și permitea inițiative în direcția asta. Până una-alta. Când însă începu să vadă buclele lui Oleg pretutindeni, când băgă de seamă că din statutul de „prietenă a formației” devine treptat „doar o colegă de an”, hotărâse să ia frâiele în mâini. La cursuri stătea tot timpul lângă Oleg, el o conducea până-n stație. Dar după acel „Salut – Salut” nu se petrecea nimic. Svetka se consola cu gândul că Oleg e ocupat cu formația și cu studiul. Cu formația, da, cu studiul însă – ha-ha, vezi să nu.

El și Serîi au dibuit un baterist, un fumător înrăit, tot numai piercing și tatuaje. L-au găsit în ultima bancă. Era Anton. Cu Anton treburile le-au mers mai bine, curând au început să fie invitați să cânte prin cluburi. Au devenit mari duri. Iar pe

Svetka, firește, au uitat-o. Măcar că nici înainte n-o prea băgau în seamă.

Apoi toată formația fusese la un bairam acasă la Anton. Svetka se îmbătase și se hotărâse. Se așezase lângă Oleg și-i spusese, plonjând parcă într-o bulboană:

— Oleg. Eu. Eu te iubesc.

Oleg o privise descumpănit pe Svetka. Ea aștepta. El se ridicase și se dusesse la bucătărie să fumeze.

Fusese cel mai îpuțit moment din viața de șaptesprezece ani a Svetkăi.

În timpul aceluiași bairam se regulase cu Serîi (de fapt, nu doar cu Serîi) și începuse să se considere iubita lui. Deși, probabil, Serîi n-o considera ca atare. Dar tot era bine că măcar nu protesta.

Se întâlneau și se regulau. Uneori Svetkăi i se năzărea că-l iubește. „Când ți se năzare ceva, fă-ți cruce!”, spunea bunica.

Lui Serîi nu-i plăcea Samson. Spunea că-i cade părul și că duhnește. Svetka era de acord. Câinele era însă un fleac din pricina căruia nu merita să te cerți.

Svetka nu avea alți prieteni în afară de Iulka Muhina, o colegă de an, și de Valea Kliueva din Magnitogorsk, pe care o cunoscuse prin corespondență pe bază de pasiune comună pentru Di Caprio. Deși acum nu mai înțelegeau ce anume le plăcuse atât de mult amândurora la tipul ăsta.

La ora nouă începu la televizor *Comisarul Rex*. Stăpânul lui Rex, Moser, aducea puțin cu Serîi. Numai că Serîi era ras în cap, pe când Moser avea chică.

I se făcu sete. Svetka bău pur și simplu apă fiartă cu zahăr. Samson se culcă pe covorașul de lângă ușă.

Svetka se culca cu Serîi și se gândea la Oleg. Serîi era în permanent contact cu Oleg, deci într-un anume sens Serîi era Oleg. Oarecum. Totuși, se

vizitau. Ce tâmpenie.

Cu puțin timp în urmă, la alt bairam, Svetka „se apropiase” de încă o parte din Oleg – de bateristul Anton. Anton venise ca vai de steaua lui, cu o ureche sfâșiată. Se așezase pe canapea și se pusese pe băut. Arăta destul de jalnic. Era și așa un tip pirpiriu și posac. Avea cercei în ambele urechi, în nas, într-o buză, în sfârcuri și în buric. Chestia asta era kinky. Și mai era și tatuat pe toată spinarea. Asta-i plăcea Svetkăi la el. Dar Anton n-o lăsa să se apropie prea mult – în general, nu prea lăsa fetele să se apropie. Doar pe Naska.

În noaptea aceea, lui Anton i se rupea de tot pe lume și mai era și beat criță. Svetka, la fel. Ea se așezase la picioarele lui și îi descheiase pantalonii. La început, Anton stătuse așa, adormit. Apoi se uitase cu mirare în jos, închipuindu-și, pesemne, că visează. Un tâmpit de vis erotic.

Serîi n-a aflat nimic. Dar și dacă ar fi aflat. Și

el lucra „pe două fronturi”. Și, probabil, chiar pe mai multe. Doar era starul cartierului.

Ora zece. Svetka începu să-și adune cărțile și caietele pentru facultate. Nu repetase la literatură universală. Mai ducă-se și dracului. Samson lătra. Carnetul de note se lăfăia sub pat. La televizor, Nike Borzov îi promitea Svetkăi: „Te voi iubi mereu”.

Ora unsprezece. Svetka ieși din casă și o luă spre stație. Autobuzul veni cu mare întârziere. Iar când veni, era plin ochi.

Douăsprezece. Svetka stătea pe culoar și citea febril despre romantismul german. Trecură pe lângă ea Oleg și Serîi.

— Salut!

— Salut! răspunse Svetka și-și mușcă buzele.

— Tu, știi. N-am putut. Altă dată.

— Îhî.

— Bun, e-n regulă, îi zise vesel Serîi. Tu ce mai faci?

— Bine.

— Super. Și Samson?

— Samson a crăpat.

— Perfect. Păi, Oleg și cu mine am plecat.

Noi dăm mâine colocviul. Iau conspectele tale mai târziu, bine?

Svetka încuviință din cap. I se năzări brusc că duhnește a hrană pentru câini. Serîi îi zâmbi. Totul era OK.

7

Galea Romanova și Iulka Muhina s-au dus seara pe Dig. Luaseră toate examenele, toate colocviile, ba își predaseră și lucrările de an. Își predaseră carnetele de student și permisele de intrare la bibliotecă. Dăduseră tot ce era de dat și acum erau într-o stare de fericită prostrație. Nici măcar să bea n-aveau chef. Ieșiseră să respire pur și simplu.

Soarele scâldea zidurile clădirilor într-un portocaliu intens, în aer plutea mireasmă de flori și amurg. Pe Dig treceau cai – cincizeci de ruble pentru inițierea în tainele lumii animale.

Fetișcane nervoase, cu picioare bronzate, țineau caii de dârlogi, plimbând pe ei niște mujici turmentați. Caii își rodeau zăbalele și urinau pe trotuar. Niște băbuțe umblau prin mulțime și adunau sticle goale, pe care le vârau în sacoșe. Câțiva puradei murdari le făceau concurență.

O mulțime de oameni forma un semicerc în fața cafenelei de vară. Galea și Iulka se apropiară și ele.

„Aceeși apă la robinet, același scaun șchiop de-un picior”. cânta un puștiulache scund, îmbrăcat într-o cămașă lungă, rotindu-și ochii speriați. Semăna cu Ceburașka. Tot acolo tronau niște tobe, un sintetizator și două amplificatoare. Pe unul din ele ședea basistul, cu picioarele atârânănd. La clape era un puști cu caschetă, fuma

și cânta. În tobe bătea un ochelarist chel. Lângă el își legăna capul ca un cal, în ritmul muzicii, chitaristul - purta un tricou pe care scria „Nirvana”. Mai era și un saxofonist gras - ăsta ședea pe un scaun. În fața lor dansau pe muzica asta niște puști abțiguiți.

— Super, spuse Iulka.

— Super, se declară de acord Galea.

Cei din jur gândeau, în linii mari, cam la fel. Ceburașka simțea asta și zbiera avântat în microfon, horcăind și mugind. Băiatul cu caschetă îi ținea isonul și râdea - să fi avut vreo cincisprezece ani, nu mai mult. Saxofonistul cel gras râdea și el. Toboșarului îi sclipeau ochelarii și își scosese limba de atâta râvnă.

— Îmi amintesc de hip-hopii noștri, spuse Iulka.

— Care hip-hopi?

— Păi, Oleg și trupa lui.

— Și ce, asta-i rău? întrebă Galea și se

întoarse nedumerită.

— A, nu, de ce. Și ăștia-s mișto, și nici trupa lui Oleg nu-i rea...

Apoi, după o clipă de gândire, spuse:

— Nu... Ai lui Oleg sunt mai mișto, pe bune... „Culcă-te, odihnește-te și ascultă ce-ți voi spune”, începu Ceburașka. Fetele se porniră să zbiere. Îi iertau lui Ceburașka lipsa vocii, de dragul muzicii și al lucrurilor plăcute de care ea le amintea.

— Potolește-te și închide gura, dădea Galea din buze odată cu el.

Iulka îi zâmbi.

Îi priveau pe muzicanți. Și au văzut. Brusc, de parcă s-ar fi izbit cu capul de un zid.

Iulka l-a văzut pe basist. Basistul ședea și privea, ca rupt de lume, drept înaintea lui. Părea să aibă vreo douăzeci – douăzeci și patru de ani. Pantaloni albaștri și teniși. Tricou alb șifonat și pălărie albastră de pai. Chipul lui exprima un calm desăvârșit, de-a dreptul olimpiu. Ai fi zis că dacă

totul în jur ar exploda și s-ar năruși, el ar rămâne în continuare așa, așezat pe amplificator, privind în gol, clătinând din cap în ritmul muzicii și plimbându-și degetele pe strune. Gura Iulkaei se deschisese cam prosteste. În timpul ăsta, basistul îi aruncă o privire toboșarului și îi zâmbi.

Asta o termină pe Iulka.

Se amorează instantaneu de el din pricina unui singur zâmbet. Dar ce zâmbet! Cel mai tandru, cel mai copilăros, cel mai modest zâmbet pe care-l văzuse Iulka vreodată. Ca-n cântecul lui Bon Jovi: „I will love you... Aaaaal-ways! Iulka. Își pierdu mințile pe bune. Își zicea că, dacă în cele mai sumbre momente ale vieții ei i s-ar fi zâmbit ASTFEL, „mai ușor i-ar fi fost să trăiască, mai veselă viața i-ar fi fost”. Nu de rahat, cum era în general.

Iar Galea l-a văzut pe băiatul cu caschetă. Era mărunțel de statură, îi ajungea probabil Galei până la umăr. De sub caschetă îi ieșeau buclele

bălaie. Avea nas coroiat și gură mare. „Ce purceluș adorabil!”, gândi Galea. Avea poftă să-l atingă.

— Ia uite! zise Iulka, împungând-o cu cotul.

— Ce-i? întrebă Galea, venindu-și în fire.

— Basistul! îi șopti Iulka în ureche, cu veselă disperare. Galea îl privi conștiincios pe basist. O față suptă, posacă, un tip care șade acolo ca lovit cu leuca.

— Ce-i cu el?

— Mișto tipul, nu crezi?

Galea se frecă la nas și vorbi nesigură, ca să nu iște un conflict:

— Păi, știu și eu. nu știu. Băiatul de la clape e mai mișto.

Iulka îl privi - un puști destul de înfumurat pentru anii lui, aducea cu un brotac.

— Nimic special.

Amuțiră amândouă o bucată de vreme. Apoi Galea observă, precaut:

— Slavă Domnului, avem gusturi diferite.

— Așa e! se declară pe loc de acord Iulka.

Așadar, nu basistul era nasol, gustul Galei era. diferit.

Fetele se înveseliră, iar Ceburașka își luă cascheta de pe claviatură și porni să strângă bani. Privea oamenii cu o căutătură speriată, iar oamenii îi puneau acolo bancnote de câte zece ruble.

— Vreau să fac cunoștință cu ei, spuse Galea.

— Și eu.

— Cum facem?

Iulka rămase pe gânduri. Nu făcuse niciodată cunoștință cu cineva așa, pe stradă, dar, pe de altă parte, nici nu întâlnise vreodată ASEMENEA basiști. Cel mai simplu era să se apropie de el și să-i spună ceva, dar lângă basist se adunaseră deja patru fete, care așteptau, doar-doar o s-o aleagă pe vreuna dintre ele. Iulka nu voia să fie a cincea. Deși cinci este un număr norocos. Iulka îl

privi pe basist. El trăia undeva, în propria dimensiune. Nu le acorda atenție nici Iulkăi, nici celor patru.

Spre miezul nopții, publicul începu să se risipească, deși noaptea albă era încă îndeajuns de luminoasă. Muzicanții își strâneau cablurile. Galea se topise pe undeva. Iulka se așezase pe un parapet scund de piatră și privea apa, întorcându-și capul. Se răcorise. Brusc, țâșni de niciunde Galea - nebună de fericire, cu băiatul de la clape de braț.

— Faceți cunoștință! strigă ea vesel. El e Stasik!

— Bună, spuse Stasik.

— Salut, îi zâmbi Iulka.

Stasik se uita când la ea, când la Galea, ce-și zicea, uite, a ieșit soarele și pe strada mea - am deja fani. Fetele aflară că el era numitul WildWildDen de pe chat. Galea râdea, lipindu-se de Stasik. Se pare că ei doi apucaseră să ia la bord

pe undeva. Fetele celelalte, mai puțin băftoase, se așezaseră pe treptele de piatră din apropiere și o priveau pizmașe pe Galea.

— Stasik o să-ți facă cunoștință cu basistul ăla, îi promise Galea. Da, Stas?

— Sigur. Pot și-acum.

— Lasă, zise Iulka speriată, dar era deja prea târziu. Galea o înșfăcase și o târa prin mulțimea adunată în jurul muzicanților. Basistul și toboșarul stăteau la o bere.

— Max, Bob, faceți cunoștință, făcu Stasik prezentările. Ea e Galea, și ea e.

— Iulia, îi suflă Galea.

— Iulia.

Toboșarul întinse mâna, fetele i-o strânsesă pe rând. Basistul le privi, dar chipul lui rămase tot impasibil.

Peste o oră, întreaga formație, plus Iulka, Galea și încă patru fete (cele care așteptaseră) erau la Cocină și beau. Iulka se așezase lângă

basist. El le zâmbea tuturor fetelor pe rând și bea bere amestecată juma-juma cu votcă.

— N-are rost să le amesteci, îi spuse una dintre fete, Elvira.

— Mi se rupe.

Și chiar așa, i se rupea și i se brehănea de toate.

Iulka tăcea, cu o expresie nătângă pe figură. Galea se cherchelise și se săruta cu Stasik. Pe Bob, toboșarul, priveștița îl distra la culme.

Apoi au stat cu toții o vreme așa, ca năuci, iar basistul o îmbrățișă pe Iulka. Pe ea o străbătu un fior din cap până-n călcâie. „E ireal!”, gândi ea, sufocată de fericire. Basistul îi zâmbi. Cu zâmbetul acela. Și Iulkăi îi fugi pământul de sub picioare.

— Haidem la mine, îi propuse basistul.

— Haidem, acceptă Iulka cu voce răgușită, necrezându-și urechilor.

Pur și simplu nu putea crede că poate fi atât de simplu – într-o singură zi, brusc, totul. Un

asemenea concentrat de viață!

Nu-și mai amintea cum ieșiseră din club, cum prinseseră o mașină, cum urcaseră până la etajul patru.

Își venise în fire pe canapeaua basistului. El se așezase alături. În fața lor lucea palid televizorul. Abia veniseră, probabil. Basistul începu să se dezbrace, apoi o întrebă:

— Tu de ce stai?

— Dar ce să fac? icni Iulka speriată.

— Dezbracă-te.

— De ce?

Basistul amuți mirat, apoi se ghemui pe vine în fața Iulkăi:

— Pentru ce ai venit aici?

— Pentru tine.

— Atunci, dezbracă-te!

— Și ce-o să facem, o să ne regulăm? se sperie iarăși Iulka.

— Ți-am propus să vii cu mine, ai fost de

acord, rosti basistul sacadat.

— Oriunde în lume m-aș duce cu tine, dar n-o să mă regulez cu tine, îi spuse franc Iulka.

Basistul se scărpină în cap. Se vede treaba că încă nu fusese pus într-o situație atât de idioată. Își îmbracă tricoul și se așează alături de ea.

Au rămas așa o vreme. Basistul își aprinse o țigară. Apoi duse țigara spre buzele ei. Fumau împreună o singură țigară. Doi oameni care nu se cunoșteau absolut deloc. Iulka își ieșise din minți. Basistul puse muzică. „My baby got the bends, we don't have any real friends...”

— Vreau să mă culc, spuse Iulka.

Basistul se pierdu definitiv. În loc s-o dea afară, începu să-i aștearnă Iulkăi pe canapea. El își așternu pe jos. „I wish I could be happy, I wish I wish, I wish that something would happen”. Iulka se culcă și ea și își închise ochii. Canapeaua era încăpătoare, ar fi avut loc trei inși pe ea. Basistul o privi.

— Culcă-te aici, îl chemă ea cu voce răgușită.

Tipul îi plăcea îngrozitor, ca un salt de pe acoperiș. „I will love you, always”.

Basistul își scoase tricoul și se cuibări lângă Iulka. Apoi ea îl trase sub pătură. Lui îi pieri definitiv curajul. Nu știa ce să facă, să insiste, sau ce? O întrebă:

— De fapt, cum te cheamă?

— Iulia.

— Pe mine - Max.

— Știu.

— De unde-ai apărut așa cum ești, Iulia? întrebă speriat basistul.

— Trăiesc aici dintotdeauna. Doar că nu ne-am întâlnit până acum.

— Slavă Domnului.

— Cânti grozav, spuse precaut Iulka și se chirci lăuntric. Venise într-o casă străină, era culcată acum într-un pat străin și îl bate la cap pe un bărbat străin.

— Mulțumesc, spuse basistul și zâmbi. Dar tu cu ce te ocupi?

— Sunt studentă. În anul doi. Tocmai am terminat sesiunea.

— Ai optsprezece ani?

— Am. Dar tu?

— Douăzeci și trei.

Păstrară un timp tăcerea. Le era somn. Basistul căscă.

— Dar ce fel de formație e asta a voastră? întrebă Iulka abia ținându-și deschise pleoapele grele de somn.

— Una corcită, zise zâmbind somnoros basistul. Eu fac parte din alta.

Au adormit curând, strâns îmbrățișați, ca doi oameni atât de dragi unul altuia, încât le e teamă să nu se rătăcească în viață unul de altul. Întotdeauna se întâmplă așa când e vorba de tineri chercheliți.

În zori, Iulka se trezi pe pieptul gol al

basistului și nu-i veni să-și creadă ochilor. Stătea așezată pe canapea și nu credea. Dar deloc. Basistul respira regulat. Iulka îi privi cu nesaț. Îl adora. Dar nu putea crede că se poate petrece totul așa. Într-o singură zi. Hocus-pocus – și totul deodată! Iulka își zicea că or s-o omoare ai ei acasă. Se sculă binișor, își luă poșeta și plecă, străduindu-se să nu facă zgomot. Mai târziu, când povestea toate astea, spunea că habar n-avusese ce face. Plecase pur și simplu acasă. Nu crezuse, pur și simplu. În concentratul de viață.

Trei zile mai târziu, Iulka și Galea s-au dus din nou să se plimbe pe Dig. Iulka era deprimată în asemenea hal, încât Galea decisese să-i aerisească puțin creierii.

Pe Dig era iar o mulțime de oameni. Ceburașka & co. erau iar în vervă.

Iulka îl văzu pe basist. Era așezat pe un amplificator, își legăna picioarele și capul. Chipul lui nu exprima nimic și zâmbea. Alături se

instalaseră trei fete și beau bere. Alte două dansau. Iulka își făcu loc, ca un zombie, până în față. Se înalță. Basistul n-o văzu. Se uita la ea și n-o vedea. Sau, poate, nu voia s-o vadă. Iulka rămase așa o oră întreagă. Ceburașka în timpul ăsta cântă zece melodii și strânse două caschete cu bani. Basistul trăgea cu ochiul spre fete. Spre cele trei, cu berea.

Iulka se întoarse și plecă. Sufletul îi era cuprins de un sentiment oribil, parcă i s-ar fi smuls o bucată de carne din ea, sau parcă ar fi fost scuipată de sus. Mare nevoie avea basistul de ea. Avea acum trei bucăți. poate chiar mai multe.

El le duce acasă. Le regulează. Cum a vrut să facă și cu Iulka. Poate ar fi trebuit să accepte?

Basistul privi în urma Iulkăi. Parcă o mai văzuse undeva. Dar unde – nu-și amintea.

Pe tavan se legăna ritmic umbra unei crengi. Mirosea a ploaie și a fum de țigară, dar nu pătrunzător, doar ca un fond. Naska privea umbra de pe tavan. I se părea că tavanul coboară și din cauza asta ea respiră mai greu. Apoi, mai ușor. Umbra se legăna ca o mânuță îndoită de copil. Naska se chirci sub pătură, atinse umărul cald al lui Pașka. El respira alături, pe el nu cădea tavanul. Naska se așază pe pat.

În ajun se plimbaseră prin dumbravă. Apoi se duseseră în Parcul Tineretului, se dăduseră o dată pe montagne russe (Pașka mai vrusese o dată, dar picioarele Naskăi se muiaseră și-i tremurau mărunt), băuseră bere, apoi se duseseră la Pașa „să bea un ceai”.

Naska n-avusese niciodată noroc la băieți. Mai exact, ei nu aveau noroc cu ea. Dar nici ea. Se îndrăgostea de câte unul (de cel mai ciudat – chiar așa putea fi catalogată alegerea ei: nu frumos, nu deștept, ci chiar așa, ciudat), dar nu știu cum se

făcea că acesta era deja îndrăgostit de o colegă de clasă (vecină, prietenă, star de cinema) în taină și pentru totdeauna. Sau nu era îndrăgostit, dar era, oricum, prea prins cu prietenii, cu munca, cu heroina. Naska nu-și putea pur și simplu înțelege inima – sau, poate, nu inima era cea în sarcina căreia cădea dragostea, ci o anume celulă din creier – da, mai curând, asta era – și așa se face că întotdeauna nimerea „peste cine nu trebuia”. În jur se învâртеau și alți băieți, sigur, nu foarte mulți, dar totuși. Naska voia să-i iubească – dar să iubească din cei accesibili, ca să nu sufere. Cu unul dintr-ăștia, Vova, fusese odată la o întâlnire. Erau într-a zecea, colegi de clasă. Amicele se culcau deja cu băieți, povesteau care mai de care despre tot felul de poziții și despre ce-o să spună mama, pe când Naska nici măcar nu se sărutase cu vreunul. O proastă. S-a dus cu Vova. Să se plimbe în parcul din apropiere. Se pare că și Vova ieșea pentru prima oară „cu gagica lui”. Fuma

nervos și înjura mai mult ca de obicei. Făcuseră un tur prin dumbravă, apoi se așezaseră pe o bancă. Vova tăcea. Naska, la fel. Apoi el o îmbrățișase și încercase să o sărute.

Naskăi i se făcuse silă și milă până la lacrimi de ea însăși. Țâșnise de pe bancă și fugise din parc, hoinărise multă vreme pe străzile întunecate, iar când se întorsese acasă se spălase bine de tot pe dinți, de două ori, chiar și cu săpun. Cu asta, pusese punct întâlnirilor.

Apoi se obișnuise cu gândul că „toate amicele s-au risipit în tăcere cu perechile lor, numai eu am rămas singurică în seara aceasta”. Citea acasă. O pasiona în general astronomia, și împreună cu o prietenă de-a ei, Liudka Kolosova, privea stelele prin telescop. Apoi desenau împreună în caiete constelațiile. Nici Liudka n-avea noroc la băieți – era rotofeie și îngrozitor de complexată pe chestia asta. Naska nu era rotofeie. Era subțirică, zveltă și foarte rușinată de propria persoană. Cine știe de

ce.

La Paşa acasă nu exista ceai. Băuseră gin şi vin, dar nu foarte mult. Există în schimb o găleată cu fragi culese de Paşa şi de maică-sa în ajun. Naska băuse, mâncase şi se ameţise. Apoi se mutaseră din bucătărie în cameră. Paşa pusese *Truman Show*, cu Jim Carrey. Un film care nu prea predispune la intimitate, şi totuşi, după zece minute Naska şi Paşa se şi sărutau. Paşa îi scosese apoi fusta şi chiloţii, el se descheiasă la şliţ şi se regulaseră aşa, fără să se dezbrace complet. Apoi făcuseră ordine pe canapea, se dezbrăcaseră şi continuaseră.

Când intrase la Universitate, Naska nu se mai gândea la alte relaţii amoroase – se obişnuise deja cu ideea că n-o să aibă pe nimeni. Sigur, nu pentru veşnicie, ci concret, doi-trei ani de-acum încolo. Împutită idee, sigur, dar... Ar trebui să-şi smulgă celula aceea din creier. Dar cum?

Naska stătea în rândul întâi, lua notiţe la

cursuri, le repeta acasă și reușise deja să ia trei note maxime la rusă și să scrie un referat când îl cunoscuse pe Anton.

Grupa lor avea examen la istorie; în opinia profei de istorie, cu cât îți verifica mai îndelung și mai amănunțit cunoștințele, cu atât era mai bine pentru toată lumea. Așa încât coada se întindea pe tot culoarul. Naska își omorâse timpul în bibliotecă și intrase la examen printre ultimii. Aș a că a prins-o la facultate ora șapte seara. Nu era singura, firește. Mai rămăseseră Liona Petrov, Kostea Patrușev, Iulka Muhina și Anton. Aproape nici nu se cunoșteau unul pe altul, acolo însă se împrieteniseră. Așteptarea îi unește pe oameni. Liona le-a povestit tot felul de grozăvii care, chipurile, îi așteaptă pe studenți în prima sesiune. Kostea se speriasse pe bune, Iulka râdea nervos și încerca să glumească, după care le povestise cum fusese ea vara trecută la țară și era cât pe ce să se înece. Naska se lăsase pătrunsă de acest spirit al

iubirii universale și al amicitiei studențești. Examinaseră atunci piercingurile lui Anton – avea câte trei în fiecare ureche, unul în nas și unul într-o sprânceană.

Apoi intrase la examen Iulka, după ea – Kosteia și Lioșa. După ei – Anton. Naska rămăsese ultima și-i era egal cu cât o să-l ia. Murea de foame. Afară se lăsase un întuneric dens, albastrui. Brrr.

Anton ieșise și intrase ea, ținându-și în față conspectele, în mână întinsă. Profa de istorie fuma și se uita la perete. Nici măcar nu s-a întors spre Naska. Apoi i-a luat totuși conspectele, i-a pus vreo două întrebări despre niște date. Deasupra buzei de sus a profei lăstăreau niște firicele aspre, avea o privire de spaniel bătut.

Naska ieșise, în sfârșit, și oftase. Pe culoarul pustiu se așternuse o tăcere insinuantă. Lângă un perete stătea ciucit Anton. La vederea Naskăi se ridicase grăbit în picioare.

— Ce faci aici? se minunase ea.

— Te aștept, răspunsese Anton pe un ton, nu se știe de ce, vinovat. E târziu.

Naska rămăsese cu gura căscată. Anton își vârâse mâinile în buzunare și pornise alături de ea. Coborâseră, Naska își îmbrăcase geaca, Anton tăcea și se uita într-o parte. În stație, o întrebase:

— Tu încotro mergi?

— La Decembriștilor.

Autobuzele nu veneau. Adică, veneau, dar nu cele de care avea nevoie.

Au așteptat în stație jumătate de oră, apoi Anton îi propusese:

— Hai mai bine s-o luăm pe jos. Te conduc.

— Bine, hai, se învoise Naska.

Mergeau în tăcere unul lângă altul. Într-un târziu, Naska îl întrebase (întrebarea era absolut idioată, dar toți și-o puneau unul altuia ca niște papagali):

— Câte puncte ai luat?

— Paisprezece. Tu?

— Cincisprezece.

— Bravo ție! se bucurase Anton.

Se bucurase cât se poate de sincer, de parcă Naska i-ar fi fost fiică sau, în cel mai rău caz, soră.

— Și ție bravo! izbucniseră în râs.

— Și altfel, ce faci în afară de facultate?

— Păi, asta. muzică, răspunsese oarecum fâstâcit Anton. Sunt percuționist, cânt și la clape.

Ulterior, Naska aflase că, în afară de muzică, Anton era pasionat și de piercing, și de tatuaje, și de iarbă. Sau heroină, la zile mari. Uneori, de toate laolaltă, plus berea sau votca. Anton și amicii lui beau de stingeau, fumau pe căpiate, după care unul din ei se înțepa, și cu acul respectiv îi mai dădea lui Anton o găurică-n ureche. Nu doar lui Anton, se-nțelege. Se înființa urgent și Gheșă - specialistul în tatuaje. Așa că, în general, viața era frumoasă, era o plăcere s-o trăiești. Era distractiv.

Paşa transpirase şi era lipicios. Se duse să se spele, apoi se culcă. Alături. O sărută pe Naska şi-i ură „Noapte bună”.

Naska nu voia ca Anton să se înţepe, şi Anton se lăsă de heroină. Dar nu socotea iarba ceva periculos. Când însă Naska îl rugase să-i dea şi ei să încerce, se încruntase şi-i spusese:

— Să nu te-atingi de rahatul ăsta, ai înţeles? Tu nu eşti aşa. Nu vreau s-ajungi ca ei.

Se referea la prietenii şi la cunoştinţele lui.

Dar pe prieteni îi ignora tot mai des (ei înţelegeau asta, nu se supărau şi nu se simţeau ofensaţi – pesemne aşa se comportă adevăraţii prieteni), o lăsase mai moale cu iarba şi cu muzica – şi asta ca să petreacă mai mult timp cu Naska. Să stea lângă ea când povesteşte despre constelaţiile ei. Să bea ceai împreună cu ea şi cu Liudka Kolosova. Ca apoi să rămână numai ei doi. Să stea îmbrăţişaţi ca nişte animăluţe în vizuină. La căldură. Drag cu drag. Nici măcar nu se

sărutau. Stăteau pur și simplu de vorbă.

Apoi chiar Naska a fost cea care l-a sărutat. Nu-i mai era silă, chiar dimpotrivă. Apoi au făcut dragoste pentru prima oară. La Anton acasă. Anton stătea pe pervaz cu jeanșii trași pe pielea goală și fuma. Naska bea cafea. Apoi îl privise.

— Știi ceva, nu te-am văzut niciodată atât de fericit, îi spusese ea.

Anton oftase icnit, nu era în stare să descrie sentimentul acela care-i inundase întreaga inimă, mai bine zis, celula aceea din creier. Șoptise:

— Nu am fost niciodată atât de fericit.

Apoi se speriasse la gândul că Nastea ar putea crede cine știe ce și se grăbise să se explice:

— Nu e vorba de sex, bineînțeles. Mai bine zis, nu-i vorba doar de asta. Eu. Eu fără tine mă prăpădesc.

— Și eu.

Naska îl cunoscuse pe Pașa în anul doi. Stăteau împreună la bibliotecă. Apoi dăduseră

unul peste altul la cantină. Pașka era în anul patru. Lucra pe undeva ca manager, dar părea mai curând un școlar. Unul rău. Dar atât de chipeș. Și, chestiune esențială: plăcea tuturor cunoștințelor Naskăi. Mai puțin Liudkăi Kolosova. Anton nu plăcea. Prea avea multe chestii „aiurea”. Se îmbrăca aiurea, vorbea aiurea, întârzia și dispărea cu săptămânile. Naska auzea asta de la prietene și de la colege de an, încerca să le schimbe părerea, dar se întâmplase exact pe dos – ele îi schimbaseră ei părerea. Pe când cu Pașa nu avea asemenea probleme.

— Steklov e *cool*! spuneau invidioase fetele, iar Naska se topea de fericire.

Steklov nu fuma, nu se droga, nu se îmbăta prin cluburi și nu se tăvălea pe-acolo ca ultimul om. Anton în schimb compunea cântece. Despre Naska. Ei da, dar Pașka se pricepea să spună chestii drăguțe. Cu el, lucrurile erau simple.

Cu o săptămână în urmă, Naska o rupsese

oficial cu Anton. Îi părea rău, dar nu din caleafară. Schimbările induc întotdeauna tensiuni. Ca în primele nopți pe care le petrecuse, copil fiind, în tabără. Naska plânsese atunci cu nasu-n pernă, apoi însă dorul de casă trecuse și zile la rând se prostise laolaltă cu alți copii ca ea. Te poți obișnui cu orice.

Umbra crengii păli. Brusc, se contură net în fâșia de lumină aruncată de farurile unei mașini întârziate. Frânele scrâșniră și mașina se îndepărtă cu un fâșâit. Se înstăpâni iarăși o liniște rece.

Naska stătea culcată și nu putea pricepe de ce se simte ca dracu'. Încercase să se autoconvingă că e vorba de „ecourile trecutului” și că totul o să treacă repede. Ca în tabără, în copilărie.

Apoi însă înțelese: nu, n-o să treacă.

Liudka îi spusese ieri:

— Ești o proastă. De ce le permiți altora să ia

decizii în locul tău?

— Ha! răspunsese Naska. Fac numai ce vreau eu!

— Ha! ripostase sceptic Liudka. Interesant, ce anume?

Naska realizase că discuția avea să lunece spre probleme personale și că Liudka avea să-i explice cât e ea, Naska, de dobitoacă, de vreme ce i-a dat papucii lui Anton. Așa că se grăbise să-i spună:

— Pe Steklov mi l-am ales chiar eu. Și mi-e foarte bine.

— Ba nu ți l-ai ales tu. Alții ți l-au ales, proasto. Colegele tale de an, pe care-n fund le doare de tine.

Și, fără să termine ce avea de spus, plecase.

9

Sașka Berdîșev sărbătorea „ultimul iunie”.

Bea de unul singur în bucătărie. Pe lângă el zburau umbre, gunoi, gânduri – gândurile, la fel ca umbrele. Sau ca gunoiul. Se adunau într-o poveste fără de început și cu continuare. Începutul se situa undeva în trecut, și el nu cugeta de ce era așa. Sașka bea, dar nu ca „să se îmbete”, ci ca să le-arate el „lor, tuturor”. Cui anume, probabil nici el nu știa. Și îi scornea sub forma umbrelor și gunoiului, zbiera la ei, îl și iubea pe câte unul. Dintre ei. Întotdeauna considerase că e fericit. Dacă existase chestia asta în creier, se cheamă că așa și fusese. Deci poți s-o dai drept realitate. Sau poți trăi singur, în tăcere, în altă lume, să te închizi, să te ascunzi, să nu lași pe nimeni înăuntru. Pe nimeni. Nici chiar pe cel mai bun prieten. Prietenul are baftă, el are totul și chiar și ceva pe deasupra. Sașka are gândurile, umbrele și gunoiul din care și-a construit povestea vieții. Nu și-o împărtășise nimănui niciodată, ea nu exista, existase undeva, dar nu aici. Uitase de ea, și-o

amintise în ajun, când deja nu mai avea pe cine regula. Sașka bea doar, și nu se gândea la nimic, voia, visa, dar lăuntric și în tăcere. Întotdeauna spusese că există undeva și iubita lui, dar o spunea așa, printre altele. Interesele, problemele lui se năruiseră definitiv. Tăcea, și toți credeau că dintr-o pricină anume. Dar el tăcea așa, pur și simplu, pentru că nu trăia. Poate trăia, dar nu aici. Poate chiar iubea. Dar nu pe aceia.

Prietenii îl inspirau în săvârșirea unor acte de bravură. Cânta prin cluburi în locul lui Serîi, stătea în picioare și se uita în pământ. Nu știa cântecele. Le avea pe-ale lui.

Se sculă, își aprinse o țigară, se uită pe fereastră. Afară zburau umbre din oameni și gunoi din pubele. Norii acoperiseră cerul în buline și carouri – așa i se părea lui. Știa că este musafir, că va pleca cândva acolo unde se născuse. Își va părăsi prietenul, și acela îl va uita. Și altceva nu avea – totul era înăuntrul lui. Chiar și în pielea

goală, în cadă, conversa cu ei. Râdea, glumea și plângea în hohote. Nu voia pe nimeni, toți erau în trecut. Poate nu chiar în trecut, dar, oricum, nu erau acolo. Toți cei de care avea nevoie își luaseră demult bilet și plecaseră. Ca să prânzească, poate. Sașka dormea.

Își stinse țigara de perete, luă alta. Îl chinuia ceva, nu putea pricepe ce anume. Ar fi vrut să fie real și să simtă unde se află. Ca să poată îmbrățișa pe cineva. Să facă dragoste, dar să nu se gândească după aceea că a fost de fapt singur și a născocit totul. Lui îi plăceau ființele reale, dar ca la grădina zoologică. Acolo ele stăteau în țarcuri și el se plimba. El le arunca din când în când câte o bucățică din el, ele îl priveau fără să priceapă. Ele spuneau: „Te iubesc”, el răspundea: „N-am nevoie”.

Sașka băuse patru pahare de gin, deschise o bere, berea nu-i plăcea. Începu să bea, se strâmbă, gândindu-se la sensul vieții pe care-l

avea în buzunar. Un debil. Deschisese aseară toate ușile și toate ferestrele, ploaia năvălise în casă ca un bilet spre afară. Sașka țopăia ca un copilandru, cânta. Vecinii de jos începuseră să bată în pereți ca să-nceteze. El se înfuriase, dăduse Metallica la maximum. Bătuseră la ușă - nu deschisese. Sunase telefonul - era o voce cunoscută. Îi răspunsese că a băut. Nu știe nimic, nu-și amintește nimic.

Așa, viața lui e mai ușoară, dar o face pe-a altora mai grea. Ieri promisese că se duce la Cocină. Nu se dusesse, făcuse ceva pe prieteni și pe iubită. Ea sunase, respirase în receptor. El pricepuse, apăsase furca telefonului. Ea sunase din nou, el ieșise pentru un minut. Lipsise o oră.

Se întorsese, așteptase, dar ea nu mai sunase. Ea îl lăsase baltă, avea inima frântă. El crezuse că ea doarme pur și simplu, dar ea nu dormea. El zâmbise și își luase zborul. Departe. Bătu cineva la ușă. Deschise. Îi văzu. Erau prieteni

reali, îl aşteptau. Spuse:

— Salut.

Ei răspunseră morcoviţi:

— Hi.

Inima-l dureau de atâta dragoste pentru ei, se sufoca atunci când nu erau, şi fuma. Şi-n mintea lui închipuise o uşiţă prin care evada din umbre, pentru ca întotdeauna să fie el în centru şi să iubească întotdeauna.

Oleg îl întrebă:

— De ce n-ai venit aseară?

— Am băut, spuse Saşka, ridicând din umeri.

— Măi, măi, făcu Serîi posac.

Trecu în bucătărie, bău pe nerăsuflăte o bere.

Oleg îşi luă chitara, se înfundă în canapea. Şi de-acolo începu să cânte: „O să mă prăpădesc, pur şi simplu!” Saşka izbucni în râs. De fericire, bineînţeles. Pentru că nu era singur. Sună telefonul.

Ea spuse:

— Sunt acolo la zece.

Pe un ton de gheață, ca el să nu-și închipuie cine știe ce. Sașka înțelese, își lipi mai tare receptorul de ureche și șopti, ca să nu-l audă ceilalți:

— Iartă-mă.

Ea zâmbi chinuit în receptor, închise telefonul, în mâna lui începură să păcăne semnalele. Sașka stătea în picioare. Era fericit. Oleg începu să îngâne: „Fără tine mă prăpădesc, pur și simplu”.

— Pe-ăsta-l știi?

Nu știu să te păstrez, ce vrei... O să mă sufoc, pur și simplu, Rămâi cu mine.

Să-mi fii alături doar, chiar dacă cu stric totul. Dar mă voi strădui.

Sașka luă cealaltă chitară, începu să-l acompanieze. Serîi se porni să zbiere la el că sare notele. Sașka-l trimise undeva, în glumă, celălalt,

la fel. Se înjurară copios, îndelung, dar fără să se ia în serios.

În spatele ferestrelor se înălțase un soare rece, se treziseră la viață tramvaiele, țacăneau pe șine. Oleg dormea, Serîi fuma, Sașka se trezise, vedea umbrele. Gunoiul zbura, îmbâcsindu-i ochii. Lângă el respira cineva. Oleg. Sună cineva la ușă, se duse să deschidă. În prag se afla ea – era reală.

Zâmbea, supărată.

— Salut, Berdîșev.

— „Salutare, Travkina”, îi veni lui să spună. Își schimbă gândul instantaneu, doar o îmbrățișă, se înfundă, abia mai respirând, în umărul ei. Ea stătea în picioare, toată numai tandrețe, se sufoca, își spunea: „E timpul s-o termin”. Sașka era mai mic cu doi ani, era și penibil, zău așa. Dar îl iubea. Pe bune. Și, firește, ea știa să ierte.

Apartamentul era împâclit în așa hal de fum, încât îi usturau ochii. Iulka Muhina și Oleg stăteau în bucătărie. Beau bere. În spatele ferestrei foșneau frunzele înfrigurate, lătra vioi un câine. Neîntrerupt, ca băgat în priză. Lătratul, amestecat cu aerul nopții, intra în zbor prin ferestruică. Aerul era îmbâcsit de fum de țigară.

— Ce mai faci? întrebă Oleg.

— Bine, răspunse Iulka, ascultându-și propriul răspuns.

Înțelegea că, totuși, situația e de rahat. Și Oleg înțelegea asta.

— Totul o să fie OK, îi promise el șovăielnic.

— Mda... răspunse Iulka neîncrezătoare.
După ploaie, într-o joi...

— Poate chiar o să fie într-o joi.

Priviră calendarul cu file detașabile. „18 ianuarie, marți”.

— În asemenea ritm, n-o să se întâmple nimic niciodată, rosti Iulka tânguitor.

Încercase să-și mascheze starea prin tonul zeflemitor, dar răspunsul îi sunase acru.

Oleg își termină băutura, puse sticla jos și apucă chitara.

— Cântă-mi unul de-al vostru, îl rugă Iulka.

Oleg încuviință din cap zâmbind și începu să fredoneze o melodie; începu apoi să cânte, dar nu zbuciumându-se, ca pe scenă, ci încetișor:

M-ai așteptat prea mult, ai obosit, te-ai mistuit, Eu am adunat și-am păstrat pentru mine minutele, M-ai părăsit, ai dispărut o vreme, Și-acum nu vrei, nu știu de ce, să te întorci.

O privi drept în ochi pe Iulka, și continuă:

Te-ai regulat te miri pe unde, sunt gata să te iert, Nu-i sărutai pe ei, și nici pe mine, dar ce, Dar ce gândeai atunci, la pieptul altuia culcată. Mă ocărai, eu nu te las să trăiești, stric totul.

Iulka tresări. Oleg se trezi parcă din somn:

— Iartă-mă.

Iulka tăcea. Oleg își aprinse o țigară. Privea

fereastra neagră, pervazul nu se uscaser încă. Din pământ se ridica abur și mirosea a verdeață proaspătă. A fân cosit. Răzbătea de afară un „hâș-hâș-hâș” regulat, ca de ceasornic. Fumul albăstrui se risipea în aer, Oleg îl suflă într-o parte cu o grimasă. Iulka îi privi buclele aurii. La lumina becului fără abajur, agățat în plafon, păreau cenușii.

În bucătărie năvăliră Mașka Nikonova și Kosteia Patrușev. Kosteia se clătina deja, Mașka, nu se știe de ce, era trează. De neînțeles. Doar băuseră pe rupe amândoi.

— Ce-ți mai face Steklov? o întrebă Iulka.

Mașka o privi, apoi alcătui un „fuck” din degete și i-l arătă drept răspuns. Iulka nu se supără. Mașka își turnă în pahar apă din carafă și ieși, trăgându-l pe Kosteia după ea.

Tăcură o bucată de vreme. Oleg își stinse țigara de geam, aruncă chiștocul pe ferestruică. Apucă chitara. Începu să cânte.

— *Song for Lovers*, ghici Iulka. L-ai învățat?

— Da, spuse zâmbind Oleg. Am făcut rost și de text, de pe net. Mă ocup de fleacuri.

— De ce fleacuri?

— Trebuie să scriu eu ceva, nu așa.

— Dar scrii.

Oleg ridică din umeri. Zâmbi. Repetă, silabisit:

— Mă ocup de fleacuri.

— De ce?

Oleg o privi pe Iulka și puse chitara deoparte. În bucătărie intră Sveta Reabova. Se așeză demonstrativ pe pervaz. Își aprinse o țigară, o boți între degete. Iulka se simțea nelalocul ei. Stânjenită. Oleg începu să bea bere.

Din cameră se auzeau urletele formației Backstreet Boys: *Tell me why I can't be there were you are?*... Serîi, basistul, urla, încercând s-o acopere:

„Nu sunt în stare să fac ceva, să schimb ceva,

nu-mi mai rămâne decât să trăiesc!”

— Mai termină odată cu Delfin-ul ăsta al tău! răcni și Galea Romanova, dezlipindu-se de buzele bete ale lui Liona Petrov.

— Ba mai tacă-ți ție fleanca! ripostă vesel Serîi, continuând cu îndoită forță: „Orice s-ar spune, eu voi trăi!”

— Crăpa-re-ai! îi ură Galea.

Sașka Berdîșev pufni în răs. Se porni și el să topăie și să urle laolaltă cu Serîi:

„E sărbătoare mare la orfelinat, cresc toate junincile și toți vițeei raiooonului!”

— Hai să facem o formație, propuse Serîi.

Pe canapea dormea Marinka Travkina, nu reacționa de nici un fel la muzica și scandalul din jur. Se îmbătase crunt. Alături zăcea Anton, el privea buimac în tavan.

Pe balcon se regulau Kostea Patrușev și Liudka Kolosova. Nu se știe de ce. Dar erau și ei droșpăiți rău.

Sună cineva la ușă. Iulka se duse să deschidă, Svetka o conduse cu un surâs malițios. Îl privi pe Oleg. El îi prinse privirea, i-o interpretează corect și-i spuse încetisor:

— Svet. Nu-ți pierde vremea de pomană.

— De pomană? făcu ea derutată.

Oleg își mușcă o buză și clătină din cap. Apoi, cine știe de ce, adăugă:

— Totul o să fie OK. „I sing the song for lovers”.

— Ce?

Naska Kulakova intră în cameră, privi în jur. Toți pluteau în fum de țigară, dansau. Se tăvăleau prin colțuri. Trecu în bucătărie, îi văzu acolo pe Oleg și pe Svetka Reabova. Oleg îi zâmbi. Svetka stătea cu fruntea lipită de geam. Nu voia să fie văzută plângând. Parcă avea vreun rost.

Naska ieși în vestibul, se așeză pe toaleta cu oglindă și-și cuprinse capul în mâini. Auzi cum cineva se apropie și se oprește lângă ea. Își ridică

ochii cu gene umede.

— Știam că ai să vii, spuse Anton.

— De ce?

El îi privi ochii înroșiți.

— Pentru că mă iubești.

Și adăugă, mușcându-și buzele care-i
păliseră:

— Orice ar spune alții.

Vasea

Bărbații verzi au apărut la noi nu demult. Dădeau târcoale pe la groapa de gunoi și scobeau resturile din cutiile de conserve. Sau mâncau coji de cartofi. Bărbaților verzi le plăceau la nebunie cojile de cartofi. Mai ales dacă erau amestecate cu coji de ou – în acest fel, în organismul bărbaților verzi ajungea calciul. Cretă nu le plăcea să ronțăie. Nu se știe de ce. Ziua stăteau în spatele tomberoanelor și se băteau între ei pentru fiecare cutie de conserve. Bărbații verzi erau mult mai puternici decât vagabonzii și le luau sticlele. Chemau vagabondul în spatele tomberoanelor, și acolo îl băteau. Îl loveau cu picioarele, cu mâinile și cu sticlele. În cap. Vagabonzii gemeau și zbierau, se agățau de bărbații verzi cu unghiile lor lungi și murdare. Uneori le zgâriau picioarele până la sânge. Arareori se-ntâmpla ca vreun vagabond să scape de bărbații verzi. Ei îi rupeau

pe vagabonzi în bucăți, le scobeau ochii și îi mâncau. Și apoi își lingeau rănille de pe picioare. Bărbații verzi aveau limbi lungi, groase, de culoare violet. De pe ele picura în permanență salivă. De aceea, în spatele tomberoanelor puteau fi văzute băltoace. Erau balele bărbaților verzi, ele se prelingeau și se adunau.

Bărbații verzi nu știau să vorbească. Ei puteau doar să mârâie, să mormăie și să fornăie precum caii. Și fornăiau des, de aceea tomberoanele erau toate băloase – se lipeau de ele mucii lor.

Noaptea, bărbații verzi ieșeau de după tomberoane, se chiombeau primpurejur, o luau la goană și se ascundeau în holurile de la intrarea clădirilor. Ca să se încălzească. Adesea puteai vedea în întuneric, lângă calorifere, un snop de focuri roșii – erau ochii bărbaților verzi, care ardeau sălbatic. După ce se încălzeau, bărbații verzi se cățărau pe ziduri până în balcoane. Tăiau

cu unghiile lor ascuțite geamurile logiilor. Mâncau dulceață, pătlăgele și castraveciori murați, flori din ghivece.

Primăvara, bărbații verzi turbau. Rodeau rugina de pe tomberoane, răgeau și scheunau. Se mișcau anevoie, iar de pișat nu puteau în general să se pișe, și de aceea vomitau. Din cauza lor, primăvara mirosea peste măsură de scârbos. Aveau nevoie de vagabonde. Pe vagaboandele astea le târau în spatele tomberoanelor și le violau cu limbile lor lungi și violet și cu ștromeleagurile lor la fel de lungi, de groase și de violet. Uneori făceau asta săptămâni la rând, horcăind și mugind. Vagaboandele mureau, firește. Ca să nu lase urme, bărbații verzi le îmbucătăteau și le devorau. Dar pe cine mai interesează în ziua de azi soarta vagaboandelor?

Numai că vagabonde le picau mai rar, și atunci bărbații verzi prindeau babe. Babele miroseau a ceapă mucedă și a transpirație

bătrânicioasă, dar bărbaților verzi puțin le păsa. Ei le violau pe bătrâne și le ciopârțeau corpurile zbârcite cu unghiile lor jengoase. Apoi își lingeau unghiile, sugeau de sub ele sânge și bucățele de mațe.

Și ar fi trăit mult și bine bărbații ăștia verzi, și nimeni n-ar fi aflat vreodată nimic despre ei, de n-ar fi existat pe lume un anume Vasea. Vasea era un piciulică mic de stat, jigărit și locuia în apropierea tomberoanelor. Pentru că era așa de jigărit, purta niște pantaloni largi de-ai lui taică-său, de sub care se ițeau niște izmene roșii, croite de mama lui Vasea dintr-un steag nazist. Steagul îi aparținuse cândva lui Fedea, fratele lui Vasea. Fedea se tundea chilug, umbla în cizmele lui taică-său (le modernizase, trecând șireturi roșii prin niște găurele date cu sula). Dar în urmă cu jumătate de an, Fedea dispăruse și mama hotărâse să folosească steagul. De la taică-său avea și o cămașă ferfenițită și un ceas. Un ceas vechi,

stricat, dar agățat de un lanț lung. Vasea și-l agățase de pantaloni, iar lanțul îi ieșea din buzunar și se bălăbănea. Din cauza asta toți râdeau de Vasea și îl băteau. Îl loveau în cap, în burtă și în dinți. Noroc că Vasea era încă mic și avea dinți de lapte.

Așa, deci. Totul a început într-o bună seară, mai exact, într-o bună noapte. Vasea ședea în odaia lui (de fapt, era odaia lui Fedea, dar Fedea lipsea, de aceea îl mutaseră acolo pe Vasea) și plângea. Mutra lui Vasea era umflată rău. Și asta pentru că băieții de afară începuseră să râdă de pantalonii largi ai lui Vasea, pantaloni pe care și-așa tatăl lui Vasea îi tocise la vremea lui. Vasea se ofuscasse și-i trimisese în mă-sa pe băieți. Băieții se ofuscaseră și ei și îl bătuseră crunt pe Vasea în cap cu niște cărămizi, și-n plus de asta, îi spărseseră și dinții din față cu o țeavă de metal.

Când Vasea se târâse până acasă, mama îl ocărâse, bunicul îl scuipase-n cap, iar tata îi mai

arsese una cu papucul peste ureche. Iar acum, Vasea plângea, cu receptorul telefonului lipit de urechea umflată.

„O ling, o strâng și îi dau drumul ritmic.”, răzbătea, languros, din receptor. Dar pe Vasea nici măcar asta nu-l înveselea. Și, brusc, privirea i se îndreptă spre fereastră. Pe acoperișul magazinului alerga ceva verde care aducea a om. Apoi acel ceva verde se lansă spre un balcon, se cățăără rapid pe el și dispăru. Nedumerit, Vasea încetă să plângă.

„Ce-i asta?”, îi fulgeră lui prin capul desfigurat de cărămizi. Vasea își scoase mâna din izmenele naziste și se scărpină la ceafă. Apoi puse telefonul în furcă. Își scărpină iar tigva. Din pricina scărpinării, vânătaile și cucuiele îl îndurerară și mai abitir. Vasea gemu ușurel, continuând să gândească: „Ce-o fi cu pocitania asta? De unde-a apărut? Și de ce fuge așa repede?” Din păcate, nu găsi răspuns la aceste

întrebări. Vasea se culcă.

Ca toți copiii, Vasea mergea la școală. Unde se și duse a doua zi dimineață, după ce se trezi. La școală, toți începură să râdă de Vasea pentru că îi lipseau dinții din față. Ba unii dintr-a șasea chiar vrură să i-o tragă lui Vasea la toaletă, dar nu izbutiră să-i descleșteze gura.

După școală, Vasea s-a dus acasă (ca întotdeauna). A intrat în lift, a apăsă pe butonul de etajul opt și a pornit în sus. Urca și se gândea ce să facă în privința dinților, nu și-i putea pune oare pe-ai bunicului? Bunicul și-așa o să moară curând, n-are cine știe ce nevoie de dinți, pe când lui Vasea i-ar prinde bine. Și, brusc, liftul se opri. „Draci!” își spuse Vasea în sinea lui și apăsă pe butonul „Apel dispecer”. În difuzor hârâi ceva și se auzi un fragment de frază: „O ling, o strâng și îi dau drumul ritmic”. Vasea se simțea rupt de lume. Copilul nimănui. Vasea se pregătea să plângă.

Deodată, din spatele lui răzbătu un horcăit

scârbos și Vasea simți o putoare respingătoare. „Eu put așa? își zise Vasea. De fapt, nici n-ar fi de mirare, că doară eu nu mă spăl. Am izmenele-ncleiate”. Vasea petrecu un minut pierdut în asemenea gânduri, și abia după aceea se hotărî să se întoarcă.

Într-un colț adăsta un bărbat uriaș, cu o treanță verde pe el. Globii ochilor ieșiți din orbite se învârteau crunt, de sub pleoapele tumefiate se prelingea un puroi galben. Din nări se ițeau smocuri de păr țepos, dinții îi clănțăneau, iar limba violet-albăstrie îi spânzura pe piept. În prima secundă, Vasea nu pricepu îndeobște ce drac de pocitanie mai e și asta. În cea de-a doua, o mână transpirată și rău-mirositoare îl înșfăcă pe Vasea de gât, iar alta își vârî unghiile slinoase în ochiul lui stâng și i-l smulse. Pe obraz prinseră a-i șiroi mucozități și sânge, vasele se rupseră cu un pâraît.

Vasea își veni în fire la etajul al treilea, lângă

debaraua ghenei. Părul îi era încleiat de sânge și se lipise de pardoseală. Vasea își pipăi înspăimântat propria persoană. Își atinse ochiul stâng – era întreg și nevătămat. Atâta doar că, nu se știe de ce, nu prea vedea cu el. Mai exact, nu vedea deloc cu el, doar un fel de turbureală. Ajuns acasă, s-a uitat în oglindă. Fața-i era toată-n sânge, și-n loc de ochi avea ceva alb cu șampilă roz. O minge de ping-pong...

Vasea n-a închis un ochi toată noaptea. Stătea culcat și se gândea: „Băi, ce nașpa!...” În spatele ferestrelor vâjâia ritmic un vânt rece de primăvară. Gândurile lui Vasea săltau la suprafață în același ritm. Deodată, printre vâjâituri se strecură un zgrepțănat ușor, de parcă cineva râcăia pervazul cu o piatră. Vasea își săltă capul și se ghemui urgent sub pătură, mai să se scape pe el de frică. Pe Vasea îl priveau prin geam, din beznă, doi ochi roșii. Apoi ochii clipiră și dispărură. Vasea se năpusti la fereastră, privi în

jos și văzu o siluetă întunecată alergând afară în zigzag. Ia uite-l, a cotit după magazin și s-a ascuns. „Visez urât”, gândi Vasea. „Băi, ce nașpa!”

În ziua următoare, copiii îl bătură iar pe Vasea. Nu le plăcuse că se holba la ei cu ochiul lui din celuloid. Iar Lena Suharova chiar îl strigă folosind un cuvânt necuviincios. În linii mari, Vasea ajunsese acasă în stare proastă și cu pantalonii rupți. Pentru pantaloni, mama îl pocni în cap cu mașina de tocat carne și îl trimise la magazin după pâine. Iar tata apucă să-l ia în târbacă, amenințându-l cu factura telefonică. Dar afară, aceiași copii îi luară lui Vasea și banii, și pâinea, ba vrură să-i ia și ceasul, dar Vasea nu se lăsă. Din cauza asta, îl fugăriră pe Vasea până sus, pe centrala termică, și luară scara. „Lăsați voi, lăsați voi, își zise atunci Vasea. O să iasă el soarele și pe strada mea”. Apoi se culcă pe acoperiș și adormi.

L-au trezit niște sunete ciudate. Vasea privi

în jos și cât pe ce să facă pe el. Pe mica platformă din fața tomberoanelor se tăvălea, ca un mic cadavru, baba Ania, și niște bărbați verzi, care se înghiontea primpregur, o hărtăneau cu unghiile lor murdare, o lingeau, o mușcau și o violau, deși era limpede că bătrâna era deja pe ceea lume, și horcăiau lacom. Bale și sânge se scurgeau formând băltoace, unii bărbați verzi lingeau toate astea și se înecau. Deodată, Vasea îl văzu chiar pe acela – acela în treanță verde, cu ochii ieșiți din orbite și cu limba pe piept. El îi smulse bătrânei un ochi, îl azvârli pe loc în gură și prinse a-și mișca lugubru fălcile. „Băi, ce nașpa!”, gândi Vasea.

Bărbații hăpăiră mațele din burta babei Ania, îi roaseră degetele de la mâini și de la picioare. Un bărbat îi smulsese nasul și acum i-l sugea. „Băi, ce nașpa!”, gândi Vasea.

Pe Vasea îl necăjea gândul că în același fel îi mâncaseră și lui ochiul. Mingea, sigur, e bună și

ea, dar ochiul e, totuși, mai practic. „Trebuie să fac ceva!”, își spuse Vasea și adormi, istovit peste măsură.

În zori, după ce cumpăni totul în micul lui creier, Vasea ajunsese la concluzia că nu ține figura cu năpustitul asupra bărbaților verzi cu cuțitașul de la briceag (și-apoi, cuțitașul era bont). Te pomenești că oamenii verzi n-or să priceapă ce și cum și or să-l înfulece cu toate măruntaiele lui de copil și cu creierașul lui cu tot. Ba or să-i sugă și nasul, pocitaniile. „Trebuie să mă sfătuiesc cu adulții”, gândi Vasea.

Tata era nervos: nu pricepea că oamenii verzi o înfulecaseră pe baba Ania la tomberoane. Tata îl pocni de multe ori pe Vasea cu papucul peste urechi, apoi îl scui pă de enervat ce era.

Plângând cu sughițuri, Vasea se șterse de scuipatul patern și se gândi ce are de făcut.

A doua zi, pe Vasea îl aștepta o surpriză: murise bunicul, lăsându-i nepotului moștenire

proteza dentară și un flacon cu otravă pentru vulpi. Bunicul folosisese cândva cu succes otrava asta asupra bunicii (și nimeni nu se prinsese). De asemenea, cu ajutorul ei, bunicul scăpase în repetate rânduri de câinii vecinilor, dar nu de toți, numai de cei care mușcau. Ehei, câte și mai câte nu făcuse bunicul cu otrava lui. Nu și le putea aminti pe toate, dar micuțul creier al lui Vasea gândi, brusc, că trebuie să se folosească de asta.

Noaptea, el scoase pe palier sicriul cu bunicul și îl încărcă în lift. Beți-mangă (de fericirea care-i lovise), mama și tata nu auziră scrâșnetele și zarva. „Băi, ce nașpa!”, gândi cu veselie Vasea în legătură cu asta. În lift, îl unse cu grijă pe bunicul cu otravă pentru vulpi, îi turnă și în ochi, și în nas (acolo a fost mai greu), și în gură. Îi unse părul pieptănat cu cărare. Liftul porni, scârțâind, să coboare. Tot la vale o porni și curajul lui Vasea. Nici chiar paharul de tărie dat pe furiș peste cap nu salvă situația.

Cu lanțul ceasului zornăind, Vasea târî sicriul în stradă. Apoi îl împinse spre tomberoane, îl așază acolo, îl mai stropi cu niște otravă. Dădu fuga în niște tufișuri și-și trase pantalonii care-i tot alunecau. Peste o oră, spre tomberoane se înșirară bărbații verzi. Erau răi și flămânzi, pentru că în ziua aceea nu prinseseră nici vagabond, nici vagabondă, nici babă. Voiau să înfulece, de pe limbile lor violet curgeau bale care se prelingeau pe asfalt. Nu e deci de mirare că, atunci când văzură micul cadavru al bunicului, se năpustiră asupra lui, mârâind și mușcând. Fiecare încerca să smulgă o bucățică mai mare din el. I-au înfulecat, cu scrâșnete, zgârcii și mațele, i-au ros nasul și urechile, i-au smuls ochii cu unghiile lor jengoase și puturoase. Lui Vasea îi venea să vomite, dar își zise că e mai bine să amâne asta pentru vremuri mai bune. Că altfel, nu se satură ei doar cu bunicul.

După o jumătate de oră, platforma de lângă

tomberoane era semănată cu hoiturile puturoase ale bărbaților verzi. Zăceau cu ochii ieșiți din orbite, cu limbile umflate, aproape negre. Din nări le curgea un puroi ca o spumă galbenă cu clăbuci. Vasea vomită în tufe.

Deodată - Vasea își ridicase nasul -, simți o duhoare cunoscută. Privi în jur și văzu un monstru uriaș cu ochi roșii puroioși, care venea cu repeziciune drept spre el, strângându-și palmele îngherate.

Vasea sări urgent în picioare - parcă-i rămăsese altceva de făcut?

Lanțul se hâțâna pe piciorul lui Vasea, pantalonii părintești îi lunecaseră pe șolduri, împiedicându-i fuga, și cu un ochi Vasea nu vedea și nu știa încotro s-o apuce. El totuși alerga înainte, cu limbuța roz scoasă și înecându-se în salivă.

Bărbatul verde îl ajunse din urmă. Brusc, pământul de sub picioarele lui Vasea se isprăvi și

el zbură în jos, prăvălindu-se peste ceva moale și rău-mirositor. Sări în picioare. Luna lumina puțul, pe fundul lui, sub picioarele lui Vasea, zăcea un hoit descompus, cu dinții rânjiți și orbitele goale. Vasea mai încurca literele, nu ținea bine minte numerele de telefon, dar recunoscuse pe dată cizmele acelea – cu șireturi roșii, petrecute prin găurelele date cu sula. „Fedeea!”, gândi el deznădăjduit. Dar nu se puse pe zbierat. Horcăitul și tropăitul se auzeau chiar deasupra capului său, și el decise să nu dea glas simțămintelor.

Urletul se repetă de câteva ori, apoi se așternu liniștea. Vasea răsuflă ușurat (pentru că se ușurase în puț) și se târî afară. Locul era pustiu. Vasea se așează precaut pe o bancă și, deodată, totul în fața ochiului său prinse a pluti, cerculețe verzi prinseră a se roti, creierașul lui prinse și el a se-nvârti încet, și-i veni să vomite. Lui Vasea i se tăie filmul.

A doua zi, băieții l-au bătut iar pe Vasea –

pentru că era culcat într-un loc neîngăduit și vomita. Mama adăugă la asta: „Pe unde-mi umbli haimana, pocitanie, a dispărut bunicul!” Iar tata, după ce a ascultat povestea despre bărbații verzi, și-a stins țigara pe limba lui Vasea. Ca să nu mai debiteze tot felul de tâmpenii.

Stârvurile bărbaților verzi au fost devorate de câinii locului (și de pensionari, dar n-o să arătăm cu degetul). Puțul a fost betonat, distrugând osemintele lui Fedea.

S-a puit iarăși duium de vagabonde și vagabonzi, iar bătrânele au început să-și ducă fără teamă gunoiul după ora nouă seara. Iar în oraș, nici măcar nu-i putea trece cuiva prin minte că toate astea se întâmplau mulțumită unui pici jigărit în vârstă de zece ani, pe numele său Vasea, care purta niște pantaloni largi de-ai lui taică-său, din care se ițeau izmenele naziste; care purta lanțul de la ceasul stricat al lui taică-său, care lanț i se bălăbănea pe-un șold; care purta o cămașă

jerpelită în carouri, tot de-a lui taică-său; care avea dinții din față spărți și care avea o mingiuță de celuloid în loc de ochi. Care avea scăfârlia plină de scuipat, tunsă scurt (din cauză de păduchi). Și nimeni nu-și spunea, văzându-l pe Vasea: „Priviți, trece eroul!”, toți, nu se știe de ce, își spuneau: „Ce-i cu pocitania asta?” Iar băieții îl băteau mai amarnic pe Vasea, ba aveau de gând chiar să-i vâre ace sub unghii. Dar lui Vasea i se fâlfâia de toți, venea acasă și stătea toată noaptea cu receptorul telefonului lipit de ureche, ascultând de-acum obositul refren: „O ling, o strâng și îi dau ritmic drumul”.

Un sentiment „distanționat”

*Can you tell me which flowers gonna grow?
Can you tell me? You say you can but you don't
know.*

Ike, Tay and Zac Hanson

— Nu trebuie să-l iubești, spuse Nastea, spărgând în dinți o sămânță.

— Nu poți să nu-l iubești, o corectă Mașka.

— Nu. Nu trebuie să-l iubești, repetă, calm, Nastea. Nu poți să nu-l iubești, dar nu trebuie să-l iubești.

— De ce?

— N-are rost. E ca formația Ivanușki de pe poster. Chiar mai rău.

— De ce mai rău?

— Păi de-aia, că Ivanușki nu sunt reali. Sunt un poster, pur și simplu. Pe când el e viu și e lângă

noi, poți să-ntinzi mâna și să-l atingi. E accesibil, dar e inaccesibil. O să-ți distrugă viața.

— Hai că te-ai scrântit! replică Mașka. Să zicem, nu viața, o săptămână maximum.

— Neee, zâmbi Nastea privind în spațiu. Așa crezi tu. Nastea era în anul doi și știa totul. Sablin e-un fustangiu și un pozeur. Mașka e o ființă naivă din anul întâi. Sunt două noțiuni care nu fac casă bună.

Mașka ieși pe coridor. Lângă avizier – Sablin. Păr buclat, tricou șifonat, jeanși puși șui, bocanci cu talpă groasă. Și nici că trebuia să arate altfel. Îmbrăcămintea doar îi acoperea trupul, nu făcea corp comun cu el. Alții trăgeau cu chiu cu vai pe ei o cămașă, un pulover și o vestă, și păreau născuți în ambalajul ăsta. Dar lui Sablin nici chiar cu un pulover cu vestă nu i-ar fi stat rău.

A stat o bucată de vreme acolo, apoi a intrat în sala de curs – frumos, atrăgător. Mașkăi – zero atenție. Mare nevoie are el de ea. Unde-i ea, și

unde-i el? Încrezutul. Un idiot plin de el.

Mașka se întoarse la locul ei, se așează în bancă și chibzui câteva secunde. Apoi rupse o foaie din blocnotes și, chinuindu-se să-și modifice caligrafia, scris: „Bună ziua, soare. Trezește-te, rogu-te, mai devreme și treci mai des pe la facultate. Căci fără tine e întuneric și trist în jur”. Se mai gândi o clipă, semnă: „M.N”. Apoi împături foaia și scris: „Lui Sablin L., anul 3”.

Mai trebuia doar să prindă bilețelul în piuneză la avizier. Mașka ieși din sala de curs și privi în jur. Era plin de lume, dar Sablin nu se zărea. Se apropie de avizier și examinează cu atenție toate anunțurile. Apoi scoase o piuneză, fixă bilețelul și-și pironi privirea pe anunțuri. Era și ea pe-acolo, adică. Citea, pasămite, anunțurile. Sângele îi pulsa în tâmpile de parcă ar fi făcut două ture de cros în parc pentru ora de sport.

În dimineața aceea vremea era uimitor de frumoasă. Soarele încă nu se trezise pe de-a-

ntregul, dar dogorea deja când Mașka împinse ușa grea, cu mâner gravat, și se afundă în răcoarea de piatră a universității.

Mașka urcă la etajul al treilea, îl salută printr-un gest al capului pe Kraev, un coleg de an, îi adresează un „Salut” Nastei. Își făcu drum pe lângă avizier, trecând rapid în revistă cu coada ochiului bilețelele de tot felul, căutând din priviri ceva în genul „Anul întâi nu are cursuri astăzi”, și îngheță.

La avizier era fixat un bilețel: „pentru M. N. de la S. A”. Lipit cu scoci. Literele erau scrise cu cerneală neagră.

Mașka smulse cu mână tremurândă bilețelul, îl despături.

„Bună ziua! Sigur, sunt un tâmpit și-un idiot, dar, iartă-mă, n-am înțeles ce reprezintă inițialele „M.N”... Astăzi (27.04) m-am trezit încă de la 7:40, dar am avut de făcut un drum în altă parte, așa că, iartă-mă!!! Scrie-mi ceva draguț”.

Mașka rămase pironită locului, ca

înșurubată. Sensul celor scrise ajungea la ea pe fragmente. La început, „bună ziua”, apoi semnul exclamării. Mașka privi în jur. Dacă Sablin se afla pe undeva prin apropiere? Dar și ea, a luat biletul așa, fără să-i dea prin minte că... Poftim, prevedere! Idioată mai e.

Se apropie Nastea. O privi cu luare-aminte pe Mașka.

— Ce-ai pățit?

— Nimic, spuse Mașka și obrazii-i luară foc.

— Ce-ai în mână?

— Un bilețel, șopti pe un ton triumfător Mașka. Fericirea-i dădea pe de lături și Mașka voia s-o împartă cu cineva. Îi întinse Nastei bilețelul.

— „S.A.”, citi aceasta cu voce tare, apoi traduse: Lioșa Sablin. Aha. „Șapte patruzeci. Ceva drăguț”.

Îi înapoie biletul.

— Spanac. Precis te-a confundat.

Mașka nu voia să gândească astfel. Sablin nu-i un fustangiu și nu-i un prost îngâmfat. E un tip super. Altfel, de ce i-ar fi scris „iartă-mă” și „scrie-mi ceva drăguț”?

— Nu mai ești în liceu. Tipul e pur și simplu politicos. Nastea sparge între dinți o sămânță și scuipă cojile în pumn.

— Mi-a zâmbit, își aminti Mașka. O dată, pe coridor. Și mai târziu, când s-a uitat prin sala de curs.

— Nu mai ești în liceu, repetă Nastea, spărgând în dinți altă sămânță. Tipul e deja un om matur. Te holbezi la el și, ce vrei, tipul îți zâmbește. Din politețe. Sau ca un star. Unei admiratoare.

Mașka se îngrozi:

— Crezi că știe?

— Probabil că nu. E pur și simplu politicos.

De avizier se apropie o fată din anul trei. Păr scurt, ochelari, nimic special. Figură comună.

Cenușie. E în același an cu El, gândi Mașka. Ce baftă pe ea! Să-l vadă pe Lioșa zi de zi, câte trei cursuri la rând. Fericita! Deși fata cu ochelari putea foarte bine să fie înamorată de te miri ce băiat inaccesibil din anul cinci și să sufere. Și să nu fie fericită.

Mașka scrise alt bilețel. Adăugă: „Lui Sablin Lioșa”. Îl prinse la avizier. În pauza următoare, bilețelul nu mai era. Deci Sablin Lioșa îl citise deja.

Dar nu se grăbea să răspundă.

Mașka se apropie de avizier, îl examinează din priviri. Nimic.

În pauza următoare veni și Nastea.

— Ți-a răspuns? Nastea clătină din cap.

— Nu-i nimic, o încurajă Nastea. Poate-ți compune un poem. Dar l-ai văzut?

Mașka clătină iarăși din cap. Negativ.

— Nu-i nimic, repetă Nastea. Poate-ți scrie un poem. Se auzi un hohot de râs. Lângă avizier

stăteau Sablin și fata aceea cu ochelari. El o cuprinsese cu brațul pe după umeri, ea îl cuprinsese de talie. Stăteau așa, îmbrățișați, și râdeau. De fericire, normal. Pentru că erau împreună. Ea îi spuse ceva, vorbind tare. El nu-i răspunse. Dar îi zâmbi. Mașkai îi înghețaseră obraji.

— E un pozeur, aruncă cu dispreț Nastea, și Mașka se agăță de cuvântul ăsta ca de-un colac de salvare.

Bineînțeles că-i un pozeur! Și face toate astea pentru ca necunoscuta „M.N”. să priceapă unde este ea, și unde - el. El n-o iubește pe fata asta cu ochelari. Pur și simplu se preface.

— Nu-ți face sânge rău, spuse Nastea. Poate sunt doar prieteni.

— Da! răspunse Mașka zâmbind tâmp, și repetă: Da!

— Numai să nu-ți pierzi mințile. Oricum, n-o să-i câștigi niciodată simpatia.

— De ce?

— Pentru că tu ești o ființă naivă, iar el e fustangiu și pozeur. Nu aveți nevoie unul de celălalt. Pentru ca doi oameni să fie împreună, trebuie să respire același aer. Iar tu te-ai sufoca în atmosfera lui. Ca și el într-a ta.

— Puțin îmi pasă.

— Sunt de acord că tipu-i mișto. Sunt de acord chiar că-i deștept. Dar vă aflați în planuri diferite. Ești în afara razei lui vizuale.

— Dar el este într-a mea.

— Pentru că tu te afli jos și te uiți în sus. Pe când el e sus și nu se uită pe ce calcă.

— Și eu ce să fac? întrebă Mașka și sprâncenele i se ridicară interogativ.

— Nimic, nu te apropia de el. Privește-l doar. Și pricepe că lumea nu se sfârșește cu el, răspunse Nastea și scuipea cojile în pumn.

Mașa rămase pe gânduri. Pe de o parte, ea și Sablin nu mai erau liceeni. Pe de altă parte, e

băiat bun. Pe de a treia parte, era fata cu ochelari. Ea îl cunoaște de trei ani. Poate chiar învățaseră la același liceu. Și fata asta înalță în jurul lui un gărduleț din stâlpișori legați între ei cu frânghiuțe de catifea, ca la muzeu. Adică, admiră, dar nu te apropia. Te pomenești că și curentează.

— Și, în fond, continuă Nastea, ai venit aici să înveți. Dacă pierzi sesiunea din cauza făt-frumosului ăsta, o să regreti toată viața.

Mașka prinse doar cuvântul „frumos”.

— Daaa. Așa e el. Frumos. Deștept. Bun.

— Dar nu-l cunoști absolut deloc!

— Văd prin el...

— Și ce vezi? Plămânii, stomacul, intestinul gros, intestinul subțire. Ficatul.

— Și inima! O inimă mare, fierbinte, plină de iubire! Mașka își închise visătoare ochii.

— Inima nu este decât un organ musculos cav în formă de con.

Nastea se pricepea să minimalizeze totul pe

lume. Dragostea e dorință de acuplare. O dorință pur fizică. Sablin e fustangiu și pozeur.

Mașka îi mai scrisese un bilețel. Îl fixă în piuneză. A doua zi, bilețelul nu mai era. Nici răspuns nu era. Mașka își petrecu noaptea morfolindu-și perna, încercând să nu se gândească la inaccesibilitatea lui Sablin și, drept urmare, să nu plângă.

— Uită-l, o sfătui Nastea.

— O să-l uit, declară supusă Mașka.

După ce Nastea plecă, Mașka mai rupse o filă din blocnotes și scrisese apăsător: „Mă ucizi. M.N., lui Sablin L”. Scurt pe doi.

După curs, Mașka ieși din amfiteatru, se apropie, din obișnuință, de avizier și tresări. O bucătică de hârtie. Literele „pt. M.N”, cu scrisul de-acum cunoscut, erau așternute neglijent, „M”-ul era lăbărțat, cu primul picioruș mai lung, iar „N”-ul consta din două liniuțe cu cerneala întinsă, una mai lungă decât cealaltă.

Era bilețelul ei. Sablin n-avusese probabil hârtie de prisos. Sau poate nu voise să și-o irosească pentru necunoscuta M. N.

„Interesant, cum se poate ucide așa, la modul distanționat? M.N., cum stai cu învățătura? Fericire și iubire îți doresc, M.N. Pa!!! A.S”. Cuvintele erau scrise ocolindu-le pe cele ale Mașkăi, „Mă ucizi. M.N”. Mașkăi i se tăie răsuflarea. Ca atunci când mergi contra unui vânt puternic. Vântul îți intră în gură și pentru câteva clipe uiți cum se respiră. Sau ca ariciul care a căzut și-a murit.

— Super. Chiar că e super, spuse Nastea spărgând o sămânță.

— Dar ce-i aia „distanționat”?

— A vrut probabil să spună „de la distanță”. Cultivat tipul, nu crezi?

— Da, e super!

Mașka își mușcă buzele ca să nu izbucnească în râs de fericire, ca fata aceea care râdea cu

Sablin lângă avizier.

— Reiese deci că îl iubești distanționat, ricană Nastea. Așa reiese.

— E un om bun, jubilă cu glas molcom Mașka.

— E un om politicos, o corectă Nastea și scui pă cojile în pumn. L-ai bombardat cu bilețelele tale. Doar nu era să te trimită undeva! N-ar fi fost politicos.

— Ascultă, vorbi Mașka, împăturind bilețelul. Ție ți se pare interesant să trăiești așa?

— Cum? făcu Nastea nedumerită.

— Așa. În jur toți sunt pozeuri și fustangii. Dar politicoși. Toți se prefac. Toți se trag pe sfoară unii pe alții. Și îți mai vine să trăiești în aceste condiții?

Nastea uită să-și vâre sămânța între dinți. Mașka se răsuci în loc și plecă.

Se așeză în amfiteatrul gol și scrisese un mesaj lung, pe jumătate de filă cu pătrățele, fără să sară

nicio pătrătică. Apoi adăugă o poezie creație proprie. Citind pe verticală prima literă din vers, ieșea „Lioșa Sablin”. Mașkăi îi plăcea poezia.

Biletul a stat agățat acolo două zile.

Nastea trecea pe lângă Mașka. Mașka n-o bătea la cap. Avea în față două zile libere.

Copacii erau deja pregătiți să-și desfacă mugurii. Se înălțau într-o delicată pâclă verzuie. Mașka se apropie de fereastră și își lipi fruntea de geam. Cine avea nevoie de ea? Nastea, care era în stare s-o vâre între dinți și s-o sfărâme? Și după aceea să scuipe cojile. Sablin, fustangiul și pozeurul politicos? Care iubește o fată cu ochelari. De fapt, și el poartă ochelari. Dar numai când e vorba de ceva important. De un examen scris, de pildă. În spatele ferestrei se învâртеbeau fulgi de zăpadă și își revărsa lumina un soare rece de primăvară. Văzuți pe geam, fulgii păreau puf de plop argintiu, ai fi zis că e de-ajuns să-ți întinzi palmele pentru ca el să ți se aștearnă pe palme,

pufos și cald. Ai fi zis că în spatele ferestrei e vară.

Al doilea curs era de literatură rusă. Mașka stătea la palavre cu colegii de grupă lângă avizier. Și, brusc, îl zări pe Sablin. Foarte aproape de ea. El se apropie de avizier, trecu în revistă anunțurile, apoi văzu bilețelul. Îl smulse. Îl despături. Mașka îi urmărea concentrată expresia feței. Sablin zâmbi. Își ridică privirea.

— Ți-a plăcut? trânti din senin Mașka.

— Tu l-ai scris? întrebă Sablin.

— Nu.

— Trebuie citit în singurătate, spuse Sablin.

Mă face să roșesc, zău.

Mașka dădu din cap și intră în sala de curs. Vântul nu-i mai agresa fața. Respira liber și ușor. Nici obrazii nu-i înghețaseră la atingerea pufului de plop. Nu se întâmplă nimic. Sablin se uitase pe ce calcă. Ei și? Nastea stătea într-o bancă din apropiere și ronțăia semințe, scuiându-le cojile în pumn.

Două săptămâni nu avu niciun răspuns. Mașka îi scria toate fleacurile, tot ce aflase despre el de la alte fete, chestii de genul: „Bună, Lioșa. În ce mă privește, totul e OK. Scrie-mi! M.N”. Lioșa dezlipea bilețelele, se bucura probabil pentru M.N. și socotea că și fără răspunsurile lui viața ei este cât se poate de OK. Nastea ronțăia la semințele ei și, când observa apariția la avizier a obișnuitului „Lui Sablin L...”, zâmbea cu înțelegere, privind spre Mașa sau spre Sablin, în funcție de cel care se afla mai aproape de ea.

— Ți-am spus doar, spuse ea apropiindu-se de Mașa după ultimul „zbârci”.

Mașka oftă.

— Nu te atașa de el. Uită-l.

— Nu pot, răspunse Mașka aproape gemând.

— Ba poți, poți. Eu a trebuit să alerg doi kilometri la sport, cât e norma, ca să trec. Jumătate de oră i-am tot explicat profei că n-o să-i pot alerga în mai puțin de douăsprezece minute ca

să iau proba. Și ea, de colo: aleargă. Dacă-mi demonstrezi că nu poți, totul o să fie O, vorba aia, K. Și am luat-o la fugă, spuse Nastea și-și vârî o sămânță în gură.

— Și?

— Și am alergat toată distanța fără nicio oprire în zece minute și douăzeci și opt de secunde.

— Dar asta-i altceva, e sport.

— Crezi că mușchii ți-i poți forța și mintea nu?

— Dar îl iubesc! Cum nu înțelegi asta? întrebă Mașa, holbându-se la ea.

— Doar ți s-a pus pata pe el. Sunt lucruri diferite.

— Nu știu.

Mașka își încrucișa permanent privirile cu el. Îl privea drept în ochi când trecea pe lângă ea. Prindea un fel de linie punctată care pornea din pupilele lui. Își promitea adesea, cu hotărâre: NU

MĂ UIT! Dar el iar îi ieșea în cale, și ea prindea iarăși, avid, reflexele ochilor lui de un căprui ceramic. Iar Sablin, probabil, se chinuia de fiecare dată să-și amintească dacă o cunoaște cumva pe fata asta ciudată, și dacă da, poate că ar trebui măcar să o salute, de vreme ce ea se holbează în așa hal la el.

La un moment dat, așa și făcu. Mașka și Nastea treceau pe coridor, și Mașka spunea un banc despre cum „îi plăcea lui Pușkin să arunce cu pietre”. Spre ele venea Sablin în tricoul lui șifonat. Mașka își pironi privirea asupra lui și amuți. Era irezistibil atrasă de ochii lui, și cei doi se fixară iarăși reciproc. Fenomenul dură trei secunde întregi, până când Mașka cu Nastea și Sablin urmară rute închipuind două drepte intersectate. Și Sablin mormăi:

— Bună.

Mașka își întoarse privirea așa cum îți retragi mâna de pe un ceainic fierbinte. Apoi își recăpătă

suflul. Asta dură patru pași. Se opri și privi în jur. Sablin se îndepărta cu umbletul lui de gay, iar ceafa lui cu păr cârlionțat, oxigenat, spunea: „eu-pe-tine-nu-te-văd!”

Nastea se opri și ea și scuipă cojile în pumn. O analiză pe Mașka, apoi privi tricoul lui Sablin, care albea în semiobscuritatea coridorului.

— Lasă-l, o sfătui Nastea.

Mașka n-o auzi și ridică mașinal din umeri.

— Ce ți-o fi făcut neghiobul ăsta distanționat! izbucni deodată Nastea. E.

Nastea se chinuia să găsească cuvântul.

— ...e un depravat. Nu face două parale!

— E super...

Nastea trase aer în piept, pregătindu-se să dovedească contrariul, apoi însă doar flutură din mână, înțelegând că toate cuvintele sunt acum de prisos. Era în stare să-i îndese cu propriile mâini lui Sablin în gură acel „bună”, și dacă asta ar fi fost posibil, precis așa ar fi făcut.

— Nimic nu-ți poate lumina mintea aia?

— Și ce dacă?

— Când vine vorba de secătura asta, parcă ți se lasă ceața pe creier.

— Toți îndrăgostiții își pierd puțin capul, spuse Mașka, ridicând din umeri.

Nastea își aruncă nervoasă în gură două semințe și le sparse pe amândouă odată cu un tăcănit.

Mașka voia să stea puțin de vorbă cu Sablin. Să-și arunce măcar două-trei cuvinte unul altuia. „Ți-a plăcut?” – „Tu ai scris asta?” – „Nu”. Și gata. Numai să o vadă. Doar să simtă că Sablin și-a irosit trei secunde din viața lui pentru Mașka, și că ele îi aparțin doar ei. Cât două inspirații și o expirație. Cât patru pulsații ale sângelui prin vene și artere. Și creierul ocupat preț de o clipă cu chipul Mașkăi. Mașka cobora, treptat, la nivelul unui organism primitiv.

Sablin nici măcar nu bănuia că exercită o

asemenea influență asupra acelei fete ciudate din anul întâi, care-l privea de fiecare dată de parcă din cauza lui pierduse o sută de ruble. Și, poate, și pe sine. El nu făcea decât să treacă pe coridor cu geanta pe umăr, în tricoul lui șifonat și în jeanșii lui puși șui. Jeanșii se țineau pe șolduri, lăsând vederii bentița chiloților în dungi alb cu gri.

Mașka hoinărea prin oraș, și soarele îi bătea în nas. Nu i-l ardea, dar revărsa o lumină violentă și artificială. Praful îi intra în ochi, amestecat cu smogul gazelor de eșapament. Nu se simțea în largul ei, pentru că tricoul îi ieșise din jeanși și acum se înghemotocise sub vestă. Rujul i se întinsese și buzele i se uscaseră. Viață de rahat. Iar Sablin, cu jeanșii și cu buclele lui, zboară și respiră în voie. Și lui tricoul nu i se-nghemotocește sub pulover. Iarăși Sablin. El nu-i scrie. O ignoră. O disprețuiește. O scuipă de sus. Și pentru ce? Așa, aiurea. Nu-i decât un pozeur, un depravat, un poponar distanționat. Se iubește pe sine mai

presus de orice pe lume. Precis că nici pe fata cu ochelari n-o iubește. Cu ea doar face dragoste. adică sex. Despre ce dragoste poate fi vorba? Mașka își îndreptă sacoșa pe umăr, păru-i căzu în ochi. Și-l dădu pe spate cu mâna plină de praf. Viață de rahat. Totu-i de rahat. Urcă în autobuzul care tocmai sosise.

Sablin își petrecea zile întregi la subsol, unde-și monta emisiunile radio pentru Eho Moskvî și Romantika. Era foarte cald. Își șterse fruntea asudată cu poalele cămășii. Pătratul luminos al ecranului clipi iarăși, ogindindu-se în ochii lui de un căprui ceramic.

— Saș, trebuie să plecăm!

— Imediat.

Dădu fuga la etajul al treilea să ia subiectele la istorie de la o colegă de an. Dădu la avizier peste cotidiană bucățică de hârtie și-și aminti că nu răspunsese nici data trecută, nici data răstrecută. Geanta îi lunecă de pe umăr și se buși

de podea. Sablin înjură, vâri prin deschizătura fermoarului foile cu textul, ele se mototoliră, nu-i nimic. Înghesui peticul de hârtie pe care scria „Lui Sablin L., grupa 302” în batista făcută mototol din buzunarul stâng.

— Sablin!

— Vin!

Din sala de curs țâșni fata cu ochelari.

— Leșik!

Sablin îi tamponă mașinal buzele cu ale lui, geanta îi lunecă de pe umăr și se buși de pământ. Hârtiile cu subiectele se împrăștiară pe jos.

— O să vii?

El își aduna hârțogăraia.

— O să mă suni?

— S-ar putea. Da. Sigur.

— Aștept! Mi-ai promis.

Mâinile ei se afundară în buclele lui dese.

— Da. Scuză-mă.

Sablin închise fermoarul la geantă. Își lipi iar

buzele lui tari, reci și prăfoase de buzele feței.

Treptele îi lunecau sub bocanci, el ieși în goană din universitate și ajunse tot într-o fugă în stație. Vântul amarnic îi usca ochii, îi era sete. Îi venea să lase totul baltă, să scuipe pe toate de la înălțimea unei clopotnițe și să se tot ducă, cu mâinile vârâte în buzunare. Asta era astăzi, mâine însă totul se putea schimba. Și-apoi, împlinise deja douăzeci de ani și era timpul să câștige de-un sandwich cu salam pentru el, pentru mama și tata și pentru fratele lui. După ce se așeză în autobuz, Sablin își închise o clipă ochii, apoi își scoase batista din buzunar și își șterse cu ea fața asudată. Laolaltă cu batista i se lipi de palmă bilețelul. Despături pagina cu pătrățele: „Salut, dragule! Felicitări cu ocazia primei (și deja încheiatei) săptămâni de examene. Baftă în sesiune! Scrie-mi! Scrie-mi ceva!!! M.N”. Sablin vârî bilețelul în buzunar. În autobuz duhnea acru a imitație de piele și a gaze de eșapament. Își închise ochii.

Apoi își vârî mâna în buzunarul gecii și-și băgă în gură o sămânță.

Mașka se prăvăli pe un scaun și-și puse geanta pe genunchi. Geanta îi căzu. Mașka se aplecă să o ridice și o încercă ceva asemenea senzației pe care o ai când prinzi cu mâinile goale un cablu neprotejat. Sablin o privea cu ochi goi și obosiți și scuipa coji de semințe în pumn. Odată, în copilărie, Mașka fusese fascinată de chiciura cu sclipiri de cristal de pe coada lopeții de fier cu care se curăța zăpada de pe patinoar, și o linsese. Limba i se lipise pe fier. Apoi, firește, i-o dezlipiseră. Acum Mașka se lipise parcă la fel de temeinic ca în copilărie, dar cu privirea, și nu de coada unei lopeți, ci de ochii lui Sablin. Sablin își vârî o sămânță în gură, apoi băgă mâna în buzunar și scoase de-acolo un pumn plin cu semințe aidoma. Și i-l întinse Mașkăi. Mașka luă o sămânță și o duse la gură. O sparse. Scuipă cojile în pumn. Mai luă una.

Sablin ronțăia la semințe și-i era somn. La a patra stație coborî, strecurând restul semințelor în buzunarul Mașkăi. Pur și simplu le scobi dintr-al lui și le transferă în buzunarul Mașkăi, trăgându-i-l cu un deget.

Mașka continuă să ronțăie mașinal semințe, cojile umede, calde îi rășchirau degetele. Luă încă o sămânță și dădu peste un colțișor dur. Scoase foaia cu pătrățele, îndoită. „Salut, dragule. Felicitări cu ocazia primei (și deja încheiatei) săptămâni de examene. Baftă în sesiune! Scrie-mi! Scrie-mi ceva!!! M.N”.

Afară, ploaia bătea plăcut și mirosea a cercevele ude. Universitatea își înălța zidurile cenușii. Mașka și Nastea stăteau în bancă și ronțăiau semințe, scuișor cojile în pumn. Lângă avizier – Sablin. Păr cârlionțat, tricou șifonat, jeanși puși șui. Se întoarse și intră în sala de curs, frumos, atrăgător. Cu zâmbetul pe față. Ziua de ieri rămăsese undeva departe în urmă și nu mai

simțea nevoia să scuipe de sus, de la înălțimea clopotniței. Mașka aștepta să-i vadă figura, dar când dădu de ochii lui în nuanța ceramicii, în capul ei totul se învălmăși de surpriză. Vrusese să-i spună „Salut”, dar Sablin trecuse pur și simplu pe lângă ea. Ce nevoie avea el de saluturile ei. Unde-i ea, și unde-i el – japița, pozeurul, fustangiul!

Liona Rottweiler

După istoriile mele marea s-a răsturnat, și cineva a inventat atunci uscatul, și de la sine totul a devenit mai bun.

Zemfira

Liudka stătea în picioare pe prichiciul ferestrei de la etajul doisprezece și se pregătea să sară. Era ușor ciupită și avea părul vâlvoi. Îi flutura în vântul de decembrie, degetele îi deveniseră sticloase. Liudka era ferm decisă să sară. Pentru că venea al treilea mileniu și ea era singură acasă. Și nimeni nu o invitase nicăieri, și nimeni nu venise la ea. Și părinții plecaseră în vizită și nu vruseseră s-o ia cu ei. Pe masă trona o sticlă de șampanie știuletiformă și o farfurie cu sandvișuri. Până la Anul Nou rămăseseră patruzeci de minute. Când orologiile din toată țara vor bate ora douăsprezece, Liudka nu va mai fi.

Trupul ei va zăcea pe asfalt, iar sângele ei, amestecat cu zăpadă, va îngheța în bulgări diformi.

Sună cineva la ușă. Liudka tresări și alunecă pe prichici, dar reuși să se prindă de pervaz. Degetele rebegite de frig îi înțepeniseră, crispate. Vântul îi mângâia, cu îngăduință, picioarele goale, repezind în ele zăpada.

Liniște.

Soneria zbârnâi din nou. Liudka simți cum degetele-i paralizează lent. Viața nu i se perinda prin fața ochilor ca pe un *slide*, cum e cazul să se petreacă în clipa dinaintea morții.

În loc de asta, Liudka văzu cu limpezime un cap ras și niște ochi insolenți. „Lioharröttweiler...”, gândi ea și-și descleștă degetele.

Nici măcar nu-l cunoștea.

Serioga, un amic economist, le invitase atunci pe ea și pe Tanka la petrecerea organizată de o bancă în cinstea Anului Nou. Tanka era teribil

de nervoasă.

— Pha, făcuse ea, azvârlind pe pat o rochie argintie. N-am pur și simplu chef să merg.

— Dar de ce? o întrebase cu mirare Liudka, în vreme ce mânca cu lingurița iaurt cu vișine.

— De ce?!!

Ochii Tankăi se rotunjiseră, semănau cu niște nasturi bleu.

— Știi tu ce fel de indivizi vin acolo?! Păi acolo e bancă, au brad. Sunt toți țapeni ca niște ouă.

— De elefant, completă Lidka.

— Îhî, se declară de acord Tanka în mod surprinzător, își scoase puloverul și se strecură lunecând în cârpușoara aceea argintie. Ascultă, am impresia că rochia asta-i cam aiurea.

Rochia abia-i acoperea fundul, iar picioarele care porneau de la el în jos aduceau cu două bețe drepte. Sâni ascuțiți se zburleau prin sclipici.

— Asta-i ca pentru striptease, mi-a spus mie

Galea.

— Pe-a măăă-sii.

Șerpuindu-se ca o rămă, Tanka începu să lunece afară din rochie.

— Îmbracă-te ca de cocktail, o sfătui Liudka.

— Dar ce, o să bem cocktailuri acolo? se interesă furioasă Tanka, făcând vânt în dulap rochiei de striptease.

De băut, n-au băut cocktailuri, ci vin și șampanie, apoi votcă și apă minerală. Chelnerii destupau sticlele și făceau dispărute dopurile în buzunare. Funcționarii băncii stăteau în picioare și mâncau cu demnitate sălățele și biftecuri. Burțile și piepturile înveșmântate în cămăși și rochii scumpe, sclipiciul din păr - toate astea îi situau, fără umbră de îndoială, în lumea Aleșilor. Tanka, în rochia ei idioată de cockteil, lungă până-n călcâie, privea cu un aer ostil ringul de dans, unde țopăiau cu elan niște economiști-manageri, cot la cot cu agenții de pază. Mai apoi însă,

băgând de seamă că nimeni n-are nicio treabă cu rochia ei, s-a amestecat în mulțimea aceea nebunatică și a-nceput să țopăie și ea în ritmul unor cântecele în genul „Anul Nou apare-n prag, noi îl primim cu mult drag!” Liudka, nu mai puțin, ba poate chiar mai beată, mânca banane și-i analiza cu priviri șovăielnice pe bodyguarzi. Erau toți unul și unul – înalți, umflați de musculatură.

— Dar ăla cine-i? îl împunse ea pe Serioga, arătând spre o huidumă în cămașă albă, fascinant ca un mafiot, tuns zero, cu niște ochi îngrozitor de insolenți.

— A... Ăla-i Liona, răspunse fericit Serioga. E șofer. De fapt, locuiește în apropiere de tine, l-am văzut de vreo două ori pe-acolo, își plimba rottweilerul pe locul ăla viran.

Lui Liona îi sclipiră dinții albi, ca de iepure, în lumina ultravioletă, și își scutură umerii uriași.

— Tanka! Tanka!

Liudka se chinui să răzbată, poticnindu-se, la

amica ei, care îmbrăţişase deja pe de-a-ntregul un programator.

— Vino-ncoace!

— N... ce? făcu Tanka dezmeticindu-se şi lăsând baltă programatorul, pe care, altminteri, gestul nu-l îndureră câtuşi de puţin, şi-şi urmă supusă prietena supraexcitată.

Liudka o conduse ţopăind până la tânărul care dansa şi i se confesă, şuşotind tare, după ce trase urechea Tankăi spre ea:

— El e Lioha-rottweiler! Super, ce zici?

Tanka, tot legănându-şi soldurile, îi dădu roată lui Liona prin mulţime, îl cercetă din toate unghiurile prefăcându-se că dansează, şi la întoarcere conchise:

— Mda. E mişto!

Liudka era încă în liceu, într-a zecea, era o elevă mediocră. De aceea viaţa ei nu abunda în senzaţii tari. Îşi petrecuse toţi anii conştienţi în acelaşi colectiv, toţi băieţii din clasă i se păreau

doar niște adulți acneici, fără nici un semn distinctiv legat de apartenența sexuală. Aveau păr grăsos, firicele umede deasupra buzei de sus și spuneau bancuri răsuflăte.

Pe când Liona – altă viață! Asta-i bărbat. Zdrahon și insolent ca un motan îmbuibat. Și mai mare cu cinci ani ca Liudka. Dar Liceul nr. 3 și grupările interlope trăiau în atmosfere total diferite. Oamenii din aceste atmosfere nu se vor înțelege unii pe alții, se pot culca unii cu alții, dar nu se vor înțelege... Interesul ei pentru el friza absurdul infantil, iar lipsa lui de interes pentru ea friza lehamitea fățișă.

Liudka oftă. Nu îndrăznește să facă cunoștință cu Liona, măcar că era deja beată cui. Tanka cercetă locul din priviri și răcni, ca să acopere muzica:

— Babalâcii ăștia s-au îndopat, dar țopăie ca dracii! Ceva de groază! Sunt oameni ca toți oamenii!

— Și ce-ai vrea, să-și rășchireze degetele?!
zbieră, la fel, Liudka.

— Ei, asta-i. Sunt totuși funcționari de bancă.

În clipa aceea, de Tanka se apropie, congestionat, adjunctul directorului comercial și o luă la dans. Pe adjunct îl chema Nikolai Gheorghevici, avea cincizeci de ani.

— Să facem cunoștință, mormăi el cu voce de bas în urechea Tankăi. Eu sunt Kolea. Dumneata?

— Eu sunt Tatiana.

Petrecăreții țopăiau pe ringul de dans și se bucurau de orice – de muzica dată la maximum, de fumul de țigară, de bodyguarzii voinici și troscăiți, de mandarinele de pe masă și unul de altul. Atmosfera era îmbâcsită cu asemenea cantitate de bunăvoință, încât îți năucea mințile mai ceva ca votca Flagman.

Liudka dansa cu Serioga și se impregna de atmosfera aceea de fericire, se simțea ușoară ca heliul. Bea aerul îmbâcsit de fum de țigară ca pe o

apă pură și făcea dispărute dopurile în buzunar.

S-au întors acasă în zori, moțând pe bancheta din spate din Opelul lui Serioga. Tanka s-a culcat așa, în rochia de cocktail, a șifonat-o îngrozitor, arăta de parcă ar fi rumegat-o vaca. Dimineața stăteau amândouă în bucătăria Liudkăi, beau cafea.

— La dracu'... făcu Tanka smârcând din nas. Ce s-a întâmplat? Sper că n-am acostat pe careva?

— N-ai... Și e păcat. Ți-ai fi găsit un tip țăpăn...

— Ca oul de elefant, da? ricană Tanka și gândi cu voce tare, cu obrazul sprijinit în pumn: Tipii insipizi sunt de regulă niște fraieri. Pe când ăștia sunt tipi ca lumea. Normali.

— Și prin ce se deosebesc ăia de ăștia?

— Păi, insipizii, îi explică Tanka, sunt ăia care urlă: „Îți stâlcesc mutra!”

— Și țăpenii?

— Țăpenii ți-o stâlcesc.

Liudka se sperie de moarte, se sperie în așa hal încât respirația i se tăie și dinții i se încleștară. O fracțiune de secundă rămase suspendată între cer și pământ în văzduhul înghețat, ca în formol, apoi căzu la pământ.

Imediat însă brațul îi fu răsucit. Cu un trosnet ca de oase sparte la măcelăria din piață. Liudka nici măcar nu apucă să-și imagineze ce se petrece. Poate sufletul ei își luase zborul? Prin braț. Simți o lovitură arzătoare în piept și stomac, apoi o durere ascuțită, usturătoare, ca și când cineva i-ar fi smuls colanții înghețați – dacă i-ar fi avut pe ea – cu piele cu tot.

Zăvorul de la ușă era puțin depărtat, avea îndoit metalul limbii. Pe covorașul de lângă ușă stătea și fornăia, cu limba scoasă, un câine mare, negru, cu pete roșcate. Și chiar în fața Liudkăi stătea proțăpit Lioha-rottweiler și, la fel ca și câinele, sufla greu și o privea cu ochi rotunzi, întunecați.

— Năroado, spuse el mânios, cu un icnet.

— Cine ești? șopti, cu buzele uscate, Liudka.

Deja nu mai înțelegea nimic, căuta din priviri aripile pe spatele lui Liona.

Liona nu-i răspunse, înconjură camera și se așeză pe canapea, dând de dușcă șampanie direct din sticlă. Mâinile îi tremurau mărunt.

— Cine ești, la urma urmei?

Liudka își fixă anevoie privirea asupra acelui cap ras, încercând să se dumirească cine e – Cel de Sus deja, sau vreun înger.

În loc de răspuns, Liona mai trase un gât și clătină din cap:

— Treceam pe-aici cu câinele, pe toți dracii. Și o văd pe năroada asta-n fereastră.

Liudka se dezmetici cu încetul și primul lucru care-i veni în minte îi ieși pe gură:

— Cum, tu ai sunat la ușă?

— Dar cine? Pușkin? Pușca mea... Bine măcar că era încuiat numai cu zăvorul.

Au stat așa, în tăcere, destul de multă vreme. Liudka se încălzise, își venise în fire și acum își analiza picioarele julite, pline de sânge, și mâna umflată.

— Unde ții ceva de bandajat? o întrebă posac Lioha-rottweiler.

Liudka flutură vag din mână în direcția bucătăriei. Privi în tăcere cum Liona scotocește prin sertare și înjură în șoaptă. Apoi ea se așeză și privi la fel, buimacă, mâinile lui puternice, îndemânatice, mâini ca de hoț, care îi bandajau strâns încheieturile mâinilor și cotul. Apoi picioarele. Câinele stătea culcat pe covoraș și fornăia, rotindu-și ochii strălucitori.

— Mâine te duci la urgență, spuse el la fel, posac. Închise bine fereastra, făcând să intre adânc în locașurile lor cremonele scorjite, nefolosite. Trase până și storurile. Apoi apăsă cu un deget metalul cromat al încuietorii, care era îndoit, și îl puse la locul lui.

Liudka se ridică pe picioarele tremurânde și se așează apoi pe un colț de canapea, simțind iarăși și iarăși înăuntrul ei un vid rece. Tresărea și pipăia stofa canapelei, o verifica cu grijă, nu cumva să se surpe pământul sub ea.

— Mi-a părut bine de cunoștință, spuse Liona, apucând lesa rottweilerului. Salut.

— La revedere, rosti doar cu buzele Liudka, privindu-l cu ochi abulici.

Liona trânti ușa și plecă. Iar peste zece minute, televizorul transmitea un viguros „Bommm. Bommm”. Liudka stătea înfundată în perne și se uita la focurile de artificii, la sutele de stelute multicolore care explodau în tărie. Ecranul îi lumina fața palidă, pe care începuse să înflorească, întârziată, o roșeață pricinuită de iritare. Covorașul din fața ușii stătea strâmb, iar pe dușumea sclipeau mici bălți murdare de zăpadă topită.

„A lăsat câinele mizerie, gândi mașinal

Liudka, trebuie să cură[”]ț

Preafrumoasa mea Ann

Petersburgul își înălța amenințător uriașele ziduri cenușii. Îngeri grași priveau crispați spre cer. Din cer cădea de săptămâni întregi o burniță mohorâtă. Bolta era acoperită de o pâclă tulbure.

Iepuraș stătea pe bancă, strângându-și impermeabilul în jurul lui. Era beat. Niciodată nu mai fusese beat. Părul i se lipise la spate într-o codiță și picăturile de ploaie i se prelingeau sub guler. Iepuraș plângea.

Pe Iepuraș îl părăsise iubita. Ieri. Îi spusese: „Iepuraș, n-am nevoie de tine și gata”. Ca o ușă trântită în plină figură. Erau în vizită, și afară burnița la fel, monoton. Ca acum. Numai că atunci era veselie, acum nu mai era. Ieri fusese ziua de naștere a lui Ghenka Titov, și Ghenka dansase cu fata lui Iepuraș. Apoi se sărutaseră în bucătărie. Asta, în timp ce Iepuraș se uita la televizor și bea suc. Toți făceau mișto de el că nu bea votcă. Apoi

intrase în bucătărie și văzuse totul. Și se îmbătase. Prima oară în viața lui. Tâmpitul.

Fata venise din bucătărie și spusese că Iepuraș nu știe de glumă. Iepuraș o întrebase: dacă asta e glumă, ce crede ea că e serios? Fata îi răspunsese că nu se poate să fie așa încuiat. Și îl trimisese la plimbare.

Iepuraș plecase de la petrecere la ora unu noaptea și ajunsese pe jos până în centru. Se împiedicase de o țeavă și căzuse într-o băltoacă. Și adormise. Se trezise la cinci dimineața și pornise îndărăt. Și acum stătea pe bancă, lângă intrarea în imobilul feței. Își zicea că doar a visat că ea l-a trimis la plimbare. Spera asta și plângea.

Se cunoscuseră într-o excursie cu grupul în Ungaria. Aflaseră apoi că învață la aceeași școală. Iepuraș se îndrăgostise. Pentru prima oară în viața lui. Se plimbau prin oraș, și Iepuraș o hrănea la McDonald's. O ducea la Ermitaj. Nu se știe de ce. Dar el nu se pricepea să le facă fetelor curte. Și

fata aceasta îl învățase. Ea îi spunea: „Iepuraș, o să fac din tine un gagiu super”. Iepuraș nu înțelegea ce înseamnă asta și zâmbea sfios. Avea urechi clăpăuge și translucide și dinții din față lungi. Urechile i se depărtau când zâmbea. Îi apăreau două gropițe-n obraji și-i ieșeau în afară dinții din față. Ca la iepuri. Dar feței îi plăcea asta. Ce nu-i plăcea era caracterul lui Iepuraș. Iepuraș era prea timid, prea naiv și prea cinstit. Față de sine însuși și față de alții. Fata îl re-modela, dar Iepuraș își dorea un singur lucru: ca ea să nu dispară niciunde și să fie întotdeauna cu el. Se gândea la ea fără-ncetare și nu putea vorbi despre nimic altceva. Dar, oricum, nimeni nu-l prea întreba mare lucru. Era și el acolo, Iepuraș.

Iepuraș cumpăra zilnic înghețată și se înființa lângă intrarea în imobilul feței. Ea ieșea și el îi întindea înghețata. Și ea se supăra: „Cum poți fi un romantic așa încuiat?”, îl întreba ea pe Iepuraș și mânca înghețata. Iepuraș ridica din umeri. Pe

fată chestia asta o agasa la culme. O agasa felul în care se îmbracă Iepuraș, felul în care râde, felul în care vorbește câteodată de se aude pe toată strada. O agasa și că, atunci când ea cobora din autobuz, Iepuraș o prindea de cot, era penibil. Că era posomorât și neinteresant. Că era întotdeauna serios și nu știa de glumă. Îi tot spunea lui Iepuraș că așa nu se mai poate, și el zâmbea, iar urechile lui translucide deveneau trandafirii.

În schimb, Iepuraș îi era credincios. Era cel mai bun prieten. Ea îl întreba uneori: „Și dacă o să te înșel?”, și Iepuraș îi răspundea: „O să te părăsesc”. Și chiar așa ar fi făcut.

Ghenka Titov însă era un băiat vesel. Și era cu doi ani mai mare ca Iepuraș. Avea cincisprezece ani.

Iepuraș își strânse mai bine impermeabilul în jurul corpului și-și ridică privirea. Știa că n-o va ierta în veci pe fată. Și de aceea plângea. Nu putea face nimic în ce îl privește. Era un romantic

încuiat și un băiat cu principii. Și nu putea trece peste principii. Ar fi ca și când ai sări de bunăvoie într-o movilă de rahat și ai zâmbi. Cu gropițe.

Ușa de la intrare se trânti și Iepuraș o văzu pe fată. Ea se apropie de el, și el zâmbi.

— Și înghețata unde-i? îl întrebă ea.

— Imediat, răspunse Iepuraș și țâșni de pe bancă. Așteaptă puțin!

Și dădu fuga la magazin, încurcându-se în impermeabil.

Cât despre Ghenka Titov, acela stătea pe pat la el acasă și cânta, acompaniindu-se la chitară: „Mi-am zis atunci: e chiar atât de important cu cine și unde ți-ai petrecut tu noaptea aceasta, o, prea-frumoasa mea Ann”. Alături, pe jos, dormeau prietenii lui.

Post-scriptum

Mark vrea să pornesc bulele în jacuzzi. Am înțeles asta azi-dimineață, când mă aflu sub duș și trăgeam cu coada ochiului spre oglindă. El se bărbieră, trăgându-și în jos buzele în forma literei „O”. Aștepta, fără îndoială, ca eu să alunec, pentru ca el să-mi calce părul în picioare. Eu mă voi sufoca și voi muri. El îmi va târî trupul roz-pal afară din jacuzzi și mi-l va duce spre pat. Care pat, că veni vorba, e nefăcut. Mark mă va culca pe pat și va aduce din bucătărie cuțitașul cu mâner roșu. Îmi va scoate cu acel cuțitaș un ochi și va ejacula în găurica aia. Apoi se va duce la bucătărie, va bea o cafea și se va întoarce. Îmi va scoate și celălalt ochi. Iar va ejacula. Se va duce pe balcon, va fuma. Va reveni. Va începe să-mi scoată nasul. Dar la nas sunt găurele mici și nu va reuși să mi-o tragă acolo. Atunci va înjura și-mi va vârî cuțitașul în gură. Îl va înfige, agitându-l în sus și în jos. Apoi

va ejacula. Se va ridica, se va îmbrăca și va pleca la serviciu. Se va întoarce seara. Fără să se spele, va face dragoste cu cadavrul meu. Va încerca pe la spate. Apoi îmi va rupe cu dinții un deget de la picior. Degetul mic. Mi-l va vârî în ochi. Vreau să zic, în găurica rămasă în locul lui. Se va duce să bea o cafea. Va reveni cu tubul de frișcă. Mi-o va îndesa în toate găurile posibile. Îmi va tăia sânul drept. Și-l va așeza pe corpul lui și va începe să se joace de-a extraterestrul. Apoi îmi va reteza sânul stâng. Se va mânji. Se va duce să se spele pe mâini. În baie va vedea mătura cu coadă. Va dori să vadă ce se întâmplă dacă-mi bagă coada măturii în burtă și va începe să-mi împingă acolo mătura. Va obosi ca un câine. Se va duce să bea o cafea. Apoi va scoate geanta sport. Îmi va tăia capul. Mi-l va pune în frigider, ca suvenir. Tot restul mi-l va îndesa prin diverse sacoșe, iar torsul mi-l va vârî în geanta sport. Le va transporta pe toate în afara orașului și le va arunca în râu. Se va

întoarce. Îmi va spăla capul sub robinet și va dormi lângă el.

Pur și simplu nu pot admite una ca asta.

Mark încă se bărbierește. Ies de sub duș și mă duc la bucătărie. Iau cuțitașul cu mâner roșu. Mă apropii pe la spate de Mark și chibzuiesc. Cel mai bine ar fi să i-l înfig în gât. Aș merge la sigur. Altfel, până trec cuțitul prin mușchi ca să ajung la vasele de sânge, apucă să-mi taie capul de zece ori.

— Marta, zice el, hai să mergem azi în afara orașului. „În sacoșa sport?” consimt eu în sinea mea.

— De ce?

— Să ne plimbăm.

Mark se spală și se privește în oglindă. E un tip bine. În orice caz, așa se consideră el. Iar eu nu obișnuiesc să-l contrazic.

— Mergem?

Socotesc cum aș putea împlânta cuțitașul în

gâtul lui Mark. Va reuși, evident, să-mi prindă mâna. Și-mi va tăia capul direct aici, în baie. Și va șterge sângele cu prosopul.

— Mar-ta.

— Da?

— Tu mă asculți?

Trebuie să aștept până se întoarce cu spatele la mine. Și apoi să-l înjunghii în gât. Clar.

Dar Mark nu se întoarce. Îmi trage fața spre a lui și mă sărută. Ce-ar fi s-o fac acum? Nu, n-ar merge. La dracu'!

Astăzi, la micul dejun, mi-am dat seama că Mark vrea să mă înjunghie cu cuțitașul pentru unt. Stătea la masă și ungea cu unt o bucățică de pâine.

Tu și eu

Dreptate nu are acela care are dreptate, ci acela care e fericit.

Îmi urăsc corpul. E de prisos. Cu el ai întotdeauna multă bătaie de cap. Să-l îmbraci, să-l ții drept, cu mâinile pe lângă el, să-ți machiezi fața... Și trebuie să fac obligatoriu asta, pentru că el este permisul meu de trecere. Fără el sunt nimeni.

Vreau să te ating, dar nu pot - nu am ambalajul necesar. N-o să vrei. Ți se pare interesant cu alții. Iar eu vreau să zbor în jurul capului tău și să-ți respir în ureche. Te vei strâmba caraghios și-ți vei spune că ți-e bine cu mine. Vei iubi alți oameni și le vei săruta buzele, iar eu mă voi încurca în părul tău și voi sta acolo nemișcată. Apoi vei rămâne singur și vei înțelege că, totuși, ceva îți lipsește. Atunci mă voi descurca din părul tău și-ți voi sufla o adiere în ochi. Îți vei miji ochii.

Te iubesc când faci asta. Tu vei înțelege că-ți e bine. Că este primăvară și dă colțul ierbii. Că ești iubit. Și tu vei iubi. Vei arde de pasiune, vei fi gelos și-ți vei mușca buzele. Eu îți voi sorbi sângele și lacrimile. Ție-ți va fi bine, mie nu. Vei decide că ți-ai găsit jumătatea. Te vei însura. Vei avea doi fii și o fiică. Știu chiar cum îi va chema. Voi fi în părul tău, în ochii tăi și în buzele tale. La un moment dat, te vei afla între Aceia și Aceștia. Și cineva te va împușca. Nu țin minte cine. Apoi vei zăcea în spital. Soția te va părăsi. N-are nevoie de un invalid. În general, nimeni nu are nevoie de invalizi. Îți vei mușca buzele și-ți vei vedea fiii și fiica doar în vis. Odată, vei întreba:

— Unde ești?

Vei întreba încetișor, ca nimeni să nu te audă.

Dar eu nu exist. Crezi că e mai bine mort decât invalid? Nu ai nevoie de o asemenea viață. Vrei să mori. Eu știu că, dacă vei muri, vei fi cu mine. Dar eu nu vreau așa. Vreau să-ți respir în

ureche în fiecare primăvară. Dar eu nu exist. Crezi că atunci a fost așa de simplu? Crezi că este ușor să mori pentru cineva?

Noi doi nu existăm. Iar sângele tău și lacrimile tale se întorc la tine. Nu poți continua în felul acesta. Dar băiețelul tău îți spune la telefon:

— Nu muri!

O spune încetisor, să n-audă mama. În șoaptă.

Vor trece apoi încă zece ani. Vei înțelege că nu a fost totul zadarnic. Când vei învăța să-ți miști picioarele. Când te vei ridica și vei umbla. Și apoi vei alerga. De tine se va îndrăgosti o puștoaică de la etajul doi. Fiul tău cel mare va termina liceul și va merge la facultate. Decanul își va aminti numele tău de familie, pentru că tu fuseseși cel mai strălucit, cel mai solar. Fiul tău va fi la fel. Vei fi mândru de el. Te vei recăsători. Toamna ta va fi înseninată de purpuriul însovit al frunzelor moarte. Ți se va naște o fetiță. Vei fi cel mai fericit

om de pe pământ. Îi vei cumpăra un câine mare. Un câine adevărat. Îți vei plimba fetița cu căruciorul, îi vei cumpăra înghețată și o vei duce la grădiniță. Apoi, la școală. Îi vei arăta păduri și lunci, o vei învăța să iubească omizile și pisicile. Apoi vei avea un nepot. Vei privi în ochii lui și te vei speria. Îl vei evita, și fiul cel mai mare se va supăra pe tine. Tu îi vei demonstra ceva, vei țipa și vei înghiți pastile. Nu vei fi înțeleș. Vei fi dojenit. Îți va crește tensiunea.

Vei zăcea pe canapea cu o pastilă de nitroglicerină sub limbă. Îți vei înghiți lacrimile, pentru că nimeni nu va voi să te-nțeleagă. Vei șopti:

— Te-au ucis sub ochii lui.

Vei pleca laolaltă cu câinele în alt oraș. Vei suporta greu despărțirea de fiică. Vei plânge. Nepotul tău va crește și va merge la grădiniță. Fiul îți va scrie că nu se poate să rămâneți veșnic dușmani. Că sunteți o familie. Vei veni în vizită. Îți

vei vedea fiica și nu vei mai pleca de la ea. Apoi îți vei vedea nepotul. Vei zâmbi forțat și vei tremura înăuntrul tău. Te vei teme că iarăși. Vei privi în ochii lui și vei vedea ploaia. Mie îmi place ploaia. Și ție. Îți vei îndrăgi nepotul. Te vei ocări în sinea ta că n-ai venit mai demult. Dar mai demult nu puteai. Toate la timpul lor.

Îi vei face cunoștință cu câinele tău și îl vei învăța să se bată. Îi vei arăta bolta și stelele. Îi vei cumpăra o tobă și el te va trezi dimineața bătând cu furie în ea. Cu el, vei fi omul cel mai fericit. Vei trăi înconjurat de iubire. Fiica cea mică va termina facultatea și se va mărita. Celui de-al doilea fiu i se vor naște două fete - gemene. Câinele va muri. Nepotul tău va crește. Nu va înnopta acasă, iar tu îți vei face griji și vei lua diacordin. Vei striga la el, iar el se va droga și se va culca cu fetele. Îl vei bate la cap că e prea mic pentru asta, și el se va înfuria, pentru că te amesteci în viața lui. Vei obosi și nervii te vor lăsa. Vei încărungi.

Nepotul va compune cântece și le va cânta unor oameni străini. Tu vei dori să-l înțelegi. Vei decide că nu-l poți pierde din cauza propriilor tale ambiții. Te vei duce la clubul unde el va cânta cu formația lui. Vei fi nervos la culme și fumul de țigară te va sufoca. Nu-l vei recunoaște pe scenă. Apoi îl vei recunoaște. Apoi îi vei asculta cântecele. Și vei înțelege că el cântă despre mine.

Vei pleca de la club. Vei păși, clătinându-te, pe străzile întunecoase și umede, vei râde și vei plânge. Îți vei mușca până la sânge buzele și vei cădea în genunchi. Pe moloz. Dar îți va fi totuna. Vei striga, și nu te va auzi nimeni.

Vei ajunge acasă în zori, ca și nepotul tău. Vă veți ciocni unul de altul în fața ușii, iar tu vei zâmbi. Și el va zâmbi. Apoi el se va culca, iar tu vei sta în bucătărie și vei fuma. Va intra soția ta, în capot, iar tu îi vei spune că o iubești. Vor trece câțiva ani. Fata se va mărita, fiului mai mare i se va naște un băiețel, fiicei mai mari – o fetiță. Copiii

vor crește și te vor trage de nas. Nepotul tău va trece la heroină. Și va muri. Vei privi în ochii lui sticloși și vei vedea stelele pe care i le arătaseși cândva. Nu vei plânge la înmormântare. Fiul mai mare va suferi un infarct.

Nepotul tău va fi înmormântat. Vei pleca acasă și, pe drum, vei auzi primăvara. Te vei strâmba. Îți va fi bine. Vei întreba:

— De ce este totul atât de cumplit?

Dar crezi tu că e ușor să mori pentru cineva?

E ușor.

Moartea pe chat

Stăteam la computer. Aud deodată o bătaie în ușă. Cât se poate de clar: „Cioc-cioc!” La două dimineața? Ciudat... Rămân locului. Și atunci, ușa se întredeschide ușurel și intră cineva într-un veșmânt larg. Și cu o coasă.

— Cine ești? întreb eu, la început cam pierit.

— Moartea, îmi răspunde cu glas coborât. E jenată.

— D-d de ce?

Stă în picioare, se mută de pe un picior pe altul. Își învâрте coasa în mâini.

— Uite-aşa, spune ea. Treceam prin preajmă şi am intrat. Dar ce-i? Te pomenеşti că-ţi pare rău?

— A, nu, răspund eu, prinzând puţin curaj. De unde ai scos-o şi pe-asta? Intră. Vrei un ceai?

Ea ridică timid din umeraşii ei micuţi. E jenată. Se aşază, totuşi, pe un colţ de scaun. Eu mă duc după ceai. Doar apa trebuie să fiarbă, nu-i aşa. Şi trebuie să pun şi zahăr. Nu i-l pot servi fără zahăr, totuşi.

Revin în cameră - Moartea se aşezase la computer şi clăpăia cu degetele pe tastatură. Încet. Îţi dai seama imediat că nu prea le are cu computerul.

— Ce faci? o întreb.

— Intru pe chat, răspunde ea cu un aer

satisfăcut. Mă rog, ducă-se naibii. N-are decât să intre pe chat. Ce, îmi pare rău? Doar nu-s vreun chitros.

Mă așez alături, mă uit pe ecran. Moartea și-a dat pe chat numele Nasty. Scrie toate tâmpeniile. Trimite salutări.

Trimite ferestre cu „Smileys”. Și-a însușit, în linii mari, instrucțiunile.

Apoi am băut ceai. Cu turtă dulce, dacă tot veni vorba. Doar nu-s vreun zgârciob. Nu mă calicesc eu cu Moartea. Las să mănânce și ea. Așa... Am băut ceaiul, și ea s-a pregătit de plecare.

— Plec, zice. Am treabă. Mă-nțelegi.

— Bineînțeles, o aprob eu. Afacerile-s afaceri. Să mai treci pe la mine.

— Neapărat!

Și zâmbeste. Se vede treaba că i-am plăcut. În general, sunt un băiat bun. Oamenii mă plac.

A plecat. Iar eu am intrat pe chat. S-or fi săturat ceilalți să aștepte. Intru – nimeni. Adică, e

câte ceva, dar se vede că sunt discuțiile de dinainte. Nu s-au reînnoit. Ultimul mesaj e ăsta: „Ce-i, cretinilor, vi s-a urât de frecangeală?” trimis sub numele Nasty. Parcă am mai văzut undeva nick-ul ăsta. Bun, gata. Intru să-mi verific mail-urile.

Isupov

Sunt studentă la jurnalistică. Deși n-am nici cea mai vagă idee despre ce voi face după absolvire. Nu-mi place să alerg cu reportofonul în mână și să-i pisez pe oameni cu întrebări de genul: „Ce credeți, Elțin va fi ales pentru al doilea mandat?” Urăsc să transcriu interviuri. Mă ia cu frisoane când prodecanul mă pune să scriu un eseu despre nu știu ce individ. Dar la facultate îmi place. Și singurul individ despre care aș fi de acord să scriu este Isupov.

Are păr lung și-i joacă ochii-n cap. Și-i îngustează când mă salută. Vorbirea-i e ca părul – lungită, răsucită și despre nimic.

Ne-am cunoscut la Balul Bobocilor, când el a urcat pe scenă rujat și îmbrăcat într-o rochie. Apoi și-a scos rochia și toți i-au văzut burta. De regulă, te îndrăgostești privind ochii cuiva. Eu m-am îndrăgostit de burta lui. De-a dreptul năucitor.

Să mă pici cu ceară și nu-mi amintesc despre ce am vorbit în seara aceea istorică. Îmi tot screameam creierii să spun ceva inteligent și n-am prins ce spunea Isupov. Țin minte numai rujul de pe buzele lui și ochii care-i jucau în cap.

Natașka mi-a spus:

— E-un măscărici.

— În ce sens? am întrebat eu nedumerită.

— În sensul de clown.

— De ce?

— De-aia.

Natașkăi nu-i place, în principiu, nimeni. Toți pământenii îi provoacă lehamite. Îi plac doar muzicanții. Iar dacă Isupov ar fi urcat pe scenă nu în rochie, ci cu o chitară în brațe, Natașka s-ar fi îndrăgostit de el brusc și pe vecie. Eu sunt mai puțin pretențioasă. Îmi plac băieții, chiar și îmbrăcați în rochii. Și chiar dacă au buzele rujate și le joacă ochii-n cap. Isupov are nouăsprezece ani.

— Ce vârstă fragedă, a spus Natașka.

Ei îi plac numai cei săriți de douăzeci și cinci de ani. Aceștia nu i se par pozeuri și clovni. Consideră că spre douăzeci și cinci de ani prostia tinereții este eliminată din organism și rămâne acolo doar seriozitatea și temeinicia. Poate că atunci când se va apropia de douăzeci și cinci de ani și Isupov va fi serios și temeinic. Deocamdată e clovn. Are dinții din față lungi, ca de iepure. Tot ca de iepure îi sunt și urechile clăpăuge. Când își strânge părul în codiță, capul îi arată ca o zaharniță cu două tortițe. Pe Natașka o îngrețosează chestia asta. Nu înțelege cum se poate trăi cu asemenea urechi. Eu consider că totul depinde de unghiul din care privești problema. Pe de o parte, urechile și dinții lui Isupov sunt foarte haioase.

— Tu te uiți la el numai pe de o parte și îi vezi numai o față, spune Natașka. Medaliile au, de regulă, două fețe.

Dacă Isupov este o medalie, eu vreau să o

câștig. În afară de mine, alte două fete din anul meu îl iubesc pe Isupov și o a treia a fost dezamăgită de el. Aceasta din urmă chiar a scris o poezie la gazetă despre el. A schimbat, bineînțeles, numele de familie.

— De ce i l-ai schimbat? am întrebat-o eu.

— Ca să nu jubileze, mi-a răspuns ea furioasă.

Sper ca eu să nu ajung în asemenea hal. Fetele astea au organizat propria asociație, care-și ține reuniunile în pauzele dintre cursuri. Reuniunile au teme de genul: „Ce pulover mișto poartă astăzi” sau „Isupov e un handicapat, toată lumea știe” – în funcție de starea de spirit.

Eu încă n-am coborât până la un asemenea primitivism. Când gingașele-mi sentimente dau pe dinafară, mă duc unde văd o mulțime de oameni, și-n mijlocul ei se află, de regulă, Isupov, și îi ascult trăncăneala.

— E o nulitate, de fapt, spune Natașka. Se

sufocă dacă nu are pe cine distra. Altfel nu poate atrage atenția asupra persoanei sale.

— Ba eu cred că poate.

— Sigur, spune rânjind răutăcios Natașka. Dacă-și expune burta. „Sasha is sexy”, se exprimă ea englezește.

În privința asta, da, sunt de acord cu ea.

— Când nu are pe cine distra, începe să alerge prin facultate și să se lege de necunoscuți, îmi împărtășește Natașka propriile observații.

— E doar un băiat amuzant.

Natașka izbucnește într-un râs neînfrânat, apoi își învârte un deget lângă tâmplă.

— Da! Amuzant!

Ieri s-a petrecut ceva extraordinar. Natașka a făcut cunoștință cu Isupov, mai exact, el a fost cel care s-a ținut scai de ea. Din discuția pe care au purtat-o a reieșit că el nu-și amintește chiar deloc de mine. Natașka s-a distrat pe chestia asta în așa hal, încât a fost dată afară de la cursul de rusă. Pe

coridor l-a întâlnit din nou pe Isupov, a făcut multă vreme mișto de el, dar era amărâtă că Isupov nu înțelesese pur și simplu mai mult de jumătate din ironiile și vorbele ei sarcastice.

Azi am sunat-o. Natașka, sigur, s-a înfuriat pentru că „am scos-o din baie”.

— Nataș, poți tu să faci o faptă bună? O să te iubesc, am rostit eu slugarnic.

— Nu cumva e ceva în legătură cu măscăriciul?

— Ei, da. Fă-mi cunoștință cu el!

La celălalt capăt al firului s-a auzit un grohăit, apoi un râs nestăvilit. Am așteptat răbdătoare.

— Bine! a spus Natașka. Runda a doua e a mea!

Am stabilit să ne întâlnim vineri. Joia eu stau lângă Magazinul Alimentar Central și vând semințe. Mama are gradul doi de invaliditate și se duce periodic la Policlinica nr. 6, unde nu i se

spune nimic nou și precis. Așa încât, o dată pe săptămână, eu mă postez lângă Alimentara și îngheț de umezeală și de rușine. Mi-e teamă ca nu cumva vreunul din colegii mei de an să mă vadă și să creadă că, dacă nu-s vreun copil al străzii, mă trag în orice caz dintr-o familie defavorizată – asta, sigur. Cu toate că familia mea e una favorizată. Tata a murit acum patru ani, în timpul unei obișnuite beții. De atunci, mama și cu mine o ducem bine.

Pe săculețul meu cu semințe se năpustesc în picaj vrăbiuțe. O vânzătoare grasă, roșie la față, pe numele ei tușa Ania, dar căreia pe la spate i se spune „Grasa-proasta”, dă din mâini să le alunge, eu nu. Eu îmi zic că vrăbiuțele nu mănâncă mult și că, oricum, trebuie îndeobște să-i ajutăm pe frățiorii noștri mai mici.

Fața tușei Ania devine treptat vineție și-mi spune, plină de draci:

— Din cauza ta n-ai loc de de vrăbii aici!

Nu reacționez în niciun fel, întrucât eu consider că nu poți permite femeilor cu față roșie să-ți strice dispoziția.

În timpul ăsta, de noi se apropie doi puști. Tușa Ania se concentrează instantaneu asupra lor și-mi întoarce spatele. Eu stau proțăpită acolo și mă uit într-o băltoacă, fiindcă nu-mi place când tot soiul de exemplare pline de coșuri se chiombesc la mine. Unul dintre puști are o geacă maronie. Îmi pare cunoscută. Ridic privirea. El se uită la mine și nu mă recunoaște. Apoi spune ca să se afle-n treabă:

— Bună ziua.

Eu dau din cap și tac.

— Proastă mai ești, mi-a zis Natașka. De ce n-ai făcut cunoștință cu el?

— Cum? storc eu cuvântul din mine, temându-mă să nu izbucnesc în plâns.

— Îi spuneai: „Sașa? Dar te știi de la facultate! Ce, nu mă ții minte, labagiule?”

Natașka intră în ambele roluri.

— El zicea: „Nu”. Și tu: „Atunci, ia cară-te de aici, dihor jumulit ce ești!”

— Chiar așa să-i fi spus?

— Ei, asta-i. Puteai să-i dai și-un bobârnac în nas! propuse Natașka. Așa, precis te-ar fi ținut minte toată viața!

Natașka are întotdeauna porniri radicale.

A doua zi l-am văzut pe Isupov lângă oglindă. Avea o expresie concentrată și brațe păroase. Dar, în general vorbind, nu arăta rău. M-am apropiat de el și m-am oprit atât de aproape în spatele lui, încât îi auzeam mirosul.

Isupov s-a întors și și-a închis ochii pe jumătate.

— Bună ziua, mi-a spus el. Eu am dat grăbită din cap:

— Salut.

Avea la gât un șnuruleț pe care era agățat un leu de argint.

— Ce mai faci? l-am întrebat.

— Bine, a răspuns Isupov. Dar tu?

Era clar, după cum mă privea, că încearcă să-și amintească cine sunt.

— Și eu tot bine.

— Aha, a spus Isupov privind undeva peste umărul meu, apoi în tavan.

Am văzut că are guriță mică și că în jurul ei se zburlesc câteva firicele negre – probabil nu se bărbierește bine. „Chiar că-i dihor”, mi-am zis eu.

În timpul ăsta, Isupov privea grăbit în jur, chibzuind în ce fel să se descotorosească de mine. Nu putea, bineînțeles, să distreze un singur om. Avea nevoie de o mulțime.

— Vrei niște semințe? l-am întrebat.

Brusc, Isupov n-a mai privit prin mine. Îmi venea să-i mângâi cârlionții. Și, în general, SĂ-L ATING pe el în persoană.

— Bun, am plecat, mi-a spus Isupov, zâmbind. Toate cele bune!

Natașka s-a distrat mult timp după asta.

Cuprins

Bestseller național

Dă-mi!

Valerocika

Song for lovers

Vasea

Un sentiment „distanționat”

Liona Rottweiler

Preafrumoasa mea Ann

Post-scriptum

Tu și eu

Moartea pe chat

Isupov

CURTEA VECHE PUBLISHING

